

Dziennik Urzędowy L 350

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
30 grudnia 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1353/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 74/2004 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz białej bawełny pochodzącej z Indii 1
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1354/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1629/2004 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1629/2004 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii 24
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1355/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej 35
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1356/2008 z dnia 23 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 593/2007 w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego ⁽¹⁾ 46

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1357/2008/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. zmieniająca decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾ 56

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1358/2008/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. zmieniająca decyzję nr 1904/2006/WE ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007–2013 58
-

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

- ★ Decyzja ramowa Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych 60
- ★ Decyzja ramowa Rady 2008/978/WSiSW z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych 72
-

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1353/2008

z dnia 18 grudnia 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 74/2004 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz białynny pościelowej z bawełny pochodzącej z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 15 i 19,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Poprzednie dochodzenie i obowiązujące środki

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 74/2004⁽²⁾ Rada nałożyła ostateczne cło wyrównawcze na przywóz białynny pościelowej objętej kodami CN ex 6302 21 00, ex 6302 22 90, ex 6302 31 00 oraz ex 6302 32 90, pochodzącej z Indii. Stawka cła wynosi pomiędzy 4,4 % a 10,4 % dla poszczególnych przedsiębiorstw wybranych do próby statystycznej; średnia stawka dla przedsiębiorstw współpracujących wynosi 7,6 %, a stawka cła rezydualnego wynosi 10,4 %.

1.2. Wszczęcie z urzędu częściowego przeglądu okresowego

- (2) W wyniku nałożenia ostatecznego cła wyrównawczego rząd Indii złożył wnioski dowodzące, iż okoliczności dotyczące dwóch programów subsydiów („program paszportowego uprawnienia celnego” – Duty Entitlement Passbook Scheme – oraz program zwolnień z podatku dochodowego w oparciu o sekcję 80HHC Ustawy o podatku dochodowym (Income Tax Act)) uległy trwałej zmianie. Władze twierdziły, że poziom subsydiowania prawdopodobnie zmalał, a zatem środki, które zostały wprowadzone częściowo w oparciu o te programy, powinny zostać poddane przeglądowi.

- (3) Komisja zbadała dowody przedstawione przez rząd Indii i uznała je za wystarczające do rozpoczęcia przeglądu zgodnie z przepisami art. 19 rozporządzenia podstawowego. Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja wszczęła z urzędu częściowy przegląd okresowy obowiązujących środków poprzez opublikowanie zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽³⁾.

- (4) Celem niniejszego dochodzenia w ramach częściowego przeglądu okresowego jest ocena potrzeby kontynuowania, zniesienia lub zmiany obowiązujących środków w odniesieniu do tych przedsiębiorstw, które korzystały z jednego lub obu rzekomo zmienionych programów subsydiów w przypadkach, w których dostarczono odpowiednie dowody zgodnie z właściwymi wymogami zawiadomienia o wszczęciu postępowania. W zależności od ustaleń w dochodzeniu podda się również ocenie potrzebę przeglądu środków stosowanych w stosunku do pozostałych przedsiębiorstw, które współpracowały w dochodzeniu pierwotnym i/lub środków rezydualnych stosowanych wobec wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

1.3. Okres objęty dochodzeniem przeglądownym

- (5) Dochodzenie objęło okres od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”).

1.4. Strony objęte dochodzeniem

- (6) Komisja poinformowała oficjalnie o wszczęciu dochodzenia w ramach częściowego przeglądu okresowego rząd Indii oraz tych producentów eksportujących z Indii, którzy współpracowali przy wcześniejszym dochodzeniu i co do których ustalono, że korzystali z jednego lub dwóch rzekomo zmienionych programu subsydiów, i którzy zostali wskazani w zawiadomieniu o wszczęciu częściowego przeglądu okresowego, jak

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 12 z 17.1.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 230 z 2.10.2007, s. 5.

również przedstawiciele przemysłu wspólnotowego. Zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia swoich opinii na piśmie i złożenia wniosku o przesłuchanie. Przedłożone przez strony pisemne i ustne komentarze zostały rozpatrzone i wzięte pod uwagę w przypadkach, w których uznano to za stosowne.

- (7) Biorąc pod uwagę ewidentnie dużą liczbę stron uczestniczących w niniejszym przeglądzie, w dochodzeniu dotyczącym subsydiowania zaproponowano zastosowanie próby statystycznej zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego.
- (8) W celu umożliwienia Komisji dokonania wyboru próby statystycznej przedsiębiorstw, zgodnie z art. 27 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, do eksporterów i przedstawicieli działających we własnym imieniu skierowano wezwanie do zgłoszenia się i dostarczenia podstawowych informacji dotyczących osiągniętych przez nich zysków z działalności eksportowej oraz działalności prowadzonej na rynku krajowym, szczególnych programów subsydiów, oraz nazw i obszaru działalności wszystkich powiązanych przedsiębiorstw, w okresie trzech tygodni od daty rozpoczęcia postępowania. Władze Indii również zostały poinformowane o gromadzeniu informacji do próby.
- (9) W odpowiedzi zgłosiło się ponad 80 przedsiębiorstw, które dostarczyły informacje wymagane do próby. Przedsiębiorstwa te reprezentowały 95 % łącznego wywozu z Indii do Wspólnoty w okresie objętym próbą.
- (10) Zważywszy na dużą liczbę przedsiębiorstw, po konsultacjach z przemysłem wspólnotowym, indyjskim stowarzyszeniem włókienniczym Texprocil oraz z rządem Indii, wybrano próbę 11 przedsiębiorstw eksportujących oraz grup reprezentujących największe ilości wywozu do Wspólnoty.
- (11) Próba ta reprezentowała 64 % łącznego wywozu produktu objętego postępowaniem z Indii do Wspólnoty w okresie objętym próbą (od dnia 1 kwietnia 2006 r. do dnia 31 marca 2007 r.). Zgodnie z art. 27 rozporządzenia podstawowego wybrana próba reprezentowała największe możliwe reprezentatywne wielkości wywozu, który mógł zostać właściwie zbadany w dostępnym czasie.
- (12) Cztery przedsiębiorstwa niewybrane do próby złożyły wnioski o ustalenie indywidualnych marginesów subsydiów zgodnie z art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jednakże w związku z dużą ilością wniosków i przedsiębiorstw wybranych do próby stwierdzono, że badania indywidualne będą nadmiernie uciążliwe w rozumieniu art. 27 ust. 3 i że uniemożliwią zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie. Wnioski o ustalenie indywidualnych marginesów dla tych czterech przedsiębiorstw niewybranych do próby zostały zatem odrzucone.
- (13) W trakcie dochodzenia stwierdzono, że dwa powiązane przedsiębiorstwa dwóch przedsiębiorstw eksportujących wybranych do próby nie produkowały, nie wywoziły

ani nie sprzedawały na rynku krajowym produktu objętego postępowaniem w ODP. Nie wyraziły również zamiaru prowadzenia takiej działalności w przyszłości. Zdecydowano zatem o wyłączeniu tych powiązanych przedsiębiorstw z próby oraz z wyliczeń indywidualnego marginesu subsydiowania.

- (14) Przedsiębiorstwa niewłączone do próby zostały poinformowane, że jakiegokolwiek cło wyrównawcze o charakterze antysubsydijnym na wywożone przez nie produkty zostanie naliczone zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, czyli nie będzie przekraczać średniej ważonej kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, ustanowionej dla przedsiębiorstw wybranych do próby.
- (15) Przedsiębiorstwa, które nie zgłosiły się w okresie wyznaczonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, nie zostały uznane za strony zainteresowane.
- (16) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od wszystkich producentów eksportujących z Indii wybranych do próby.
- (17) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do określenia subsydiowania. Przeprowadzono wizyty weryfikacyjne w miejscu prowadzenia działalności następujących zainteresowanych stron:

Rząd Indii

 - Ministerstwo Handlu, Nowe Delhi.

Producenci eksportujący w Indiach

 - Anunay Fab. Limited, Ahmedabad,
 - Brijmohan Purusottamdas, Bombaj i Incotex Impex Pvt. Limited, Bombaj,
 - Divya Global Pvt. Ltd., Bombaj,
 - Intex Exports, Pattex Exports i Sunny Made-ups, Bombaj,
 - Jindal Worldwide Ltd, Progressive Enterprise i Texcellence Overseas, Ahmedabad i Bombaj,
 - Madhu Industries Limited i Madhu International, Ahmedabad,
 - Mahalaxmi Exports i Mahalaxmi Fabric Mills Pvt. Ltd, Ahmedabad,
 - Prakash Cotton Mills Pvt., Ltd, Bombaj,
 - Prem Textiles, Indore,
 - The Bombay Dyeing i Manufacturing Co. Ltd., N W Exports Limited i Nowrosjee Wadia & Sons Limited, Bombaj,
 - Vigneshwara Exports Limited, Bombaj.

1.5. Ujawnienie i uwagi w sprawie procedury

- (18) Rząd Indii i pozostałe zainteresowane strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i okolicznościach, w oparciu o które zamierzano wnioskować o zmianę stosowanych stawek cła oraz o dalsze stosowanie obowiązujących środków. Strony te miały również odpowiednią ilość czasu na zgłoszenie uwag. Wszystkie przedstawione uwagi i komentarze zostały należycie wzięte pod uwagę, jak podano niżej.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (19) Produktem objętym przeglądem jest bielizna pościelowa z włókien bawełnianych czystych lub z domieszką włókien sztucznych lub lnu (przy czym len nie może być włóknem dominującym), bielona, farbowana lub z nadrukiem, pochodząca z Indii („produkt objęty postępowaniem”), obecnie sklasyfikowana w ramach kodów CN ex 6302 21 00, ex 6302 22 90, ex 6302 31 00 i ex 6302 32 90, jak określono w pierwotnym dochodzeniu.

3. SUBSYDIA

3.1. Wprowadzenie

- (20) Na podstawie dostępnych informacji i odpowiedzi na kwestionariusz Komisji przebadano następujące programy, co do których istnieje przypuszczenie, że dotyczą one udzielania subsydiów:

Programy subsydiowania przeanalizowane w dochodzeniu pierwotnym:

- 1) Program paszportowego uprawnienia celnego („Duty Entitlement Passbook Scheme – DEPB”).
- 2) Świadectwo bezcłowego uzupełnienia zapasów („Duty-Free Replenishment Certificate – DFRC”)/Pozwolenie na przywóz bezcłowy („Duty Free Imports Authorisation – DFIA”).
- 3) Program wspierania wywozu dóbr inwestycyjnych promujący („Export Promotion Capital Goods – EPCG”).
- 4) System zezwoleń zaliczkowych dotyczących wywozu („Advance Licence Scheme – ALS”)/Program zezwoleń zaliczkowych („Advance Authorization Scheme – AAS”).
- 5) Produkcyjne Strefy Eksportowe („Export Processing Zones – EPZ”)/Jednostki Eksportowe („Export Oriented Units – EOU”).
- 6) System zwolnień od podatku dochodowego („Income Tax Exemptions Scheme – ITES”).

Programy subsydiowania nieprzeanalizowane w dochodzeniu pierwotnym:

- 7) Program ceł zwrotnych („Duty Drawback Scheme – DDS”).

- 8) Program dotyczący funduszu rozwoju technologicznego („Technology Upgradation Fund Scheme – TUFSS”).

- 9) Program kredytu eksportowego (przedwysyłkowego i powysyłkowego) („Export Credit Scheme – ECS”).

- (21) Programy wyszczególnione powyżej w pkt 1–5 oparte są na Ustawie o handlu zagranicznym (rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („Ustawa o handlu zagranicznym”). Ustawa o handlu zagranicznym upoważnia rząd Indii do wydawania zawiadomień dotyczących polityki wywozowej i przywozowej. Ich streszczenia publikowane są następnie w dokumentach „Polityka wywozowa i przywozowa”, które Ministerstwo ds. Handlu wydaje co pięć lat i regularnie aktualizuje. Jeden z dokumentów „Polityki wywozowej i przywozowej” dotyczy ODP i produktu objętego postępowaniem, tj. pięcioletni plan dotyczący okresu od dnia 1 września 2004 r. do dnia 31 marca 2009 r. (zwany dalej „polityką EXIM 04-09”). Dodatkowo w „Podręczniku procedur – od 1 września 2004 r. do 31 marca 2009 r., tom I” („t. I podręcznika procedur 04-09”) rząd Indii przedstawił również procedury, które regulują politykę EXIM w latach 04-09. Podręcznik procedur jest również regularnie aktualizowany.

- (22) System zwolnień z podatku dochodowego opiera się na ustawie o podatku dochodowym z 1961 r. („Income Tax Act of 1961”), która jest zmieniana co roku przez ustawę o finansach („Finance Act”).

- (23) Program ceł zwrotnych opiera się na sekcji 75 Prawa celnego z 1962 r., sekcji 37 ust. 2 ppkt (xvi) Ustawy o podatku akcyzowym z 1944 r. („Excise Act 1944”) oraz na sekcji 93A i 94 Ustawy o finansach z 1994 r. („Finance Act 1994”). Jest to nowy program, który nie był przedmiotem wcześniejszego dochodzenia.

- (24) Program dotyczący funduszu rozwoju technologicznego opiera się na rozporządzeniu Ministra ds. Włókiennictwa rządu Indii opublikowanym w Dzienniku Ustaw Indii („Official Gazette of India”) część nadzwyczajna I sekcja I z dnia 31 marca 1999 r. Jest to nowy program, który nie był przedmiotem wcześniejszego dochodzenia.

- (25) Program wspierania wywozu dóbr inwestycyjnych opiera się na treści sekcji 21 i 35A Ustawy o bankowości z 1949 r., która umożliwia bankowi Reserve Bank of India („RBI”) kierowanie bankami komercyjnymi w dziedzinie kredytów eksportowych.

- (26) Zgodnie z art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego Komisja zaprosiła rząd Indii do dalszych konsultacji dotyczących zmienionych i niezmienionych programów subsydyjnych, jak również tych, które nie były przedmiotem wcześniejszego dochodzenia, w celu określenia rzeczywistej sytuacji w odniesieniu do rzekomych programów subsydyjnych oraz aby wypracować satysfakcjonujące dla wszystkich rozwiązanie. W ślad za tymi konsultacjami, i przy braku wspólnie uzgodnionego rozwiązania w odniesieniu do tych programów, Komisja objęła wszystkie te programy dochodzeniem w sprawie subsydiowania.

3.2. Poszczególne programy

3.2.1. Program paszportowego uprawnienia celnego (DEPB)

3.2.1.1. Podstawa prawna

- (27) Szczegółowy opis programu DEPB zawarto w ust. 4.3 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziale 4 HOP I 04-09.

3.2.1.2. Kwalifikowalność

- (28) Do skorzystania z tego programu kwalifikuje się dowolny producent eksportujący lub eksportujące przedsiębiorstwo handlowe.

3.2.1.3. Zastosowanie w praktyce

- (29) Kwalifikujący się eksporter może złożyć wniosek o przyznanie mu w ramach DEPB kredytów, które są obliczane jako procent od wartości produktów wywiezionych w ramach tego programu. Takie stawki DEPB zostały ustalone przez władze indyjskie dla większości produktów, włącznie z produktem objętym postępowaniem. Stawki DEPB ustalono w oparciu o standardowe normy nakładów i wyników SION uwzględniające domniemaną zawartość przywozu w nakładach na wywożony produkt oraz wielkość należności celnych za ten domniemany przywóz, niezależnie od tego, czy cła przywozowe zostały rzeczywiście zapłacone.

- (30) Aby kwalifikować się do świadczeń z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu produktu. W momencie wywozu eksporter musi przedstawić władzom indyjskim deklarację, że wywóz następuje zgodnie z DEPB. Aby towary mogły zostać wywiezione, indyjskie organy celne wydają w trakcie wysyłki wywozowy dokument przewozowy. Dokument ten określa wysokość kredytu, który zostanie przyznany w ramach DEPB dla tej transakcji, a zatem eksporter wie, jakiego rodzaju świadczenie otrzyma w tym czasie.

- (31) Po wystawieniu wywozowego dokumentu przewozowego przez władze celne rząd Indii nie może odmówić przyznania kredytu w ramach DEPB. Stawką DEPB stosowaną do obliczenia kwoty świadczenia jest stawka obowiązująca w chwili sporządzania deklaracji wywozowej. W ODP miał miejsce wyjątkowy wzrost stawek DEPB stosowanych z mocą wsteczną, zwiększając w ten sposób świadczenia z DEPB dla eksporterów między dniem 1 kwietnia 2007 r. a dniem 12 lipca 2008 r. Nie można jednakże zakładać, w oparciu o zasadę pewności prawnej, wdrożenia z mocą wsteczną zmniejszonych stawek DEPB na zasadzie negatywnej decyzji administracyjnej. Można zatem stwierdzić, że zdolność rządu indyjskiego do zmniejszenia z mocą wsteczną poziomu świadczeń jest ograniczona.

- (32) Kredyty uzyskane z programu DEPB są zbywalne bez ograniczeń i zachowują ważność przez okres 12 miesięcy

od daty wydania. Mogą być przeznaczone na zapłatę ceł związanych z późniejszym przywozem jakichkolwiek towarów, w stosunku do których nie istnieją ograniczenia przywozowe, z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. Produkty przywożone z wykorzystaniem tak uzyskanych kredytów mogą być sprzedawane na rynku krajowym (podlegają wtedy podatkowi od sprzedaży) lub są wykorzystane do innych celów.

- (33) Wnioski o kredyty z programu DEPB przesyła się drogą elektroniczną i mogą one obejmować nieograniczoną liczbę transakcji wywozowych. *De facto* nie istnieją ścisłe terminy wnioskowania o kredyty z DEPB. Elektroniczny system wykorzystywany do zarządzania programem DEPB nie wyklucza automatycznie transakcji wywozowych wykraczających poza terminy składania wniosków wskazane w rozdziale 4.47 HOP I 04-09. Ponadto, jak to zostało jasno określone w rozdziale 9.3 HOP I 04-09, wnioski otrzymane po terminie mogą być zawsze rozważone z uwzględnieniem niewielkiej kary (10 % przysługującej kwoty).

- (34) O ile stawka DEPB dotycząca wywozu produktu objętego postępowaniem w okresie dochodzenia pierwotnego wynosiła 8 %, o tyle na początku ODP wynosiła ona jedynie 3,7 % i została zmieniona w ODP na 6,7 % (w dniu 12 lipca 2007 r.), z wyjątkowym zastosowaniem do wywozu od dnia 1 kwietnia 2007 r.

3.2.1.4. Uwagi do ujawnionych informacji

- (35) Rząd Indii i Texprocil twierdziły, że stosowanie programu DEPB nie wiązało się z nadmiernymi umorzeniami, w związku z czym program ten nie powinien być objęty środkami wyrównawczymi. W świetle wniosków przedstawionych w motywie 38 argument ten zostaje odrzucony. Z wniosków tych wynika, że omawiany program nie może być uważany za dozwolony system ceł zwrotnych lub system substytucji ceł zwrotnych w znaczeniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załączników I lit. i), II i III do rozporządzenia podstawowego. W związku z tym cała kwota ceł niepobranych stanowi podstawę środków wyrównawczych.

3.2.1.5. Wnioski

- (36) Program DEPB zapewnia uzyskanie subsydiów w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Kredyty z DEPB stanowią wkład finansowy rządu Indii, gdyż kredyty te zostaną w końcu wykorzystane jako wyrównanie ceł przywozowych, tym samym zmniejszając przychód z ceł uzyskiwanych przez rząd Indii, który w innym przypadku byłby należny. Ponadto środki w ramach DEPB zapewniają korzyści eksporterowi, gdyż poprawiają jego płynność finansową.

- (37) Prawo do kredytów z DEPB, w myśl przepisów prawa, jest uwarunkowane prowadzeniem działalności eksportowej, w związku z czym ustalono, że ma ono charakter szczególny i jako takie podlega środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (38) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system ceł zwrotnych czy system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady zwrotu) oraz załączniku III (definicja i zasady substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania materiałów przywożonych na zasadach bezcłowych w procesie produkcji, a kwota przyznanej korzyści nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywiście wykorzystaną ilością takich materiałów. Ponadto nie istnieje żaden system lub procedura odpowiednia dla potwierdzenia, które materiały są wykorzystywane do produkcji produktu na wywóz lub czy wystąpiła nadmierna płatność należności celnych przywózowych w znaczeniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego. Wreszcie, eksporter kwalifikuje się do korzystania z programu DEPB niezależnie od tego, czy przywozi jakiegokolwiek materiały. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu gotowych produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywali wszystkie materiały ze źródeł lokalnych i nie przywozili żadnych towarów, które można było użyć w procesie produkcji, kwalifikują się do korzystania z programu DEPB.
- ### 3.2.1.6. Obliczenie kwoty subsydium
- (39) Zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 5 rozporządzenia podstawowego wysokość subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi w ODP. Biorąc to pod uwagę, uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę zostało dokonane w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii ponosi odpowiedzialność z tytułu rezygnacji z opłat celnych, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko władze celne wystawią wywozowy dokument przewozowy określający, między innymi, wysokość kredytu przyznanego z DEPB w odniesieniu do tej konkretnej transakcji wywozowej, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydium. Ponadto współpracujący producenci eksportujący księgowali kredyty otrzymane z DEPB zgodnie z zasadą memoriałową jako przychód w momencie dokonywania transakcji wywozowej.
- (40) Aby uwzględnić skutki realizowanego z mocą wsteczną wzrostu stawek, wartość kredytów z DEPB zaksięgowanych w celu wywozu dokonanego między dniem 1 kwietnia a dniem 12 lipca 2007 r. została w odpowiednich przypadkach podniesiona, jako że rzeczywiste korzyści, do jakich przedsiębiorstwa będą uprawnione, otrzymując kredyt od rządu Indii, są wyższe niż te oficjalnie zgłoszone w momencie wywozu.
- (41) W przypadkach uzasadnionych roszczeń opłaty słusznie poniesione na rzecz uzyskania subsydium zostały odjęte od ustalonej tą metodą kwoty uzyskanych kredytów, aby otrzymać kwotę subsydium wyrażoną w liczniku, w myśl art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, gdyż subsydium jest uzależnione od prowadzenia działalności eksportowej i nie było udzielane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych czy przetransportowanych towarów.
- (42) Przedstawiono wiele uwag dotyczących niektórych szczegółów obliczenia korzyści uzyskiwanych w ramach DEPB. Obliczenia zostały skorygowane w tych przypadkach, w których wspomniane uwagi zostały uznane za uzasadnione.
- (43) W odróżnieniu od tego, co utrzymują niektórzy producenci eksportujący, nawet środki w ramach DEPBS generowane poprzez wywóz produktów nieobjętych postępowaniem musiały zostać uwzględnione przy ustalaniu kwoty środków DEPBS stanowiących podstawę środków wyrównawczych. W ramach DEPBS nie ma obowiązku wykorzystania środków wyłącznie na bezcłowy przywóz materiałów stosowanych do produkcji danego produktu. Wręcz przeciwnie, środki z DEPBS mogą być przenoszone bez ograniczeń, a nawet mogą być sprzedane i wykorzystane na przywóz jakichkolwiek towarów, w stosunku do których nie istnieją ograniczenia przywozowe (materiały wykorzystane do produkcji produktu objętego postępowaniem należą do tej kategorii), z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. W konsekwencji produkt objęty postępowaniem może korzystać ze wszystkich środków przyznanych w ramach DEPBS.
- (44) W ODP pięć przedsiębiorstw z próby statystycznej skorzystało z programu DEPB, uzyskując marginesy subsydiów w wysokości od 0,15 % do 3,96 %.
- ### 3.2.2. Pozwolenie na przywóz bezcłowy (DFIA)/Świadectwo bezcłowego uzupełnienia zapasów (DFRC)
- #### 3.2.2.1. Podstawa prawna
- (45) Szczegółowy opis DFIA zawarto w rozdziale 4 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziale 4 HOP I 04-09. Program został wprowadzony dnia 1 maja 2006 r. i zastąpił program DFRC, który został zniwelowany przez środki wyrównawcze wprowadzone rozporządzeniem pierwotnym.
- #### 3.2.2.2. Kwalifikowalność
- (46) DFIA wydaje się eksportującym przedsiębiorstwom handlowym lub producentom eksportującym w celu wwiezienia materiałów do produkcji używanych do wytworzenia towarów przeznaczonych do wywozu bez pobierania cła podstawowego, dodatkowych ceł, podatku edukacyjnego, cła antydumpingowego oraz cła ochronnego.

3.2.2.3. Zastosowanie w praktyce

- (47) DFIA jest programem stosowanym zarówno przed, jak i po wywozie, który pozwala na przywóz towarów określonych w oparciu o normy SION, które jednakże w przypadku zbywalnych DFIA nie muszą być bezwzględnie zastosowane w wytwarzaniu produktów przeznaczonych do wywozu.
- (48) DFIA obejmuje wyłącznie przywóz materiałów do produkcji wyszczególnionych w SION. Pozwolenie na przywóz jest ograniczone do ilości i wartości wskazanej w SION, na odpowiedni wniosek może być jednak zmienione przez władze regionalne.
- (49) Wymóg wywozu podlega obowiązkowej minimalnej 20-procentowej wartości dodanej. Wywozu można dokonać w oczekiwaniu na pozwolenie DFIA; w takim przypadku pozwolenie na przywóz jest określone proporcjonalnie do tymczasowego wywozu.
- (50) Po spełnieniu obowiązku wywozowego eksporter może wnioskować o przeniesienie pozwolenia DFIA, co w praktyce oznacza zezwolenie na sprzedaż na rynku pozwolenia na przywóz bezcłowy.

3.2.2.4. Uwagi do ujawnionych informacji

- (51) Rząd Indii i Texprocil argumentowały, iż DRFC jest zgodnym z prawem programem substytucji cel zwrotnych z tego względu, iż umożliwia uzupełnienie materiałów wykorzystanych w produkcji wywożonym oraz jest uważany za uzasadniony, skuteczny i oparty na powszechnie akceptowanych praktykach handlowych w Indiach. Ponieważ ilość, jakość, właściwości techniczne i specyfikacje są identyczne z tymi, które charakteryzowały materiały wykorzystane w produkcji wywożonym, zdaniem rządu Indii i Texprocilu system nie narusza postanowień porozumienia dotyczącego subsydiów i środków wyrównawczych (ASCM). Ponadto rząd Indii i Texprocil argumentowały, iż podczas oceny, czy system stanowi zgodny z prawem system substytucji cel zwrotnych, należy wziąć pod uwagę rodzaj wwożonego towaru, a nie osobę importera. Ponadto stwierdzono, że ze strony rządowej nie zostały przyznane żadne dodatkowe świadczenia. Twierdzono, że z tego względu program nie jest podstawą środków wyrównawczych. Nie dostarczono dowodów na poparcie tych argumentów, w związku z czym zostają one odrzucone w świetle ustaleń znajdujących się w motywach 52–55, że żaden z podsystemów nie jest uważany za dopuszczalny system cel zwrotnych lub system substytucji cel zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załączników I lit. i), II i III do rozporządzenia podstawowego. W związku z tym cała kwota korzyści jest podstawą środków wyrównawczych.

3.2.2.5. Wnioski

- (52) Chociaż istnieją pewne różnice między stosowaniem nowego programu DFIA w porównaniu do programu DFRC, który został zniwelowany przez środki wyrówna-

wcze, nowy program DFIA należy uznać za kontynuację programu DFRC, ponieważ kontynuuje on główne elementy DFRC.

- (53) Zarówno DFRC, jak i DFIA są programami subsydiów w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) oraz (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tj. świadczeniem pieniężnym w formie dotacji. Obejmują one bezpośredni przepływ funduszy, ponieważ mogą zostać sprzedane i zamienione na gotówkę lub wykorzystane w celu odliczenia cła, tym samym powodując rezygnację rządu Indii z wpływów, które w innym przypadku zostałyby pobrane. Ponadto DFRC oraz DFIA przynoszą eksporterowi korzyści, gdyż poprawiają jego płynność finansową.
- (54) Zarówno DFRC, jak i DFIA są prawnie uwarunkowane prowadzeniem działalności wywozowej i dlatego uważane są za mające charakter szczególny i stanowiące podstawę środków wyrównawczych na mocy art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (55) Ponadto żaden z tych programów nie może być uznany za dopuszczalny system cel zwrotnych ani za system substytucji cel zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiadają one rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady cel zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady substytucji cel zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego. W szczególności: (i) umożliwiają one zwrot *ex post* lub zwrot opłat przywozowych w stosunku do materiałów do produkcji wykorzystywanych w procesie produkcji innego produktu; (ii) brakuje systemu lub procedur stwierdzających, czy materiały do produkcji zostały wykorzystane w procesie wytwarzania produktu przeznaczonego do wywozu, a jeżeli tak, to które, oraz czy nie doszło do nadpłaty świadczeń w rozumieniu załącznika I lit. i) oraz załączników II i III do rozporządzenia podstawowego; oraz (iii) zbywalność certyfikatów/pozwoleń oznacza, że eksporter, któremu przyznano DFRC lub DFIA, nie podlega obowiązkowi wykorzystania zaświadczenia do przywozu materiałów do produkcji.

3.2.2.6. Obliczenie kwoty subsydium

- (56) W celu określenia korzyści ustalono, że w przeciwieństwie do DEPB, licencje DFRC oraz DFIA nie mają wartości referencyjnej ani nie są oprocentowane. Licencja wskazuje całkowitą wartość dozwolonych materiałów, które mają być przywiezione oraz maksymalną całkowitą wartość CIF tego przywozu. W konsekwencji korzyść nie jest znana w momencie przywozu i może zostać określona i zaksięgowana dopiero po wykorzystaniu licencji dla celów przywozu lub jej sprzedaży.
- (57) A zatem, w przypadkach gdy licencje zostały użyte w celu przywozu, korzyść dla przedsiębiorców została obliczona na podstawie wielkości niepobraných cel przywozowych. W przypadkach gdy licencje zostały przeniesione (sprzedane), korzyść została obliczona na podstawie przychodów z takiej sprzedaży w czasie ODP.

- (58) W dochodzeniu ustalono, że pięć przedsiębiorstw dokonujących wywozu w ramach DFRC i/lub DFIA sprzedało swoje pozwolenia/certyfikaty stronom trzecim.
- (59) Jeden z producentów eksportujących twierdził, że wykorzystał swoje pozwolenia DFI jako substytucję ceł zwrotnych i że nie skorzystał z nadmiernego umorzenia ceł przywozowych w ramach tej konkretnej licencji. W dochodzeniu ustalono, że ilości przywożone i wywożone w ramach tej konkretnej licencji nie zostały wyczerpane oraz że licencja nie została zamknięta i zweryfikowana zgodnie z zasadami opisanymi w polityce EXIM. W związku z powyższym oraz biorąc pod uwagę ustalenia poczynione w motywie 55, stwierdzono, że przedsiębiorstwo nie mogło udowodnić, że nie zastosowano nadmiernego umorzenia w ramach tej konkretnej licencji. Całą kwotę ceł zaoszczędzoną na przywozie dokonany w ramach tej licencji uznaje się zatem za subsyduium, w związku z czym argument został odrzucony.
- (60) W przypadkach uzasadnionych rozszczeń opłaty słusznie poniesione na rzecz uzyskania subsyduium zostały odjęte od ustalonej tą metodą kwoty uzyskanych korzyści, aby otrzymać kwotę subsydiów wyrażoną w liczniku, w myśl art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsyduium przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, gdyż subsyduium jest uzależnione od prowadzenia działalności eksportowej i nie było udzielane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych czy przetransportowanych towarów.
- (61) Przedstawiono kilka uwag dotyczących niektórych szczegółów obliczenia korzyści uzyskiwanych w ramach DFRC/DFIA. Obliczenia zostały skorygowane w tych przypadkach, w których wspomniane uwagi zostały uznane za uzasadnione.
- (62) W odróżnieniu od tego, co utrzymują niektórzy producenci eksportujący, nawet środki w ramach DFRC/DFIA, generowane poprzez wywóz produktów nieobjętych postępowaniem, musiały zostać uwzględnione przy ustalaniu kwoty środków stanowiących podstawę środków wyrównawczych. W ramach DFRC/DFIA nie ma jednak obowiązku wykorzystania środków pochodzących z tego systemu wyłącznie na bezcłowy przywóz materiałów stosowanych do produkcji danego produktu. Wręcz przeciwnie, środki z DFRC/DFIA są przenoszone bez ograniczeń, a nawet mogą być sprzedane i wykorzystane do przywozu jakichkolwiek towarów, w stosunku do których nie istnieją ograniczenia przywozowe (materiały używane do produkcji produktu objętego postępowaniem należą do tej kategorii), z wyjątkiem dóbr inwestycyjnych. W konsekwencji produkt objęty postępowaniem może korzystać z wszystkich środków generowanych w ramach DFRC/DFIA.
- (63) Ustalono, że w ODP cztery przedsiębiorstwa wybrane do próby statystycznej skorzystały z tych programów, uzyskując marginesy subsydiów w wysokości od 0,09 % do 2,03 %.
- 3.2.3. Program wspierania wywozu dóbr inwestycyjnych promujący (EPCG)
- 3.2.3.1. Podstawa prawna
- (64) Szczegółowy opis programu EPCG zawarto w rozdziale 5 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziale 5 HOP I 04-09.
- 3.2.3.2. Kwalifikowalność
- (65) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci eksporterzy, handlowcy eksporterzy „powiązani z” producentami pomocniczymi i dostawcami usług.
- 3.2.3.3. Zastosowanie w praktyce
- (66) Wobec obowiązku dokonania wywozu rząd Indii wystawia, po otrzymaniu stosownego wniosku i uiszczeniu opłaty, licencję EPCG. Licencja ta pozwala na przywóz dóbr inwestycyjnych (nowych oraz – od kwietnia 2003 r. – używanych dóbr inwestycyjnych mających do 10 lat) według obniżonej stawki celnej. Do dnia 31 marca 2000 r. stosowana była efektywna stawka cła w wysokości 11 % (w tym 10-procentowa dopłata), a w przypadku przywozów o znacznej wartości stosowano zerową stawkę cła. Począwszy od kwietnia 2000 r., program ten przewiduje obniżoną stawkę cła przywozowego wynoszącą 5 % dla wszystkich dóbr inwestycyjnych przywożonych w ramach tego programu. Aby spełnić obowiązek wywozowy, przywożone dobra inwestycyjne muszą zostać wykorzystane do wyprodukowania określonej ilości towarów na wywóz w określonym okresie. W dniu 9 maja 2008 r., tj. po ODP, rząd Indii ogłosił, że cło należne w związku z przywozem w ramach EPCG zostało obniżone do 3 %.
- (67) Posiadacze licencji EPCG mogą również zaopatrywać się w dobra inwestycyjne lokalnie. W takim przypadku posiadacz licencji EPCG wnioskuje o unieważnienie licencji EPCG. Lokalny producent dóbr inwestycyjnych wskazany w piśmie dotyczącym unieważnienia staje się uprawniony do świadczeń dotyczących kategorii uznanych za wywóz oraz do skorzystania z bezcłowego przywozu komponentów produkcji wymaganych do wytworzenia takich dóbr inwestycyjnych. Jednakże akcyza płatna w związku z zakupem dóbr inwestycyjnych na rynku krajowym przez posiadacza licencji EPCG może zostać zwrócona lub nie jest pobierana. Posiadacz licencji jest nadal odpowiedzialny za spełnienie wymagań związanych z wywozem, które są określone w odniesieniu do ceł referencyjnych zaoszczędzonych od wartości FOB towarów na wywóz.
- 3.2.3.4. Uwagi do ujawnionych informacji
- (68) Rząd Indii twierdził, że brak jest korzyści w przypadku, gdy posiadacz licencji EPCG składa wniosek o unieważnienie jego licencji EPCG i nabywa dobra inwestycyjne na rynku krajowym, ponieważ rząd nie wydał odpowiedniego rozporządzenia przyznającego zwolnienie z zapłaty akcyzy za nabywanie takich dóbr. Rząd Indii potwierdził jednak, że w określonych okolicznościach posiadacz licencji EPCG może nabywać dobra inwestycyjne bez zapłaty akcyzy, tj. w przypadkach, gdy akcyza nie wynika z systemu kredytowego o

nazwie Indyjski centralny podatek od wartości dodanej (Indian Central Value Added Tax (CENVAT)). Ponadto w takich przypadkach dostawca krajowy dóbr inwestycyjnych jest uprawniony do korzyści fiskalnych, które zostaną uwzględnione w cenie dostarczanych dóbr inwestycyjnych. Ponieważ jest to korzyść otrzymywana pod warunkiem dokonywania wywozu, a brak jest zmian w odniesieniu do obowiązku wywozu nałożonym na posiadacza licencji EPCG w przypadku unieważnienia licencji, postanowiono odrzucić ten argument i nie zmieniać początych ustaleń.

3.2.3.5. Wnioski

- (69) Program EPCG zapewnia uzyskanie subsydiów w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Zmniejszenie ceł lub, w przypadku zakupów na rynku krajowym, zwrot podatków lub zwolnienie od ich płacenia, stanowi finansowy wkład rządu Indii, ponieważ ulga ta zmniejsza jego wpływy z cła, które byłoby należne w innym przypadku.
- (70) Ponadto redukcja cła przyznaje korzyści eksporterowi, ponieważ zaoszczędzone cła przywózowe poprawiają jego płynność finansową. W przypadku zwrotu akcyzy lub zwolnienia z jej płacenia zwrot lub zwolnienie z tego podatku jest świadczeniem na rzecz eksportera, ponieważ cła zaoszczędzone na zakupie dóbr inwestycyjnych poprawiają jego płynność finansową.
- (71) Ponadto program EPCG jest prawnie uwarunkowany prowadzeniem działalności wywozowej, ponieważ licencji takich nie można uzyskać bez zobowiązania się do eksportu. Program ten uznaje się zatem za subsydlum o charakterze szczególnym, stanowiące podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (72) Program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu pośrednich podatków akumulowanych na wcześniejszym etapie ani za dopuszczalny system ceł zwrotnych czy za system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Zakres dozwolonych systemów nie obejmuje dóbr inwestycyjnych, jak to opisano w załączniku I lit. h) oraz i) do rozporządzenia podstawowego, ponieważ dobra te nie są wykorzystywane w procesie produkcji towarów przeznaczonych do wywozu. W przypadku zwrotu pośrednich podatków akumulowanych na wcześniejszym etapie należy zauważyć, iż eksporterzy nie byłiby uprawnieni do takiego samego zwrotu, gdyby nie byli związani obowiązkiem wywozu.

3.2.3.6. Obliczenie kwoty subsydium

- (73) Kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w zależności od przypadku, na podstawie niezapłaconego cła od importowanych dóbr inwestycyjnych lub na podstawie niezapłaconego/zwróconego podatku akcyzowego nakładanego na towary zakupione na rynku krajowym rozłożonego na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich dóbr inwestycyjnych. Zgodnie z ustaloną praktyką tak obliczona kwota, która odnosi się do ODP, została dostosowana przez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia całkowitej wartości korzyści

odniesionych w czasie. Uznano, że komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie dochodzenia przeglądownego była właściwa dla wyżej wymienionego celu. Niezbędne opłaty poniesione na uzyskanie subsydium zostały odjęte od tej sumy zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, aby w liczniku otrzymać kwotę subsydium. Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydlum jest uwarunkowane prowadzeniem działalności wywozowej i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych towarów.

- (74) Przedstawiono wiele uwag dotyczących niektórych szczegółów obliczenia korzyści uzyskiwanych w ramach EPCG. Obliczenia zostały skorygowane w tych przypadkach, w których wspomniane uwagi zostały uznane za uzasadnione.
- (75) W odróżnieniu od tego, co utrzymują niektórzy producenci eksportujący, nawet środki w ramach EPCG generowane poprzez wywóz produktów nieobjętych postępowaniem musiały zostać uwzględnione przy ustalaniu kwoty środków stanowiących podstawę środków wyrównawczych. W ramach EPCGS nie ma obowiązku wykorzystania środków pochodzących z tego systemu wyłącznie na bezcłowy przywóz materiałów stosowanych do produkcji danego produktu. W konsekwencji produkt objęty postępowaniem może korzystać z wszystkich środków generowanych w ramach EPCG.
- (76) W ODP cztery przedsiębiorstwa z próby statystycznej skorzystały z tego programu, uzyskując marginesy subsydiów w wysokości do 1,45 %; w przypadku jednego przedsiębiorstwa korzyść została uznana za nieznaczną.

3.2.4. System zezwoleń zaliczkowych dotyczących wywozu (ALS)/System zezwoleń zaliczkowych (AAS)

3.2.4.1. Podstawa prawna

- (77) Szczegółowy opis programu znajduje się w ust. od 4.1.1–4.1.14 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziałach od 4.1–4.30 HOP I 04-09. Program ten został nazwany „Systemem zezwoleń zaliczkowych dotyczących wywozu” w trakcie poprzedniego dochodzenia przeglądownego, które doprowadziło do nałożenia obecnie obowiązujących ostatecznych ceł wyrównawczych.

3.2.4.2. Kwalifikowalność

- (78) AAS składa się z sześciu podprogramów, które zostały opisane bardziej szczegółowo w motywie 79. Podprogramy te różnią się, między innymi, zakresem kwalifikowalności. Przetwórcy eksporterzy i handlowcy eksporterzy „powiązani” z wytwórcami pomocniczymi mają prawo do AAS w odniesieniu do wywozu fizycznego oraz do AAS w ramach zapotrzebowań rocznych. Producenci eksportujący realizujący dostawy do eksportera końcowego kwalifikują się do AAS z tytułu dostaw pośrednich. Głównym wykonawcom, zaopatrującym kategorie „uznane za wywóz” wymienione w ust. 8.2 polityki EXIM 04-09, takim jak dostawcy do jednostek

zorientowanych na wywóz („EOU”), przysługuje AAS na kategorii „uznawane za wywóz”. Wreszcie, dostawcom pośrednim producentów eksporterów przysługują świadczenia na kategorii uznane za wywóz w ramach podprogramów Zamówień wcześniejszego uwolnienia („Advance Release Order – ARO”) oraz krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy (obopólnej).

3.2.4.3. Zastosowanie w praktyce

- (79) Zezwolenia zaliczkowe mogą być wydawane w następujących przypadkach:

Wywóz fizyczny: Jest to główny podprogram. Umożliwia bezcłowy przywóz materiałów wykorzystywanych w produkcji konkretnego docelowego produktu przeznaczonego na wywóz. Termin „fizyczny” oznacza w tym kontekście, że produkt eksportowy musi opuścić terytorium Indii. W zezwoleniu znajduje się wyszczególniona ulga przywózowa oraz obowiązek wywozu wraz z typem produktu przeznaczonego na wywóz.

Zapotrzebowanie roczne: Pozwolenie takie nie jest związane z konkretnym produktem przeznaczonym na wywóz, ale z szerszą grupą produktów (np. z produktami chemicznymi i produktami zbliżonymi). Posiadacz pozwolenia może – do pewnej wartości progowej ustalonej na podstawie jego działalności eksportowej z poprzednich okresów – sprowadzać bezcłowo wszelkie materiały do produkcji, jakie zostaną wykorzystane do wytwarzania wszelkich artykułów wchodzących w skład takiej grupy produktów. Może on zdecydować o wywozie dowolnego produktu wchodzącego w skład określonej grupy produktów i powstałego przy użyciu takiego materiału zwolnionego z cła.

Dostawy pośrednie: Ten podprogram obejmuje przypadki, gdzie dwóch producentów zamierza wspólnie wytwarzać jeden produkt przeznaczony na wywóz, dzieląc między siebie proces produkcyjny. Producent eksportujący wytwarza produkt pośredni. Może on dokonywać bezcłowego przywozu materiałów do produkcji oraz uzyskać na ten cel wsparcie AAS przeznaczone na dostawy pośrednie. Eksporter końcowy finalizuje produkcję i zobowiązany jest dokonać wywozu gotowego produktu.

Kategoria „uznane za wywóz”: Podprogram ten umożliwia głównemu kontrahentowi bezcłowy przywóz materiałów do produkcji niezbędnych do wytworzenia towarów, które mają być sprzedawane w charakterze „uznanych za wywóz” dla kategorii klientów wymienionych w ust. 8.2 lit. b)–f), g), i) oraz j) polityki EXIM 04-09. Według rządu Indii sprzedaż uznana za wywóz odnosi się do tych transakcji, w których dostarczone towary nie opuszczają kraju. Szereg kategorii dostaw uznawany jest za wywóz, pod warunkiem że towar wyprodukowany jest w Indiach, np. dostawa towarów do EOU lub do przedsiębiorstwa znajdującego się w specjalnej strefie ekonomicznej („SSE”).

ARO: Posiadacz AAS zamierzający pozyskać materiały do produkcji ze źródeł lokalnych w miejsce przywozu bezpośredniego ma możliwość zaopatrywania się w nie w oparciu o program ARO. W takich przypadkach pozwolenia zaliczkowe nabierają mocy ARO i są przy-

znawane lokalnemu dostawcy przy dostawie artykułów wymienionych w tych zamówieniach. Przyznanie ARO upoważnia dostawcę lokalnego do korzystania ze świadczeń z tytułu kategorii uznawanych za wywóz zgodnie z zapisem ustępu 8.3 polityki EXIM 04-09 (czyli AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany wywóz i zwrot ostatecznego podatku akcyzowego). Mechanizm ARO refunduje podatki i cła dostawcy zamiast refundować je eksporterowi końcowemu w postaci zwrotu/refundacji ceł. Refundacja podatków/ceł możliwa jest zarówno dla materiałów do produkcji wytwarzanych lokalnie, jak i pozyskanych z przywozu.

Krajowa akredytywa otwarta (przez nabywcę na rzecz sprzedawcy, tj. obopólna): Także ten podprogram ten obejmuje dostawy ze źródeł lokalnych na rzecz posiadacza pozwolenia zaliczkowego. Posiadacz pozwolenia zaliczkowego może zwrócić się do banku o otwarcie krajowej akredytywy na rzecz lokalnego dostawcy. W przypadku przywozu bezpośredniego pozwolenie zostanie unieważnione przez bank jedynie w odniesieniu do wartości i ilości towarów pochodzących ze źródeł lokalnych zamiast z przywozu. Dostawca lokalny będzie uprawniony do świadczeń za kategorie uznane za wywóz zgodnie z zapisem w ustępie 8.3 polityki EXIM 04-09 (czyli AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany eksport oraz zwrot ostatecznego podatku akcyzowego).

- (80) Ustalono, iż w ODP dwóch współpracujących eksporterów uzyskało korzyści z dwóch ww. podprogramów związanych z produktem objętym postępowaniem, a mianowicie: (i) ALS/AAS z tytułu wywozu fizycznego; oraz (ii) ALS przeznaczone na dostawy pośrednie. W związku z tym uznano, nie zachodzi potrzeba analizy tych pozostałych podprogramów pod kątem podlegania środkom wyrównawczym.
- (81) W związku z nałożeniem obecnie obowiązujących ostatecznych ceł wyrównawczych rząd Indii zmienił system weryfikacyjny stosowany wobec ALS/AAS. W celu umożliwienia przeprowadzenia weryfikacji przez władze Indii posiadacz pozwolenia zaliczkowego jest prawnie zobowiązany do prowadzenia „rzeczywistej i rzetelnej dokumentacji dotyczącej wykorzystania i przeznaczenia towarów bezcłowo przywiezionych/zakupionych na rynku krajowym” w określonej formie (rozdział 4.26, 4.30 i dodatek 23 HOP I 04-09), czyli rejestru rzeczywistej konsumpcji. Rejestr ten musi podlegać weryfikacji przez zewnętrznego biegłego rewidenta/księgowego kosztów i prac, który wydaje zaświadczenie stwierdzające, że określone rejestry i odpowiednia ewidencja zostały zbadane, a informacje dostarczone zgodnie z załącznikiem 23 są prawdziwe i poprawne pod każdym względem. Niemniej jednak ww. przepisy dotyczą tylko pozwoleń zaliczkowych wydanych w dniu 13 maja 2005 r. lub po tej dacie. W przypadku wszystkich pozwoleń lub licencji zaliczkowych wydanych przed tą datą posiadacze licencji są zobowiązani do stosowania wcześniej obowiązujących przepisów weryfikacyjnych, tj. do prowadzenia rzeczywistej i rzetelnej dokumentacji dotyczącej wykorzystania i przeznaczenia towarów przywiezionych w ramach każdego zezwolenia w formie określonej w załączniku 18 (rozdział 4.30 i załącznik 18 HOP I 02-07).

- (82) W odniesieniu do podprogramów stosowanych w ODP przez dwóch producentów eksportujących wybranych do próby, tj. dotyczących wywozu fizycznego i dostaw pośrednich, zarówno ulga przywózowa, jak i zobowiązanie wywozowe są ustalane wartościowo i ilościowo przez rząd Indii oraz są udokumentowane w treści pozwolenia. Ponadto w trakcie realizacji przywozu i wywozu odpowiednie transakcje muszą być udokumentowane przez urzędników państwowych na formularzu pozwolenia. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach tego programu ustala rząd Indii na podstawie standardowych norm nakładów i wyników („normy SION”). Normy SION istnieją dla większości produktów, włączając produkt objęty postępowaniem, i są publikowane w HOP II 04-09.
- (83) Przywożone materiały do produkcji nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia końcowego produktu przeznaczonego na wywóz. Obowiązek wywozu musi być spełniony w określonych ramach czasowych od wydania pozwolenia (24 miesiące z dopuszczalnością dwóch przedłużeń po sześć miesięcy).
- #### 3.2.4.4. Uwagi do ujawnionych informacji
- (84) Rząd Indii twierdził, że posiadał należyty system weryfikacji programu, zgodnie z dodatkiem 23 do HOP I 04-09, oraz że w związku ze stosowaniem ALS/AAS nie wystąpiły żadne nadmierne umorzenia. Argumentowano, iż z tego powodu program nie podlega środkom wyrównawczym. Nie dostarczono nowych dowodów na poparcie tych twierdzeń, w związku z czym argument ten jest odrzucony w świetle ustaleń, że żaden z podprogramów nie może być uznany za dozwolony system ceł zwrotnych lub system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załączników II i III do rozporządzenia podstawowego, ponieważ brak było należytego systemu weryfikacji.
- (85) Ponadto, zgodnie z załącznikiem II część II pkt 5 i załącznikiem III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego, w przypadkach, w których ustalono brak należytego systemu weryfikacji, problem może być rozwiązany przez prowadzenie przez kraj wywozu dalszych badań w celu wykazania, czy miała miejsce nadpłata. Ponieważ tego typu badania nie zostały przeprowadzone przed wizytami weryfikacyjnymi oraz nie udowodniono, że nie wystąpiły nadpłaty, argumenty te zostały odrzucone.
- #### 3.2.4.5. Wnioski
- (86) Zwolnienie z ceł przywózowych stanowi subsydium w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, tzn. finansowy wkład rządu Indii, który przekazał świadczenie na rzecz eksporterów.
- (87) Ponadto fizyczny wywóz w ramach ALS/AAS oraz ALS na dostawy pośrednie są według prawa wyraźnie uwarunkowane prowadzeniem działalności wywozowej, w związku z czym uznano je za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może uzyskać korzyści wynikających z tych programów.
- (88) Żaden z trzech podprogramów wykorzystywanych w niniejszym przypadku, fizyczny wywóz w ramach ALS/AAS oraz ALS na dostawy pośrednie nie może być uznany za dozwolony system ceł zwrotnych lub system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiadają one rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady ceł zwrotnych) oraz załączniku III (definicja i zasady substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego.
- (89) W przypadku producenta eksportującego, który korzystał z AAS, w dochodzeniu ustalono, że nowe wymagania weryfikacyjne wprowadzone przez rząd Indii nie zostały jeszcze sprawdzone w praktyce, jako że pozwolenia nie zostały zamknięte do momentu weryfikacji, a w związku z tym nie zostały zweryfikowane zgodnie z zasadami wprowadzonymi przez politykę EXIM. W związku z powyższym przedsiębiorstwo nie mogło dowieść, że nie skorzystało z nadmiernych umorzeń w ramach tego konkretnego pozwolenia. Całą kwotę ceł zaoszczędzoną na przywozie dokonanym w ramach tego pozwolenia uznaje się zatem za subsydium.
- (90) Rząd Indii nie zastosował skutecznie ani systemu, ani procedury kontroli w celu sprawdzenia, czy i w jakim zakresie materiały do produkcji były zużyte do wytworzenia produktu przeznaczonego na wywóz (załącznik II część II pkt 4 do rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemów substytucji ceł zwrotnych – załącznik III część II pkt 2 do rozporządzenia podstawowego). Norm SION jako takich nie można uznać za system weryfikacji rzeczywistego zużycia, jako że materiały do produkcji sprowadzone bezcłowo w ramach pozwoleń/licencji z różnymi współczynnikami produktywności SION są włączone w ten sam proces produkcyjny towaru przeznaczonego na wywóz. Taka procedura nie daje rządowi Indii możliwości dostatecznie precyzyjnego sprawdzenia, jakie ilości materiałów zostały zużyte w produkcji na wywóz i z jakimi standardami SION powinny być one porównywane.
- (91) Ponadto rząd Indii nie przeprowadził skutecznej kontroli w oparciu o prawidłowo prowadzony rejestr rzeczywistej konsumpcji lub kontrola taka nie została zakończona. Dodatkowo rząd Indii nie przeprowadził dalszego badania opartego na faktycznie wykorzystywanych materiałach do produkcji, pomimo że czynność ta powinna być normalnie przeprowadzona w przypadku braku skutecznego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 oraz załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego).
- (92) Uwzględniając powyższe, dwa omówione podprogramy podlegają środkom wyrównawczym.

3.2.4.6. Obliczenie kwoty subsydium

- (93) Przy braku dozwolonego systemu ceł zwrotnych lub systemu substytucji ceł zwrotnych świadczenie stanowiące podstawę środków wyrównawczych jest równoważne umorzeniu całkowitych należności celnych, zwyczajowo należnych w przywozie materiałów do produkcji. W tym kontekście należy zauważyć, że rozporządzenie podstawowe przewiduje nie tylko wyrównanie „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załącznikiem I lit. i) do rozporządzenia podstawowego wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych, pod warunkiem spełnienia warunków określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. W tym przypadku warunki te nie zostały jednak spełnione. Zatem, w przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego systemu monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów ceł zwrotnych, natomiast zastosowanie ma zwykła zasada wyrównywania raczej kwot niezapłaconych należności celnych (dochód utracony) niż jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia. Jak podano w załączniku II część II oraz załączniku III część II do rozporządzenia podstawowego, obliczenie takiego nadmiernego umorzenia nie obciąża organu prowadzącego dochodzenie. Przeciwnie, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego, do organu tego należy jedynie ustalenie wystarczającego dowodu pozwalającego odrzucić adekwatność domniemanego systemu weryfikacji.
- (94) Kwota subsydium została obliczona w oparciu o umorzone cła przywózowe (podstawowe cło podstawowe i specjalne cło dodatkowe) na materiały przywiezione na podstawie dwóch podprogramów stosowanych w przypadku produktu objętego postępowaniem w ODP. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego opłaty obowiązkowo poniesione w celu uzyskania subsydium, w przypadku uzasadnionych roszczeń, potrącono z kwot subsydiów. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego produktu objętego postępowaniem w ODP jako właściwy mianownik, jako że subsydium zależne jest od prowadzenia działalności wywozowej, a nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych towarów.
- (95) Przedstawiono kilka uwag dotyczących niektórych szczegółów obliczenia korzyści uzyskiwanych w ramach ALS/AAS. Obliczenia zostały skorygowane w tych przypadkach, w których wspomniane uwagi zostały uznane za uzasadnione.
- (96) W odróżnieniu od tego, co utrzymują niektórzy producenci eksportujący, nawet środki w ramach ALS/AAS generowane poprzez wywóz produktów nieobjętych postępowaniem musiały zostać uwzględnione przy ustalaniu kwoty środków stanowiących podstawę środków wyrównawczych. W ramach ALS/AAS nie ma obowiązku wykorzystania środków pochodzących z tego systemu wyłącznie na bezcłowy przywóz materiałów stosowanych do produkcji danego produktu. W konsekwencji produkt objęty postępowaniem może korzystać ze wszystkich środków generowanych w ramach ALS/AAS.

- (97) Dwa przedsiębiorstwa z próby statystycznej skorzystały z programów ALS lub AAS, uzyskując korzyści w wysokości od 0,17 % do 1,74 %.

3.2.5. Produkcyjne strefy eksportowe/Jednostki eksportowe (EPZ/EOU)

- (98) Ustalono, że żaden ze współpracujących producentów eksportujących nie miał siedziby w SSE lub EPZ ani statusu EOU. W związku z tym uznano, że nie jest konieczne dalsze analizowanie tego programu w ramach niniejszego dochodzenia.

3.2.6. System zwolnień od podatku dochodowego (ITES)

- (99) W ramach tego programu eksporterzy mogli otrzymać korzyści wynikające z częściowego zwolnienia z podatku dochodowego nakładanego na zyski ze sprzedaży eksportowej. Podstawy prawne dla tego zwolnienia ustalone zostały w sekcji 80HHC ITA.
- (100) Przepis ten został zniesiony, począwszy od roku podatkowego 2005–2006 (tj. począwszy od roku budżetowego trwającego od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r.), a zatem sekcja 80HHC ITA nie nadaje żadnych korzyści po dniu 31 marca 2004 r. Żaden ze współpracujących producentów eksportujących nie otrzymał korzyści w ramach tego programu w ODP. W związku z tym uznano, że nie jest konieczne dalsze analizowanie tego programu w ramach niniejszego dochodzenia.

3.2.7. Program ceł zwrotnych (DDS)

3.2.7.1. Podstawa prawna

- (101) Program ten opiera się na sekcji 75 Prawa celnego z 1962 r., sekcji 37 ust. 2 ppkt (xvi) Ustawy o podatku akcyzowym z 1944 r. oraz na sekcji 93A i 94 Ustawy o finansach z 1994 r.

3.2.7.2. Kwalifikowalność

- (102) Do korzystania z tego programu jest uprawniony każdy eksporter.

3.2.7.3. Zastosowanie w praktyce

- (103) Istnieją dwa rodzaje stawek ceł zwrotnych określone przez rząd Indii – stawki „ogólnoprzemysłowe” stosowane na zasadzie ryczałtu w stosunku do wszystkich eksporterów danego produktu oraz stawki „firmowe” stosowane w oparciu o poszczególne przedsiębiorstwa dla produktów nieobjętych stawkami „ogólnoprzemysłowymi”. Pierwszy rodzaj (stawki ogólnoprzemysłowe) ma zastosowanie w przypadku produktu objętego postępowaniem.

- (104) Stawki ogólnoprzemysłowe ceł zwrotnych oblicza się jako procent wartości produktów wywiezionych w ramach tego programu. Takie ogólnoprzemysłowe stawki ceł zwrotnych zostały ustalone przez władze indyjskie dla różnych produktów, włącznie z produktem objętym postępowaniem. Ustala się je w oparciu o zakładane podatki pośrednie i opłaty przywózowe pobierane od towarów i usług wykorzystywanych w procesie wytwarzania produktu przeznaczanego na wywóz (cła przywózowe, podatek akcyzowy, podatki za usługi itd.), włącznie z zakładanymi podatkami pośrednimi i opłatami przywózowymi pobieranymi od towarów i usług związanych z wytwarzaniem materiałów do produkcji, bez względu na to, czy podatki te rzeczywiście zostały uiszczone. Kwota DDS podlega maksymalnemu limitowi wartości w stosunku do jednostki produktu przeznaczanego na wywóz. Jeżeli przedsiębiorstwo może otrzymać zwrot części z tych ceł z programu CENVAT, wówczas stawka ceł zwrotnych jest niższa.
- (105) Stawka ceł zwrotnych nałożonych na produkt objęty postępowaniem była zmieniana wielokrotnie w ODP. Do dnia 1 kwietnia 2007 r. stosowane stawki wynosiły od 6,4 % do 6,9 % w zależności od typu produktu, a od dnia 1 września 2007 r. stawki te wynosiły od 9,1 % do 9,8 %. W dniu 13 grudnia 2007 r., tj. po zakończeniu ODP, stawki ceł zwrotnych zostały podniesione do 10,1–10,3 % i zastosowano je z mocą wsteczną od dnia 1 września 2007 r., tj. w ODP.
- (106) Aby kwalifikować się do świadczeń z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu produktu. Eksporter zobowiązany jest przedstawić władzom Indii w momencie wywozu oświadczenie o dokonywaniu wywozu w ramach DDS. Podczas trwania procedury wysyłkowej indyjskie władze celne wystawiają wywózowy dokument przewozowy, umożliwiający wywóz towarów. Dokument ten określa, między innymi, kwotę, która zostanie przyznana w ramach DDS dla tej transakcji wywózowej. Eksporter zna wówczas wysokość świadczenia, które otrzyma, i księguje je na kontach jako ustaloną należność. Po wystawieniu przez władze celne eksportowego dokumentu przewozowego rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu środków na podstawie DDS. Stawką DDS właściwą do obliczenia wysokości przyznanych środków jest zasadniczo stawka obowiązująca w dniu złożenia deklaracji wywózowej. Wzrost z mocą wsteczną stawek ceł zwrotnych miał miejsce w ODP, co zostało uwzględnione w wyliczeniu kwoty subsydium.
- (107) Twierdzono, że DDS nie jest uwarunkowane wynikami wywozu, ponieważ korzyści przyznawane w ramach tego programu nie są związane z wielkością wywozu osiąganego przez eksporterów. Argument ten zostaje odrzucony, ponieważ wniosek o środki z DDS może być złożony tylko w przypadku wywozu towarów, co wystarcza dla spełnienia kryterium uwarunkowania wynikami wywozu, ustanowionego w art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W świetle powyższych wniosków nie jest konieczne wykazanie, że DDS nie jest subsydem szczególnym w rozumieniu art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego.
- (108) Rząd Indii przekazał informacje, że DDS jest systemem ceł zwrotnych zgodnym z przepisami rozporządzenia podstawowego, a procedura ustalenia ogólnoprzemysłowej stawki ceł zwrotnych była zasadna, skuteczna i oparta na powszechnie akceptowanych praktykach handlowych w kraju eksportującym, zgodnie z załącznikiem II część II pkt 4 i załącznikiem III część II pkt 2. Ponadto, jak ustalono w powyższym motywie 104, procedura dotyczy oszacowania nakładów poniesionych na produkcję, cła importowe i podatki pośrednie w odniesieniu do całego przemysłu. Także zgodnie z informacjami dostarczonymi przez rząd Indii procedura ta nie była wystarczająco precyzyjna. Rząd Indii potwierdził jednak, że na skutek wypośrodkowania kosztów możliwa była sytuacja, w której faktycznie wypłacone cło zwrotne przewyższało faktyczną wysokość cła zapłaconego. Dodatkowo rząd Indii nie przeprowadził głębszej analizy w oparciu o rzeczywiste nakłady, chociaż było to wymagane w normalnych warunkach przy braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 i załącznik III część II pkt 3), ani nie wykazał, że nie miały miejsca nadmierne umorzenia. Domniemane podobieństwo weryfikacji z technikami prób określonymi w rozporządzeniu podstawowym pozostaje bez znaczenia, ponieważ próby te wyraźnie odnoszą się do dochodzeń antysubsydyjnych i nie są elementami kryteriów ustanowionych w załącznikach II i III. Z tego względu argumenty te zostały odrzucone.
- (109) Dostarczone informacje wskazywały także, że brak umorzenia nadwyżki mógłby wynikać z faktu, że rząd Indii nie zawarł w DDS wszystkich podatków pośrednich płaconych w Indiach, lecz jedynie centralne podatki pośrednie. Argument ten odrzuca się z tego względu, że zgodnie z załącznikiem II część II pkt 4 i załącznikiem III część II pkt 2 nadmierne nadwyżki ocenia się w ramach szczególnego programu subsydiów.
- (110) Dostarczone informacje wskazywały także, że brak umorzenia nadwyżki mógłby wynikać z faktu, że rząd Indii nie zawarł w DDS wszystkich podatków pośrednich płaconych w Indiach, lecz jedynie centralne podatki pośrednie. Argument ten odrzuca się z tego względu, że zgodnie z załącznikiem II część II pkt 4 i załącznikiem III część II pkt 2 nadmierne nadwyżki ocenia się w ramach szczególnego programu subsydiów.

3.2.7.4. Uwagi do ujawnionych informacji

- (107) Niektóre strony twierdziły, że DDS nie powinien zostać poddany środkom wyrównawczym w niniejszym dochodzeniu, ponieważ program ten nie został w sposób szczególnie wymieniony w kwestionariuszach antysubsydyjnych w początkowej fazie dochodzenia. Argument ten zostaje odrzucony z następujących względów. Celem niniejszego przeglądu, zgodnie z zawiadomieniem o wszczęciu, jest „poziom subsydiowania”, które dostarczyło korzyści producentom eksportującym produkt objęty postępowaniem. Przegląd obejmuje zatem

3.2.7.5. Wnioski

- (111) DDS zapewnia subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Kwota cła zwrotnego jest równa dochodowi państwa, z którego zrezygnowano, a która w przeciwnym wypadku zostałaby pobrana i zapłacona rządowi indyjskiemu. Ponadto program DDS zapewnia korzyści eksporterowi.

- (112) Prawo do korzyści z programu DDS, w myśl przepisów prawa, jest uwarunkowane prowadzeniem działalności wywozowej, w związku z czym ustalono, że ma ono charakter szczególny i jako takie podlega środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (113) Pewna liczba stron postępowania twierdziła, że DDS jest systemem ceł zwrotnych zgodnym z przepisami rozporządzenia podstawowego, a zatem korzyści przyznane w ramach tego programu nie powinny podlegać środkom wyrównawczym.
- (114) W postępowaniu ustalono, że program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu podatków pośrednich akumulowanych na wcześniejszym etapie ani za dopuszczalny system ceł zwrotnych czy też za system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on ścisłym zasadom określonym w załączniku I lit. h) i i), w załączniku II (wytyczne dotyczące wykorzystania środków w procesie produkcji) oraz w załączniku III (definicja i zasady system substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie ma obowiązku: (i) prowadzenia dokumentacji księgowej ceł i podatków uiszczanych w związku z przywozem/zakupem na rynku krajowym towarów lub połączonych usług; ani (ii) rzeczywistego wykorzystania tych towarów lub usług w procesie produkcyjnym; ani też (iii) kwota cła zwrotnego nie jest obliczona w związku z rzeczywistymi materiałami do produkcji wykorzystanymi przez eksportera czy też cłami i podatkami rzeczywiście zapłaconymi.
- (115) Ponadto nie istnieje żaden system lub procedura odpowiednia dla potwierdzenia, które materiały są wykorzystywane w procesie produkcyjnym produktu przeznaczonego na wywóz lub czy wystąpił nadmierny zwrot krajowych podatków pośrednich w rozumieniu lit. h) załącznika I oraz załącznika II do rozporządzenia podstawowego lub ceł przywozowych w rozumieniu lit. i) załącznika I, II i III do rozporządzenia podstawowego.
- (116) Wreszcie eksporter kwalifikuje się do korzystania z programu DDS niezależnie od tego, czy w ogóle przywozi lub nabywa na rynku krajowym jakiegokolwiek materiały do produkcji oraz czy zapłacił cła i podatki nałożone na te zakupy. Aby uzyskać świadczenie, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu towarów bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych materiałów do produkcji pochodził z przywozu ani że którykolwiek materiał do produkcji lub usługa zostały zakupione na rynku krajowym, ani też że cła przywozowe lub krajowe podatki pośrednie zostały zapłacone. W związku z powyższym nie ma różnicy w stawce cła zwrotnego stosowanego w stosunku do przedsiębiorstwa realizującego wszystkie etapy produkcji materiałów oraz produktu objętego postępowaniem i do przedsiębiorstwa będącego jedynie eksportującym przedsiębiorstwem handlowym.
- ### 3.2.7.6. Obliczenie kwoty subsydium
- (117) Zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 5 rozporządzenia podstawowego wysokość subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi w ODP. Biorąc to pod uwagę, uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę zostało dokonane w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii ponosi odpowiedzialność z tytułu zwrotu cła, co stanowi wkład finansowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego. Gdy tylko władze celne wystawią wywozowy dokument przewozowy określający, między innymi, wysokość środków przyznanych z DDS w odniesieniu do tej konkretnej transakcji, rząd Indii nie może już decydować o przyznaniu subsydium. Ponadto współpracujący producenci eksportujący księgowali środki otrzymane z DDS zgodnie z zasadą memoriałową jako przychód w momencie dokonywania każdej transakcji wywozowej.
- (118) Aby uwzględnić skutki realizowanego z mocą wsteczną wzrostu stawek, wartość kredytów z DDS, zaksięgowanych w celu wywozu dokonanego między dniem 1 kwietnia a dniem 30 września 2007 r., została w odpowiednich przypadkach podniesiona, jako że rzeczywiste świadczenia od rządu Indii, do jakich przedsiębiorstwa będą uprawnione, są wyższe niż te oficjalnie zgłoszone w momencie wywozu.
- (119) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego podczas okresu objętego dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, gdyż subsydium jest uzależnione od prowadzenia działalności eksportowej i nie było udzielane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych czy przetransportowanych towarów.
- (120) Siedem przedsiębiorstw wybranych do próby przedstawiło wnioski dowodzące, że mimo tego, iż korzystały one z DDS, nie otrzymały one nadmiernych zwrotów, jako że uiszczone przez nie podatki i cła przywozowe przewyższyły kwoty ceł zwrotnych. Wnioski te zostały odrzucone. W motywach 113 i 115 ustalono, że rząd Indii nie posiadał odpowiedniego systemu weryfikacji, o którym mowa w załącznikach I, II i III do rozporządzenia podstawowego. W postępowaniu wykazano, że przedsiębiorstwa te nie prowadziły żadnych rejestrów konsumpcji ani żadnych innych wewnętrznych systemów sprawozdawczych, w których odnotowywano by możliwe nadmierne umorzenia. Takie sprawozdania były tworzone przez przedsiębiorstwa w trakcie wizyt weryfikacyjnych i zasadniczo obejmują podatki płacone przez przedsiębiorstwa ogółem.
- (121) W razie braku dozwolonych systemów ceł zwrotnych lub systemów substytucji ceł zwrotnych korzyścią stanowiącą podstawę środków wyrównawczych jest umorzenie kwoty cła zwrotnego przysługującego w ramach DDS. W przeciwieństwie do informacji ujawnionych przez rząd Indii, Texprocil i niektórych eksporterów, rozporządzenie podstawowe przewiduje nie tylko wyrównanie „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załącznikiem I lit. i) do

rozporządzenia podstawowego, wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych, pod warunkiem spełnienia warunków określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. W tym przypadku warunki te nie zostały jednak spełnione. Zatem, w przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego systemu weryfikacji, powyższy wyjątek dotyczący systemów ceł zwrotnych nie ma zastosowania, stosuje się natomiast zwykłą zasadę wyrównywania kwot ceł zwrotnych w miejsce jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia. Jak podano w załączniku II część II oraz załączniku III część II do rozporządzenia podstawowego, obliczenie takiego nadmiernego umorzenia nie obciąża organu prowadzącego dochodzenie. Przeciwnie, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) pkt (ii) rozporządzenia podstawowego, do organu tego należy jedynie ustalenie wystarczającego dowodu pozwalającego odrzucić adekwatność domniemanego systemu weryfikacji. Należy także zauważyć, że dodatkowe badanie przez władze indyjskie, przy braku skutecznie stosowanego systemu weryfikacji, musi być przeprowadzone w odpowiednim czasie, tj. zwykle przed weryfikacją przeprowadzoną na miejscu w trakcie dochodzenia dotyczącego środka wyrównawczego.

- (122) W odróżnieniu od tego, co utrzymują niektórzy producenci eksportujący, nawet środki w ramach DDS generowane poprzez wywóz produktów nieobjętych postępowaniem musiały zostać uwzględnione przy ustalaniu kwoty stanowiącej podstawę środków wyrównawczych. W ramach DDS nie ma obowiązku wykorzystania środków pochodzących z tego programu wyłącznie na dany produkt. W konsekwencji produkt objęty postępowaniem może korzystać z wszystkich środków generowanych w ramach DDS.
- (123) W ODP wszystkie przedsiębiorstwa z próby statystycznej skorzystały z programu DDS, uzyskując marginesy subsydiów w wysokości od 1,45 % do 7,57 %.

3.2.8. Program dotyczący funduszu rozwoju technologicznego (TUFS)

3.2.8.1. Podstawa prawna

- (124) Program dotyczący funduszu rozwoju technologicznego (TUF) został wprowadzony rozporządzeniem Ministra ds. Włókiennictwa rządu Indii opublikowanym w Dzienniku Ustaw Indii część nadzwyczajna I sekcja I z dnia 31 marca 1999 r. (zwanym dalej „rozporządzeniem”). Wdrażanie programu ustalono na okres od dnia 1 kwietnia 1999 r. do dnia 31 marca 2004 r. Został on rozszerzony do dnia 31 marca 2007 r., a następnie rozszerzony ponownie do końca ODP.

3.2.8.2. Kwalifikowalność

- (125) Nowi producenci i producenci działający na rynku przetwarzania bawełny, tekstyliów i produktów z juty kwalifikują się do otrzymania świadczeń w ramach programu.

3.2.8.3. Zastosowanie w praktyce

- (126) Celem programu jest pomoc w modernizacji technologii w przemyśle bawełnianym i produktów z juty, włącznie z jednostkami zajmującymi się przetwarzaniem włókien,

przędzy, tkanin, odzieży i ubrań gotowych. Program oferuje różne rodzaje pomocy w formie subsydiów inwestycyjnych, subsydiów na spłatę odsetek lub pokrycie różnic kursowych dla pożyczek w obcych walutach. Konkretnie projekty pomocy w ramach programu różnią się pomiędzy branżami włókienniczą i produktów z juty oraz pomiędzy sektorami wykorzystującymi krosna mechaniczne i krosna ręczne. TUFS obejmujące następujące programy:

- 5-procentowy zwrot standardowych odsetek pobieranych przez agencje udzielające pożyczek terminowych w rupiach; lub
- pokrycie 5 % wahań w kursach walut (odsetki i spłata) od podstawowej stopy oprocentowania pożyczek w walutach obcych; lub
- 15-procentowy kredyt powiązany z subsydem inwestycyjnym w sektorze włókienniczym i w sektorze produktów z juty; lub
- 20-procentowy kredyt powiązany z subsydem inwestycyjnym w sektorze wykorzystującym krosna mechaniczne; lub
- 5-procentowy zwrot wraz z 10-procentowym subsydem inwestycyjnym, przeznaczone na konkretne maszyny służące od obróbki; oraz
- 25-procentowe subsydyum inwestycyjne na zakup nowych maszyn i wyposażenia dla procesów przed użyciem krosien i po ich użyciu, na krosna ręczne lub poprawę jakości krosien ręcznych oraz na wyposażenie do testowania i badania w jednostkach wykorzystujących do produkcji krosna ręczne.

- (127) W dochodzeniu ustalono, że dwa przedsiębiorstwa w próbie statystycznej otrzymały świadczenia w ramach TUFS na zakup maszyn wykorzystywanych w produkcji produktu objętego postępowaniem. Przedsiębiorstwa te otrzymały odpowiednio zwrot zapłaconych odsetek od zaciągniętych pożyczek (program a)) oraz 10-procentowe subsydyum inwestycyjne przeznaczone na zakup maszyn połączone z 5-procentowym zwrotem zapłaconych odsetek (program e)).

- (128) Rozporządzenie zawiera wykaz typów maszyn, których zakup jest subsydiowany w ramach TUFS. Aby otrzymać świadczenie z TUFS, przedsiębiorstwa wnioskuje do banków komercyjnych lub innych instytucji udzielających pożyczek, które udzielają pożyczek przedsiębiorstwom w oparciu o własną niezależną ocenę zdolności kredytowej pożyczkobiorców. W przypadku gdy pożyczkobiorca kwalifikuje się do otrzymania subsydiów na zwrot odsetek w ramach programu, banki komercyjne przesyłają wniosek do „agencji węzłowej”, która następnie uwalnia kwotę świadczenia na rzecz zaangażowanego banku komercyjnego. Ostatecznie banki komercyjne zaliczają otrzymane środki na konto pożyczkobiorcy. Agencje węzłowe otrzymują zwrot nakładów od indyjskiego Ministerstwa ds. Włókiennictwa. Rząd Indii przekazuje wymagane fundusze do dyspozycji agencji węzłowych raz na kwartał.

3.2.8.4. Uwagi do ujawnionych informacji

- (129) Zainteresowane strony nie dostarczyły żadnych uwag dotyczących tego programu.

3.2.8.5. Wnioski

- (130) Program TUFs stanowi subsydlum w rozumieniu przepisów art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i), jako że dotyczy on bezpośrednich transferów funduszy w formie grantów od rządu. Subsydlum oferuje korzyści poprzez zmniejszenie kosztów finansowych i odsetek na zakup maszyn.
- (131) Subsydlum uznaje się za mające charakter szczególny, a zatem za kwalifikujące się do środków wyrównawczych zgodnie z art. 3 ust. 2 lit a) rozporządzenia podstawowego, jako że jest ono oferowane branży lub grupie branż, włącznie z producentami produktu objętego postępowaniem.

3.2.8.6. Obliczenie kwoty subsydlum

- (132) Kwota subsydlum została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie kwoty zaoszczędzonej przy zakupie maszyn przez przedsiębiorstwa beneficjentów poprzez rozłożenie subsydlum na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich dóbr inwestycyjnych. Zgodnie z ustaloną praktyką tak obliczona kwota, która odnosi się do ODP, została dostosowana przez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia całkowitej wartości korzyści odniesionych w czasie. Uznano, że komercyjna stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie dochodzenia przeglądownego była właściwa dla wyżej wymienionego celu. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydlum przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego uzyskanego z wyrobów włókienniczych w ODP jako właściwy mianownik, jako że subsydlum nie jest przyznawane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych towarów.
- (133) Kwota subsydlum na odsetki została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie kwoty rzeczywiście zwróconej w ODP przedsiębiorstwom, których to dotyczy, powiązanej z odsetkami zapłaconymi w odniesieniu do pożyczek komercyjnych zaciągniętych na zakup odpowiednich maszyn. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydlum przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego uzyskanego z wyrobów włókienniczych w ODP jako właściwy mianownik, jako że subsydlum nie jest przyznawane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych towarów.
- (134) Dwa przedsiębiorstwa z próby statystycznej skorzystały w ODP z tego programu, uzyskując subsydlum w wysokości od 0,01 % do 0,31 %.

3.2.9. Program kredytu eksportowego (przedwysyłkowego i powysyłkowego) (ECS)

3.2.9.1. Podstawa prawna

- (135) Szczegóły tego programu zostały określone w Okólniku głównym IECD nr 02/04.02.02/2006-07 (Kredyt eksportowy w walucie zagranicznej) i w Okólniku głównym IECD nr 01/04.02.02/2006-07 (Kredyt eksportowy w rupiach) oraz w Okólniku głównym DBOD.DI-R(Exp.)No.01/04.02.02/2007-08 (wersja skonsolidowana zarówno dla kredytów eksportowych w rupiach, jak i walutach zagranicznych) Indyjskiego Banku Rezerwy („RBI”), adresowanych do wszystkich banków komercyjnych w Indiach w ODP. Okólniki główne są regularnie aktualizowane.

3.2.9.2. Kwalifikowalność

- (136) Do korzystania z tego programu kwalifikują się eksportujący wytwórcy i eksportujące podmioty handlowe.

3.2.9.3. Zastosowanie w praktyce

- (137) W ramach tego programu RBI obowiązkowo ustala maksymalny pułap stóp procentowych stosowanych do kredytów eksportowych, zarówno w rupiach indyjskich, jak też w obcej walucie, którymi banki komercyjne mogą obciążać eksportera. Program ECS składa się z dwóch podprogramów: programu kredytu eksportowego przedwysyłkowego („kredyt fazy pakowania”), który obejmuje kredyty udzielane eksporterowi na sfinansowanie zakupu, przetwarzania, wytwarzania, pakowania lub wysyłki towarów przed wywozem, oraz programu kredytu eksportowego powysyłkowego, który zapewnia kapitał operacyjny w postaci pożyczek na sfinansowanie należności z tytułu wywozu. RBI zleca również bankom komercyjnym udostępnienie określonej kwoty własnych kredytów bankowych netto na rzecz finansowania eksportu.
- (138) W wyniku funkcjonowania powyższego okólnika głównego RBI eksporterzy mogą uzyskać kredyty eksportowe według preferencyjnych stóp procentowych względem stóp procentowych zwykłych kredytów komercyjnych („kredyty gotówkowe”), ustalanych na podstawie warunków czysto rynkowych.

3.2.9.4. Uwagi do ujawnionych informacji

- (139) Rząd Indii twierdził, że w przypadku ECS Komisja nie przeprowadziła badań w świetle przepisów załącznika I lit. k) porozumienia w sprawie subsydlów i środków wyrównawczych (ASCM) oraz że kredyty eksportowe, udzielane zarówno w indyjskich rupiach, jak i w walucie obcej, nie podlegały środkom wyrównawczym, w szczególności z uwagi na fakt, że w przypadku pożyczek udzielanych w walucie obcej banki miały możliwość udzielania ich przy zastosowaniu „konkurencyjnych stóp w skali międzynarodowej”.

- (140) Należy zauważyć, że do programów kredytów eksportowych, o których mowa w motywie 135, nie ma zastosowania załącznik I pkt k) ASCM, ponieważ tylko finansowanie wywozu przez minimum dwa lata może być postrzegane jako „kredyt eksportowy” w rozumieniu tego przepisu. Dzieje się tak dlatego, że definicja ta pochodzi z porozumienia OECD w sprawie wytycznych dla oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych. W związku z tym argument został odrzucony.

3.2.9.5. Wnioski

- (141) Po pierwsze, preferencyjne stopy procentowe kredytu ECS ustanowionego przez okólniki RBI, o których mowa w motywie 135, mogą obniżać koszty odsetek dla eksportera w porównaniu z kosztami kredytu ustalonymi wyłącznie przez warunki rynkowe i w tym przypadku mogą przynosić korzyść danemu eksporterowi w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Finansowanie wywozu nie jest jako takie bardziej bezpieczne od finansowania na rynku wewnętrznym. W rzeczywistości zwykle jest ono postrzegane jako finansowanie o podwyższonym ryzyku i stopień zabezpieczenia wymagany dla określonego kredytu, niezależnie od celu finansowania, jest wyłącznie decyzją handlową danego banku komercyjnego. Różnice stóp w odniesieniu do różnych banków wynikają z metodologii przyjętej przez RBI polegającej na ustalaniu maksymalnych stóp oprocentowania kredytów indywidualnie dla każdego banku komercyjnego. Ponadto banki komercyjne nie byłyby zobowiązane do oferowania pożyczkobiorcom finansującym wywóz korzystniejszych stóp procentowych na kredyty eksportowe udzielane w obcej walucie.
- (142) Mimo iż kredyty na warunkach preferencyjnych w ramach programu ECS są przyznawane przez banki komercyjne, korzyść jest wkładem finansowym ze strony rządu w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego. W tym kontekście należy zauważyć, że ani art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego, ani porozumienie WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (ASCM) nie wymaga opłaty ponoszonej z rachunków publicznych, np. zwrotu kosztów banków komercyjnych przez rząd Indii, celem ustanowienia subsydium, a jedynie wydanego przez rząd polecenia dalszego wykonywania funkcji opisanych w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i), (ii) lub (iii) rozporządzenia podstawowego. RBI jest organem publicznym i jest objęty definicją „publiczny” zgodnie z zapisem art. 1 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jest on w 100 % własnością rządu, realizuje cele polityki publicznej, np. politykę monetarną, a jego władze są wyznaczane przez rząd Indii. RBI określa kierunki dla podmiotów prywatnych, ponieważ banki komercyjne są związane nakładanymi przez bank rezerw warunkami, między innymi maksymalnymi pułapami dla stóp procentowych na kredyty eksportowe ustanawianymi w okólnikach RBI, oraz przepisami RBI stanowiącymi, że banki komercyjne muszą przeznaczać pewną określoną kwotę swoich kredytów bankowych netto na finansowanie wywozu. Tym samym banki komercyjne zobowiązane są okólnikiem RBI do wykonywania funkcji wspomnianych w art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia

podstawowego, w tym przypadku do udzielania pożyczek w formie preferencyjnego finansowania wywozu. Taki bezpośredni transfer środków w formie pożyczek udzielanych pod pewnymi warunkami normalnie należałoby do obowiązków władz publicznych, a stosowana praktyka nie różni się istotnie od praktyk normalnie stosowanych przez władze publiczne w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego.

- (143) Subsydium to uznawane jest za szczególne i stanowiące podstawę środków wyrównawczych, ponieważ preferencyjne stopy procentowe są dostępne wyłącznie w odniesieniu do finansowania transakcji wywozowych, oraz są uwarunkowane wynikami wywozu, zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

3.2.9.6. Obliczenie kwoty subsydium

- (144) Kwota subsydium została obliczona na podstawie różnicy pomiędzy odsetkami płaconymi z tytułu kredytu eksportowego wykorzystanego w ODP a kwotą, jaka byłaby należna do zapłaty, gdyby zastosowano stopy procentowe zwykłych kredytów komercyjnych. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium (licznik) przydzielona została całkowitej wysokości obrotu eksportowego w ODP jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych towarów.
- (145) Przedstawiono wiele uwag dotyczących niektórych szczegółów obliczenia korzyści uzyskiwanych w ramach ECS. Obliczenia zostały skorygowane w tych przypadkach, w których wspomniane uwagi zostały uznane za uzasadnione.
- (146) W ODP wszystkie przedsiębiorstwa i grupy przedsiębiorstw z próby statystycznej skorzystały z tego programu, uzyskując stopy w wysokości do 1,05 %; w przypadku jednego przedsiębiorstwa korzyść została uznana za nieznaczną.

3.3. Kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych

- (147) Kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, określona ad valorem w odniesieniu do producentów eksportujących wyniosła między 5,2 % a 9,7 %.
- (148) Zgodnie z art. 15 ust. 3 rozporządzenia podstawowego limit subsydiów dla przedsiębiorstw współpracujących niewłączonych do próby statystycznej, obliczony na podstawie średniej ważonej limitu subsydiów ustalonej dla przedsiębiorstw współpracujących włączonych do próby, wyniósł 7,7 %. Biorąc pod uwagę wysoki całkowity poziom współpracy dla Indii (95 %), pozostały limit subsydiów dla wszystkich innych przedsiębiorstw ustalono na poziomie ustalonym dla przedsiębiorstwa o najwyższym indywidualnym marginesie, czyli 9,7 %.

Program subsydiów → Przedsiębiorstwo/ grupa przedsiębiorstw ↓	DEPS	DFRC/ DFIA	EPCGS	ALS/AAS	EPZ/EOU	ITES	ECS	DDS	TUFS	Razem
Anunay Fab. Ltd	0,15 %	2,03 %					1,05 %	4,58 %		7,8 %
The Bombay Dyeing and Manufacturing Co. Ltd N W Exports Limited Nowrosjee Wadia & Sons Limited	1,65 %		1,45 %	1,74 %			0,11 %	4,15 %	0,31 %	9,4 %
Brijmohan Purusottamdas Incotex Impex Pvt. Ltd							0,94 %	7,39 %		8,3 %
Divya Global Pvt. Ltd		0,94 %					0,04 %	7,26 %		8,2 %
Intex Exports Pattex Exports Sunny Made-Ups							0,08 %	7,57 %		7,6 %
Jindal Worldwide Ltd Texcellence Overseas	1,44 %		1,25 %				0,76 %	4,57 %		8 %
Madhu Industries Ltd.	3,96 %						brak	1,45 %		5,4 %
Mahalaxmi Fabric Mills Pvt. Ltd Mahalaxmi Exports							0,07 %	7,41 %	0,01 %	7,5 %
Prakash Cotton Mills Pvt., Ltd		1,41 %	1,17 %				0,34 %	6,78 %		9,7 %
Prem Textiles							0,88 %	7,48 %		8,3 %
Vigneshwara Exports Ltd.	0,5 %	0,09 %	brak	0,17 %			0,61 %	3,84 %		5,2 %

4. ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (149) Zgodnie z przepisami art. 19 rozporządzenia podstawowego oraz z podstawami niniejszego częściowego przeglądu okresowego wskazanymi w pkt 3 zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia ustalono, że poziom subsydiowania w odniesieniu do producentów współpracujących uległ zmianie. Należy zatem odpowiednio zmienić stawkę cła wyrównawczego nałożonego rozporządzeniem (WE) nr 74/2004.
- (150) Jako że poziom usuwający szkodę był wyższy, obecnie obowiązujące ostateczne cło wyrównawcze obliczone zostało w oparciu o marginesy środków wyrównawczych. Jako że marginesy subsydiów ustalone w trakcie przeglądu również nie przekraczały poziomu usuwającego szkodę, zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wysokość cła ustala się w oparciu o marginesy subsydiów.
- (151) Margines subsydiów przedsiębiorstwa Pasupati Fabrics, które nie zostało objęte niniejszym przeglądem, został zachowany na poziomie ustalonym w dochodzeniu pierwotnym, jako że zgodnie z ustaleniami korzystało ono z programu subsydiów nieobjętym niniejszym postępowaniem.

- (152) Przedsiębiorstwa, co do których ustalono, że były one powiązane, uznano za pojedynczą osobę prawną (grupę) do celów pobierania cła i z tego względu nałożono na nie cło wyrównawcze w takiej samej wysokości. W celu zapewnienia odpowiedniego wyrównania wykorzystano wielkość wywozu produktu objętego postępowaniem w ODP, dokonanego przez te grupy.
- (153) Przedsiębiorstwo wybrane do próby statystycznej Prem Textiles przedłożyło w trakcie dochodzenia przeglądowego informacje wskazujące, iż zmieniło ono nazwę na „Prem Textiles (International) Pvt. Ltd.”. Po zbadaniu tych informacji i stwierdzeniu, że zmiana nazwy w żaden sposób nie wpływa na ustalenia niniejszego przeglądu, zdecydowano o uznaniu tego wniosku i o zmianie nazwy przedsiębiorstwa na „Prem Textiles (International) Pvt. Ltd.” na potrzeby niniejszego rozporządzenia.
- (154) Biorąc pod uwagę wysoki całkowity poziom współpracy dla Indii (95 %), pozostałe cło wyrównawcze dla wszystkich innych przedsiębiorstw ustalono na poziomie ustalonym dla przedsiębiorstwa o najwyższym indywidualnym marginesie, czyli 9,7 %.
- (155) W związku z powyższym zastosowanie będą miały cła wyrównawcze na następującym poziomie:

Przedsiębiorstwo/grupa przedsiębiorstw	Stawka cła (%)
Anunay Fab. Limited, Ahmedabad	7,8 %
The Bombay Dyeing i Manufacturing Co. Ltd., Bombaj N W Exports Limited, Bombaj Nowrosjee Wadia & Sons Limited, Bombaj	9,4 %
Brijmohan Purusottamdas, Bombaj Incotex Impex Pvt. Limited, Bombaj	8,3 %
Divya Global Pvt. Ltd., Bombaj	8,2 %
Intex Exports, Bombaj Pattex Exports, Bombaj Sunny Made-Ups, Bombaj	7,6 %
Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad Texcellence Overseas, Bombaj	8 %
Madhu Industries Limited, Ahmedabad	5,4 %
Mahalaxmi Fabric Mills Pvt. Ltd., Ahmedabad Mahalaxmi Exports, Ahmedabad	7,5 %
Prakash Cotton Mills Pvt., Ltd, Bombaj	9,7 %
Prem Textiles, Indore	8,3 %
Vigneshwara Exports Limited, Bombaj	5,2 %
Producenci współpracujący niewybrani do próby statystycznej	7,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	9,7 %

- (156) Stawki cła wyrównawczego dla poszczególnych przedsiębiorstw wymienionych w tym rozporządzeniu ustalono na podstawie informacji uzyskanych w bieżącym postępowaniu. Odzwierciedlają one zatem sytuację dotyczącą tych przedsiębiorstw, ustaloną podczas dochodzenia. Wymienione stawki cła (w przeciwieństwie do średnich stawek stosowanych wobec przedsiębiorstw wymienionych w załączniku I i do krajowych stawek stosowanych wobec „wszystkich innych przedsiębiorstw”) są wyłącznie stosowane do przywozu produktów pochodzących z Indii wyprodukowanych przez wymienione przedsiębiorstwa, a więc przez konkretne wymienione osoby prawne. Przywiezione produkty wyprodukowane przez inne przedsiębiorstwo niewymienione konkretnie z nazwy i adresu w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, włącznie z podmiotami powiązаныmi z podmiotami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i podlegają stawce cła mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (157) Wszelkie wnioski dotyczące stosowania stawek cła wyrównawczego ustalonych dla poszczególnych przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy jednostki lub po ustanowieniu nowej jednostki produkcyjnej lub sprzedaży) należy kierować do Komisji z podaniem wszystkich istotnych informacji, w szczególności dotyczących zmian w działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją i sprzedażą eksportową mającą związek ze zmianą nazwy czy zmianą w produkcji i sprzedaży jednostek. Komisja, w stosownych przypadkach, po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem Doradczym zmieni odpowiednio rozporządzenie poprzez uaktualnienie wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 1 rozporządzenia (WE) nr 74/2004 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywożoną bieliznę pościelową z włókien bawełnianych, czystych lub mieszanych ze sztucznym tworzywem lub lnem (len nie może być włóknem dominującym), bieloną, barwioną lub drukowaną, pochodzącą z Indii, aktualnie sklasyfikowaną w ramach kodów CN ex 6302 21 00 (kody TARIC 6302 21 00 81 i 6302 21 00 89), ex 6302 22 90 (kod TARIC 6302 22 90 19), ex 6302 31 00 (kod TARIC 6302 31 00 90) oraz ex 6302 32 90 (kod TARIC 6302 32 90 19).

2. Stawka cła stosowana do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, dla produktów wytworzonych przez następujące przedsiębiorstwa wynosi:

Przedsiębiorstwo	Stawka cła (%)	Dodatkowy kod TARIC
Anunay Fab. Limited, Ahmedabad	7,8	A902
The Bombay Dyeing i Manufacturing Co. Ltd., Bombaj	9,4	A488
N.W. Exports Limited, Bombaj	9,4	A489
Nowrosjee Wadia & Sons Limited, Bombaj	9,4	A490
Brijmohan Purusottamdas, Bombaj	8,3	A491
Incotex Impex Pvt. Limited, Bombaj	8,3	A903
Divya Global Pvt. Ltd., Bombaj	8,2	A492
Intex Exports, Bombaj	7,6	A904
Pattex Exports, Bombaj	7,6	A905
Sunny Made-Ups, Bombaj	7,6	A906

Przedsiębiorstwo	Stawka cła (%)	Dodatkowy kod TARIC
Jindal Worldwide Ltd, Ahmedabad	8	A494
Texcellence Overseas, Bombaj	8	A493
Madhu Industries Limited, Ahmedabad	5,4	A907
Mahalaxmi Fabric Mills Pvt. Ltd., Ahmedabad	7,5	A908
Mahalaxmi Exports, Ahmedabad	7,5	A495
Pasupati Fabrics, Nowe Delhi	8,5	A496
Prakash Cotton Mills Pvt., Ltd, Bombaj	9,7	8048
Prem Textiles (International) Pvt. Ltd, Indore	8,3	A909
Vigneshwara Exports Limited, Bombaj	5,2	A497

3. Stawka cła stosowana do ceny netto na granicy Wspólnoty przed ocenieniem dla produktów wytworzonych przez przedsiębiorstwa wyszczególnione w załączniku wynosi 7,7 % (dodatkowy kod TARIC A498).

4. Stawka cła stosowana do ceny netto na granicy Wspólnoty przed ocenieniem dla produktów wytworzonych przez przedsiębiorstwa niewyszczególnione w ust. 2 i 3 wynosi 9,7 % (dodatkowy kod TARIC A999).

5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące cel.”.

Artykuł 2

Załącznik do rozporządzenia (WE) 74/2004 zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady
M. BARNIER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

Dodatkowy kod Taric: A498

Ajit Impex	Bombaj
Alok Industries Limited	Bombaj
Alps Industries Ltd	Ghaziabad
Ambaji Marketing Pvt. Ltd	Ahmedabad
Anglo French textiles	Pondicherry
Anjal Garments	Ghaziabad
Anjani Synthetics Limited	Ahmedabad
Aravali	Jaipur
Ashok Heryani Exports	Nowe Delhi
At Home India Pvt. Ltd	Nowe Delhi
Atul Impex Pvt. Ltd	Dombivli
Balloons	Nowe Delhi
Beepee Enterprise	Bombaj
Bhairav India International	Ahmedabad
Bunts Exports Pvt Ltd	Bombaj
Chemi Palace	Bombaj
Consultech Dynamics	Bombaj
Cotfab Exports	Bombaj
Country House	Nowe Delhi
Creative Mobus Fabrics Limited	Bombaj
Deepak Traders	Bombaj
Dimple Impex (India) Pvt Ltd	Nowe Delhi
Eleganza Furnishings Pvt. Ltd	Bombaj
Emperor Trading Company	Tirupur
Estocorp (India) Pvt. Ltd	Nowe Delhi
Exemplar International	Hyderabad
Falcon Finstock Pvt. Ltd	Ahmedabad
G-2 International export Ltd	Ahmedabad
Gauranga Homefashions	Bombaj
GHCL Ltd	Gujarat
Good Shepherd Health Education & Dispensary	Tamilnadu
Harimann International Private Limited	Bombaj
Heirloom Collections (P) Ltd	Nowe Delhi
Hemlines Textile Exports Pvt. Ltd	Bombaj

Himalaya Overseas	Nowe Delhi
Home Fashions International	Kerala
Ibats	Nowe Delhi
Indian art. and Crafts Syndicate	Nowe Delhi
Indian Craft Creations	Nowe Delhi
Indo Euro Textiles Pvt. Ltd	Nowe Delhi
Kabra Brothers	Bombaj
Kalam Designs	Ahmedabad
Kanodia Fabrics (International)	Bombaj
Karthi Krishna Exports	Tirupur
Kaushalya Export	Ahmedabad
Kirti Overseas	Ahmedabad
La Sorogeeeka Incorporated	Nowe Delhi
Lalit & Company	Bombaj
Manubhai Vithaldas	Bombaj
Marwaha Exports	Nowe Delhi
Milano International (India) Pvt. Ltd	Chennai
Mohan Overseas (P) Ltd	Nowe Delhi
M/s. Opera Clothing	Bombaj
M/S Vijayeswari Textiles Limited	Coimbatore
Nandlal & Sons	Bombaj
Natural Collection	Nowe Delhi
Oracle Exports Home Textiles Pvt. Ltd	Bombaj
Pacific Exports	Ahmedabad
Petite Point	Nowe Delhi
Pradip Exports	Ahmedabad
Pradip Overseas Pvt. Ltd	Ahmedabad
Punch Exporters	Bombaj
Radiant Expo Global Pvt. Ltd	Nowe Delhi
Radiant Exports	Nowe Delhi
Raghuvir Exim Limited	Ahmedabad
Ramesh Textiles India Pvt. Ltd	Indore
Ramlaks Exports Pvt. Ltd	Bombaj
Redial Exim Pvt. Ltd	Bombaj
S. D. Entreprises	Bombaj
Samria Fabrics	Indore
Sanskrut Intertex Pvt. Ltd	Ahmedabad
Sarah Exports	Bombaj

Shades of India Crafts Pvt. Ltd	Nowe Delhi
Shanker Kapda Niryat Pvt. Ltd	Baroda
Shetty Garments Pvt Ltd	Bombaj
Shivani Exports	Bombaj
Shivani Impex	Bombaj
Shrijee Enterprises	Bombaj
S.P. Impex	Indore
Starline Exports	Bombaj
Stitchwell Garments	Ahmedabad
Sumangalam Exports Pvt. Ltd	Bombaj
Summer India Textile Mills (P) Ltd	Salem
Surendra Textile	Indore
Suresh & Co.	Bombaj
Synergy Lifestyles Pvt. Ltd	Bombaj
Syntex Corporation Pvt. Ltd	Bombaj
Texel Industries	Chennai
Texmart Import export	Ahmedabad
Textrade International Private Limited	Bombaj
The Hindoostan Spinning & Weaving Mills Ltd	Bombaj
Trend Setters	Bombaj
Trend Setters K.F.T.Z.	Bombaj
Utkarsh Exim Pvt Ltd	Ahmedabad
V & K Associates	Bombaj
Valiant Glass Works Private Ltd	Bombaj
Visma International	Tamilnadu
VPMSK A Traders	Karur
V.S.N.C. Narasimha Chettiar Sons	Karur
Welspun India Limited	Bombaj
Yellows Spun and Linens Private Limited	Bombaj”

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1354/2008

z dnia 18 grudnia 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1629/2004 nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1629/2004 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych systemów elektrod grafitowych pochodzących z Indii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 15 i 19,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**I. Poprzednie dochodzenie i obowiązujące środki**

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1628/2004⁽²⁾ Rada nałożyła ostateczne cło wyrównawcze na przywóz elektrod grafitowych w rodzaju stosowanych w piecach elektrycznych, o pozornym ciężarze właściwym wynoszącym 1,65 g/cm³ lub więcej oraz o oporności elektrycznej 6,0 μΩ.m lub mniejszej, objęte kodem CN ex 8545 11 00 oraz złączek stosowanych do takich elektrod, objętych kodem CN ex 8545 90 90, przywożonych razem lub osobno i pochodzących z Indii. Stawka cła dotyczącego wymienionych z nazwy eksporterów wynosi od 7,0 % do 15,7 %, przy stawce cła rezydualnego wynoszącej 15,7 % obowiązującej w odniesieniu do przywozu pochodzącego od innych eksporterów.
- (2) Jednocześnie, rozporządzeniem (WE) nr 1629/2004⁽³⁾, Rada nałożyła ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 18,3 % na przywóz tego samego produktu pochodzącego z Indii.

II. Wszczęcie częściowego przeglądu okresowego

- (3) Według informacji przedłożonych przez rząd Indii po nałożeniu ostatecznego cła wyrównawczego okoliczności dotyczące dwóch programów subsydiwnych (programu paszportowego uprawnień celnego oraz programu zwolnień z podatku dochodowego zgodnego z sekcją

80 HHC ustawy o podatku dochodowym) uległy zmianom, a zmiany te mają charakter trwały. Następnie podniesiono argument, iż poziom subsydiowania najprawdopodobniej się obniży, a tym samym środki, ustalone w części na podstawie tych programów należy poddać przeglądowi.

- (4) Komisja zbadała dowody dostarczone przez rząd Indii i uznała je za wystarczające do uzasadnienia wszczęcia przeglądu zgodnie z przepisami art. 19 podstawowego rozporządzenia antysubsydiwnego. Po konsultacji z Komitetem Doradczym, poprzez ogłoszenie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽⁴⁾ Komisja wszczęła z urzędu częściowy, okresowy przegląd obowiązujących środków.

- (5) Celem tego częściowego przeglądu okresowego jest ocena ewentualnej potrzeby utrzymania w mocy, zniesienia lub zmiany poziomu obowiązujących środków w odniesieniu do przedsiębiorstw, które korzystały z jednego lub z obu programów subsydiwnych, które uległy zmianie, a także w stosunku do tych przedsiębiorstw objętych innymi programami, w przypadku których dostępne są wystarczające dowody zgodnie z odpowiednimi obowiązującymi przepisami wymienionymi w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

III. Okres objęty dochodzeniem

- (6) Dochodzenie objęło okres od dnia 1 października 2006 r. do dnia 30 września 2007 r. (zwany dalej „okresem objętym dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”).

IV. Strony zainteresowane dochodzeniem

- (7) Komisja oficjalnie powiadomiła rząd Indii, obu producentów eksportujących z Indii wymienionych w zawiadomieniu na temat wszczęcia częściowego przeglądu okresowego, a także producentów wspólnotowych o wszczęciu dochodzenia w sprawie częściowego przeglądu okresowego. Strony objęte dochodzeniem miały możliwość przedstawienia swoich opinii w formie pisemnej i złożenia wniosku o przeprowadzenie przesłuchania. Przedłożone przez strony pisemne i ustne komentarze zostały rozpatrzone i wzięte pod uwagę w przypadkach, w których okazało się to właściwe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 295 z 18.9.2004, s. 4.

⁽³⁾ Dz.U. L 295 z 18.9.2004, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 230 z 2.10.2007, s. 9.

- (8) Komisja rozesłała kwestionariusze do obu współpracujących producentów eksportujących i do rządu Indii. Wpłynęły odpowiedzi zarówno od obu współpracujących producentów, jak i od rządu Indii.
- (9) Komisja zgromadziła i zweryfikowała wszelkie informacje uznane za niezbędne do określenia dumpingu. Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących zainteresowanych stron:
- 1) Rząd Indii
 - Ministerstwo Handlu, New Delhi.
 - 2) Producenci eksportujący z Indii
 - Graphite India Limited (GIL), Kalkuta,
 - Hindustan Electro Graphite (HEG) Limited, Noida.
- a) System zezwoleń zaliczkowych (dawniej: system pozwoleń zaliczkowych);
- b) Program paszportowy uprawnienia celnego;
- c) Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz;
- d) Program zwolnień z podatku dochodowego;
- e) Program zwolnień z podatków od energii elektrycznej stanu Madhja Pradeś.
- (13) Podstawą dla wyżej wymienionych programów od lit. a) do c) jest Ustawa o handlu zagranicznym (Rozwój i regulacja) z 1992 r. (nr 22 z 1992 r.), która weszła w życie w dniu 7 sierpnia 1992 r. („Ustawa o handlu zagranicznym”). Ustawa o handlu zagranicznym upoważnia rząd Indii do wydawania zawiadomień dotyczących polityki eksportowej i importowej. Ich streszczenia publikowane są następnie w dokumentach „Polityka eksportowa i importowa”, wydawanych co pięć lat i regularnie uaktualnianych przez Ministerstwo Handlu. Do okresu objętego dochodzeniem (ODP) odnosi się jeden dokument z zakresu polityki eksportowej i importowej; obejmuje on okres od dnia 1 września 2004 r. do dnia 31 marca 2009 r. (dokument zwany dalej „polityką EXIM 2004–2009”). Dodatkowo w „Podręczniku procedur – od 1 września 2004 r. do 31 marca 2009 r., tom I”: („t. I podręcznika procedur 2004–2009”) rząd Indii ustalił również procedury polityki eksportowej i importowej w latach 2004–2009. Podręcznik procedur jest również regularnie aktualizowany.

V. Ujawnienie informacji i uwagi w sprawie procedury

- (10) Rząd Indii i pozostałe strony objęte postępowaniem zostały poinformowane o zasadniczych faktach i względach, w oparciu o które zamierzano wnioskować o zmianę stawek cła obowiązujących w odniesieniu do dwóch współpracujących producentów z Indii oraz o utrzymanie obowiązujących środków w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw, które nie współpracowały w toku obecnego częściowego przeglądu okresowego. Wszyscy oni mieli również stosowną ilość czasu na zgłoszenie uwag. Wszystkie przedstawione uwagi i komentarze zostały należycie wzięte pod uwagę, jak podano niżej.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM

- (11) Produktami objętymi niniejszym przeglądem, tożsamymi z produktami objętymi rozporządzeniem (WE) nr 1628/2004, są elektrody grafitowe w rodzaju stosowanych w piecach elektrycznych, o gęstości pozornej wynoszącej 1,65 g/cm³ lub więcej oraz o oporności elektrycznej 6,0 μΩ.m lub mniejszej, objęte kodem CN ex 8545 11 00 oraz złączki stosowane do takich elektrod, objęte kodem CN ex 8545 90 90, przywożone razem lub osobno i pochodzące z Indii.

C. SUBSYDIA

I. Wprowadzenie

- (12) W oparciu o informacje przedłożone przez rząd Indii i eksporterów współpracujących oraz na podstawie odpowiedzi na kwestionariusz Komisji dochodzeniem objęto następujące programy, co do których istnieje domniemanie, że są subsydiowane:
- (14) Program zwolnień z podatku dochodowego wymieniony powyżej pod lit. d) opiera się na Ustawie o podatku dochodowym z 1961 r., zmienianej corocznie ustawą o finansach.
- (15) Natomiast program zwolnień z podatków od energii elektrycznej wymieniony powyżej pod lit. d) opiera się na ustawie o podatku za energię elektryczną w stanie Madhja Pradeś z 1949 r., część 3-B.
- (16) Zgodnie z przepisami art. 11 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego Komisja poprosiła rząd Indii o dodatkowe konsultacje, tak w odniesieniu do zmienionych, jak i niezmienionych programów, których celem było wyjaśnienie obecnego stanu domniemych programów oraz wypracowanie rozwiązania zadowalającego obie strony. W efekcie tych konsultacji, wobec braku wspólnie uzgodnionego rozwiązania w odniesieniu do przedmiotowych programów, Komisja objęła wszystkie te programy dochodzeniem w sprawie subsydiowania.

II. Poszczególne programy

1. Program zezwoleń zaliczkowych (*Advance Authorisation Order*, „AAS”)

a) Podstawa prawna

- (17) Szczegółowy opis programu znajduje się w ust. od 4.1.1–4.1.14 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziałach od 4.1–4.30 t. I podręcznika procedur 04-09. Program ten w czasie poprzedniego dochodzenia przeglądownego prowadzącego do nałożonego rozporządzeniem (WE) nr 1628/2004 obecnie obowiązującego ostatecznego cła wyrównawczego występował jeszcze pod nazwą: System pozwoleń zaliczkowych (*Advance Licence Scheme*, „ALS”).

b) Kwalifikowalność

- (18) AAS składa się z sześciu podprogramów, które zostały opisane bardziej szczegółowo poniżej. Podprogramy te różnią się między innymi zakresem kwalifikowalności. Przetwórcy eksporterzy i handlowcy eksporterzy „powiązani” z wytwórcami pomocniczymi kwalifikują się do korzystania z AAS w odniesieniu do wywozu oraz do pomocy z AAS przyznawanej w ramach zapotrzebowań rocznych. Producenci eksporterzy realizujący dostawy do eksportera końcowego mają prawo do korzystania z AAS z tytułu dostaw pośrednich. Głównym wykonawcom, zaopatrującym kategorie „uznane za wywóz” wymienione w ustępie 8.2 polityki EXIM 04-09, takim jak dostawcy do jednostek zorientowanych na wywóz („EOU”), przysługuje prawo do korzystania z pomocy AAS przewidzianej na kategorii „uznane za wywóz”. Wreszcie, dostawcom pośrednim producentów eksporterów przysługują świadczenia na kategorii „uznane za wywóz” w ramach podprogramów zamówień wcześniejszego uwolnienia (*Advance Release Order*, „ARO”) oraz krajowej akredytywy otwartej przez nabywcę na rzecz sprzedawcy (obopólnej).

c) Zastosowanie w praktyce

- (19) Zezwolenia zaliczkowe mogą być wystawiane na:
- (i) **Wywóz fizyczny:** jest to główny podprogram. Umożliwia bezcłowy przywóz materiałów będących składnikami do produkcji konkretnego docelowego wyrobu na eksport. Termin „fizyczny” oznacza w tym kontekście, że produkt eksportowy musi opuścić terytorium Indii. W zezwoleniu wyszczególniona jest ulga przywózowa, określa ono również obowiązek wywozu wraz z typem produktu przewidzianego na wywóz.
 - (ii) **Zapotrzebowania roczne:** takie zezwolenie nie jest związane z konkretnym produktem eksportowym, ale z szerszą grupą produktów (np. z produktami chemicznymi i produktami zbliżonymi). Posiadacz pozwolenia może – do pewnego progu wartości ustalonego na podstawie dotychczasowych wielkości dokonywanego przez siebie wywozu – dokonywać bezcłowego przywozu każdego surowca używanego do produkcji artykułów zakwalifikowanych do takiej grupy produktów. Może zdecydować o wywozie dowolnego produktu powstałego przy użyciu takiego materiału zwolnionego z cła i wchodzącego w skład określonej grupy produktów.

(iii) **Dostawy pośrednie:** ten podprogram obejmuje przypadki, gdzie dwóch producentów zamierza wspólnie wytwarzać jeden produkt eksportowy, dzieląc między siebie proces wytwórczy. Producent eksporter wytwarza produkt pośredni. Może dokonywać bezcłowego przywozu komponentów oraz uzyskać na ten cel wsparcie AAS przewidziane na dostawy pośrednie. Eksporter końcowy finalizuje produkcję i zobowiązany jest dokonać wywozu gotowego produktu.

(iv) **Kategoria „uznane za wywóz”:** ten podprogram umożliwia głównemu kontrahentowi bezcłowy przywóz komponentów niezbędnych do produkcji towarów, które mają być sprzedawane w charakterze „uznanych jako wywóz” dla kategorii klientów wymienionych w ust. 8.2 lit. b)–f), g), i) oraz j) polityki EXIM na lata 2004–2009. Zdaniem rządu Indii sprzedaż uznana za wywóz odnosi się do tych transakcji, w których dostarczone towary nie opuszczają kraju. Szereg kategorii dostaw uznawany jest za wywóz, pod warunkiem że towar wyprodukowany jest w Indiach, np. dostawa towarów do EOU lub do przedsiębiorstwa znajdującego się w specjalnej strefie ekonomicznej („SSE”).

(v) **ARO:** posiadacz AAS zamierzający pozyskać komponenty ze źródeł lokalnych w miejsce przywozu bezpośredniego ma możliwość zaopatrywania się w nie w oparciu o program ARO. W takich przypadkach zezwolenia zaliczkowe nabierają mocy ARO i są przyznawane lokalnemu dostawcy przy dostawie wymienionych w nich towarów. Przyznanie ARO upoważnia dostawcę lokalnego do korzystania ze świadczeń z tytułu kategorii uznawanych za wywóz zgodnie z zapisem ust. 8.3 polityki EXIM 04-09 (czyli AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany wywóz i zwrot ostatecznego podatku akcyzowego). Mechanizm ARO refunduje podatki i cła dostawcy zamiast refundować je końcowemu eksporterowi w postaci zwrotu/refundacji ceł. Zwrot podatków/ceł można uzyskać zarówno w odniesieniu do materiałów do produkcji ze źródeł lokalnych, jak i tych pochodzących z przywozu.

(vi) **Krajowa akredytywa otwarta (przez nabywcę na rzecz sprzedawcy, tj. obopólna):** podprogram ten obejmuje również dostawy ze źródeł lokalnych na rzecz posiadaczy zezwoleń zaliczkowych. Posiadacz zezwolenia zaliczkowego może zwrócić się do banku o otwarcie krajowej akredytywy na rzecz lokalnego dostawcy. W przypadku przywozu bezpośredniego zezwolenie zostanie przez bank unieważnione jedynie w odniesieniu do wartości i ilości towarów pochodzących ze źródeł lokalnych zamiast z przywozu. Dostawca lokalny będzie uprawniony do świadczeń za kategorie uznane za wywóz zgodnie z zapisem w ust. 8.3 polityki EXIM 04-09 (czyli AAS na dostawy pośrednie/kategorie uznane za wywóz, system ceł zwrotnych na uznany wywóz oraz zwrot ostatecznego podatku akcyzowego).

- (20) Jak ustalono, jeden z współpracujących eksporterów uzyskał w trakcie ODP ulgi z tytułu pierwszego podprogramu, to jest AAS z tytułu wywozu fizycznego. Dlatego też nie zachodzi potrzeba analizy pozostałych programów pod kątem podlegania środkom wyrównawczym.
- (21) Po nałożeniu rozporządzeniem (WE) nr 1628/2004 obecnie obowiązującego ostatecznego cła wyrównawczego rząd Indii zmodyfikował system kontroli mający zastosowanie do AAS. Konkretnie, w celu umożliwienia przeprowadzonej przez władze Indii kontroli, posiadacz zezwolenia zaliczkowego jest prawnie zobowiązany do prowadzenia „zgodnej z prawdą i odpowiedniej dokumentacji dotyczącej konsumpcji i wykorzystania towarów przywożonych bezcłowo/pozyskiwanych w kraju” we wskazanym formacie (rozdziały 4.26 i 4.30 i załącznik 23 t. I podręcznika procedur 2004–2009), czyli rejestru rzeczywistej konsumpcji. Rejestr ten musi zostać skontrolowany przez zewnętrznego biegłego rewidenta/księgowego kosztów i prac, który wydaje zaświadczenie stwierdzające, że określone rejestry i odpowiednia ewidencja zostały zbadane, a informacje dostarczone zgodnie z załącznikiem 23 są prawdziwe i poprawne pod każdym względem. Wyżej wspomniane przepisy mają jednak zastosowanie jedynie do zezwoleń zaliczkowych wydanych w dniu 13 maja 2005 r. lub później. W odniesieniu do wszystkich zezwoleń lub pozwoleń zaliczkowych wydanych przed tą datą wymaga się, aby ich posiadacze stosowali się do mających uprzednio zastosowanie przepisów dotyczących kontroli, tj. aby prowadzili zgodną z prawdą i odpowiednią dokumentację dotyczącą zużycia i wykorzystania przywożonych towarów objętych pozwoleniem, w formacie wskazanym w załączniku 18 (rozdział 4.30 i załącznik 18 do t. I podręcznika procedur 02-07).
- (22) W odniesieniu do podprogramów, z których korzystał jedyny współpracujący producent eksportujący, tj. wywozu fizycznego, zarówno ulga przywózowa, jak i obowiązek wywozu są ustalane pod względem wielkości i wartości przez rząd Indii oraz są udokumentowane w treści zezwolenia. Ponadto w trakcie realizacji przywozu i wywozu odpowiednie transakcje muszą być udokumentowane przez urzędników państwowych na formularzu zezwolenia. Wielkość przywozu dozwolonego w ramach tego programu ustalana jest przez rząd Indii na podstawie standardowych norm nakładów i wyników („normy SION”). Normy SION istnieją dla większości produktów, włączając produkt rozpatrywany, i są publikowane w t. II podręcznika procedur 04-09.
- (23) Przywożone komponenty nie są zbywalne i muszą być wykorzystane do wytworzenia końcowego produktu przeznaczanego na wywóz. Obowiązek wywozu musi być spełniony w określonych ramach czasowych od wydania pozwolenia (24 miesiące z dopuszczalnością dwóch przedłużeń po sześć miesięcy).
- (24) Jak wykazało dochodzenie przeglądowe, pozwolenia zaliczkowe stosowane w przywozie surowców w ODP zostały wystawione przed dniem 13 maja 2005 r.
- Dlatego też opisane wyżej w motywie 21 nowe wymagania w dziedzinie kontroli, określone przez władze indyjskie w t. I podręcznika procedur 04-09, nie zostały jak na razie wypróbowane w praktyce. Co więcej, przedsiębiorstwo nie było w stanie wykazać, że rzeczywista konsumpcja i stan zapasów były dokumentowane w formacie wymaganym zgodnie z rozdziałem 4.30 i załącznikiem 18 t. I podręcznika procedur 02-07, jak to miało miejsce w przypadku pozwoleń zaliczkowych wystawionych przed dniem 13 maja 2005 r. Zważywszy na taki stan rzeczy, należy stwierdzić, że eksporter objęty dochodzeniem nie zdołał wykazać spełnienia obowiązujących podówczas przepisów polityki EXIM.
- d) Uwagi do ujawnionych informacji
- (25) Współpracujący eksporter, który korzystał z AAS podczas ODP, stwierdził, że dobrowolnie przedłożył wykorzystane zezwolenia zaliczkowe, mimo iż zostały one wydane przed dniem 13 maja 2005 r., w celu kontroli przez biegłego rewidenta zgodnie z wymogami t. I podręcznika procedur 2004–2009 oraz że stanowi to dowód na istnienie prawidłowego systemu kontroli zgodnie z nowymi przepisami wskazanymi w podręczniku procedur.
- (26) Zaświadczenie na formularzu wskazanym w dodatku 23 podręcznika procedur, podpisane przez biegłego rewidenta i opatrzone datą 1 lutego 2008 r., zostało faktycznie przekazane służbom Komisji podczas wizyty kontrolnej na terenie przedsiębiorstwa. Jednakże zważywszy, że zezwolenia zaliczkowe obejmowały okres od 2004 r. i nowy podręcznik procedur nie miał do nich zastosowania, należy stwierdzić, że było to dobrowolne działanie przedsiębiorstwa, które nie dowodzi wdrożenia skutecznego systemu kontroli przez rząd Indii. Ponadto wykazano, że nadmierne umorzenie należności celnej, obliczone przez biegłego rewidenta, zostało w rzeczywistości zwrócone rządowi.
- e) Wniosek
- (27) Zwolnienie z ceł przywózowych stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, czyli finansowy wkład rządu Indii, który wypłacił świadczenie na rzecz eksporterów objętych dochodzeniem.
- (28) Dodatkowo AAS w kategorii wywóz fizyczny są niewątpliwie prawnie uzależnione od wyników wywozu i w związku z tym mają charakter szczególny i stanowią podstawę środków wyrównawczych zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Bez zobowiązania się do wywozu przedsiębiorstwo nie może uzyskać korzyści wynikających z tych programów.
- (29) Podprogramu zastosowanego w aktualnie rozpatrywanym przypadku nie można uznać za dopuszczalny system zwrotu ceł ani za system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady systemu zwrotu ceł) oraz załączniku III (definicja i zasady substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego. Rząd Indii nie zastosował skutecznie własnego systemu ani procedury kontroli w celu sprawdzenia, czy i w jakim zakresie komponenty były zużyte do wytworzenia

produktu wywożonego (załącznik II część II pkt 4 rozporządzenia podstawowego, a w przypadku systemów substytucji cel zwrotnych – załącznik III część II pkt 2 rozporządzenia podstawowego). Same normy SION nie mogą zostać uznane za mechanizm weryfikacyjny rzeczywistego zużycia, gdyż nie dają one rządowi Indii możliwości odpowiednio dokładnej weryfikacji ilości komponentów zużytych do produkcji przeznaczonych na wywóz. Ponadto rząd Indii nie przeprowadził w ODP skutecznej kontroli w oparciu o prawidłowo prowadzony rejestr rzeczywistej konsumpcji. Co więcej, rząd Indii nie przeprowadził dalszego badania opartego na faktycznie zaangażowanych do produkcji środkach, mimo że czynność ta powinna być normalnie wymagana w przypadku braku skutecznie wdrożonego systemu weryfikacji (załącznik II część II pkt 5 oraz załącznik III część II pkt 3 do rozporządzenia podstawowego).

- (30) Uwzględniając powyższe, wymieniony podprogram stanowi podstawę dla środków wyrównawczych.

f) Obliczenie kwoty subsydium

- (31) Przy braku dozwolonych systemów zwrotu cła lub systemów substytucji cel zwrotnych świadczenie wyrównawcze jest umorzeniem całkowitych należności celnych przywozowych, zwyczajowo należnych w przywozie produktów. W związku z powyższym trzeba zauważyć, że w rozporządzeniu podstawowym przewiduje się nie tylko objęcie wyrównaniem „nadmiernego” umorzenia należności celnych. Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załącznikiem I lit. i) rozporządzenia podstawowego wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych, pod warunkiem spełnienia warunków określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. W niniejszym przypadku warunki te nie były jednak spełnione. Zatem, w przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego systemu monitorowania, nie ma zastosowania powyższy wyjątek dotyczący systemów zwrotu cel i substytucji cel zwrotnych, natomiast zastosowanie ma zwykła zasada wyrównywania kwot niezapłaconych należności celnych (dochód utracony) w miejsce jakiegokolwiek w domniemaniu nadmiernego umorzenia. Jak podano w załączniku II część II oraz załączniku III część II do rozporządzenia podstawowego, obliczenie takiego nadmiernego umorzenia nie obciąża organu prowadzącego dochodzenie. Przeciwnie, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego do organu tego należy jedynie ustalenie wystarczającego dowodu pozwalającego odrzucić adekwatność domniemanego systemu weryfikacji.
- (32) Kwotę subsydiów dla eksportera, który korzystał z AAS, obliczono na podstawie niepobranych cel przywozowych (cła podstawowe i szczególne cła dodatkowe) na materiały przywożone w ramach podprogramu stosowanego dla produktu rozpatrywanego w ODP (licznik). Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego w przypadkach złożenia uzasadnionych wniosków poniesione opłaty, niezbędne do uzyskania subsydium, zostały

odjęte od kwoty subsydium. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium została przydzielona jako właściwy mianownik do obrotu pochodzącego z wywozu produktu objętego postępowaniem podczas ODP, ponieważ subsydium zależy od wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych ani transportowanych.

- (33) Stopa subsydiowania współpracującego producenta podczas ODP ustalona w odniesieniu do tego programu wynosi 0,3 %.

2. Program „paszportowy” uprawnień celnego („DEPBS”)

a) Podstawa prawna

- (34) Szczegółowy opis DEPBS zawarto w ustępie 4.3 strategii EXIM 04-09 oraz w rozdziale 4 podręcznika procedur I 04-09.

b) Kwalifikowalność

- (35) Do skorzystania z tego programu kwalifikuje się dowolny wytwórca eksporter lub handlowiec eksporter.

c) Stosowanie DEPBS w praktyce

- (36) Kwalifikujący się eksporter może złożyć wniosek o przyznanie mu w ramach DEPBS kredytów, które są obliczane jako procent od wartości produktów wywiezionych w ramach tego programu. Takie stawki DEPBS zostały ustalone przez władze indyjskie dla większości produktów, włącznie z produktem objętym dochodzeniem. Są one ustalane na podstawie SION z uwzględnieniem zakładanej zawartości komponentów przywożonych z zagranicy w produkcie wytwarzanym na wywóz oraz częstotliwości występowania cła na takie materiały przywozowe, bez względu na to, czy cła przywozowe z tytułu domniemanego przywozu zostały rzeczywiście uiszczone czy nie.
- (37) Aby kwalifikować się do korzyści wynikających z tego programu, przedsiębiorstwo musi dokonać wywozu produktu. W chwili dokonywania transakcji wywozu eksporter musi przedłożyć władzom indyjskim zgłoszenie wskazujące, że wywóz produktu odbywa się na podstawie programu DEPBS. Aby produkty mogły być wywiezione, indyjskie władze celne wystawiają podczas trwania procedury wysyłkowej eksportowy dokument przewozowy. Dokument ten wskazuje między innymi kwotę kredytu DEPBS, jaki ma zostać przyznany dla tej transakcji wywozowej. W tym momencie eksporter zna kwotę korzyści, jaką otrzyma. Gdy władze celne wystawią wywozowy list przewozowy, rząd Indii nie ma wyboru w zakresie przyznania kwoty w ramach DEPBS. Stawką DEPBS stosowaną do obliczenia kwoty korzyści jest stawka obowiązująca w chwili sporządzania zgłoszenia wywozowego.

- (38) Kredyty DEPBS są zbywalne bez ograniczeń i ważne w okresie 12 miesięcy od daty przyznania. Kredyty te mogą być wykorzystane na uiszczenie opłat celnych z tytułu kolejnych transakcji wywozowych dowolnych produktów podlegających prawu wywozu bez ograniczeń, z wyjątkiem dóbr kapitałowych. Tego rodzaju przywożone produkty z wykorzystaniem tak uzyskanych kredytów mogą być sprzedawane na rynku krajowym (podlegają wtedy podatkowi od sprzedaży) lub wykorzystane do innych celów.
- (39) Wniosek o przyznanie środków z DEPBS wypełniany jest w formie elektronicznej i może on obejmować nieograniczoną ilość transakcji wywozowych. W praktyce nie istnieją żadne ścisłe terminy ograniczające składanie wniosków o przyznanie kredytów z programu DEPBS. System elektroniczny używany do zarządzania DEPBS nie wyklucza automatycznie transakcji wywozowych dokonanych po upływie terminów składania wniosków, o których mowa w rozdziale 4.47 t. 1 podręcznika procedur 04-09. Co więcej, jak wyraźnie zaznaczono w rozdziale 9.3 t. 1 podręcznika procedur 04-09, wnioski otrzymane po upływie terminu ich składania mogą jeszcze zostać rozpatrzone, przy nałożeniu opłaty karnej (wynoszącej 10 % uprawnienia).
- d) Uwagi do ujawnionych informacji
- (40) Jeden współpracujący producent twierdził, że kredyty DEPBS uzyskane przez przedsiębiorstwo zostały wykorzystane na przywóz materiałów stosowanych w produkcji produktu objętego postępowaniem, mimo iż mogły zostać zasadniczo wykorzystane do innych celów, jak stwierdzono powyżej. Wymieniony eksporter utrzymywał, że w związku z powyższym faktycznie wykorzystanie DEPBS było zgodne ze zwykłym systemem zwrotu ceł, a zatem jedynie ewentualne nadmierne umorzenie powinno podlegać środkom wyrównawczym. Jednak, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i załącznikiem I lit. i) rozporządzenia podstawowego, wyrównaniu podlega jedynie nadmierne umorzenie należności celnych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w załącznikach II i III do rozporządzenia podstawowego. Wskazane warunki, jak opisano w motywie 43, nie zostały spełnione w niniejszym przypadku. Dlatego też zastosowanie ma zwykła zasada wyrównywania kwot niezapłaconych należności celnych (dochód utracony), a nie jakiegokolwiek domniemanego nadmiernego umorzenia.
- e) Wnioski dotyczące DEPBS
- (41) DEPBS zapewnia subsydia w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Środki DEPBS stanowią wkład finansowy rządu Indii, gdyż zostaną w końcu wykorzystane jako wyrównanie przywozowych opłat celnych, tym samym zmniejszając przychód z ceł uzyskiwanych przez rząd Indii, który w innym przypadku byłby należny. Ponadto środki otrzymywane w ramach DEPBS zapewniają korzyści eksporterowi, gdyż poprawiają jego płynność finansową.
- (42) Środki przysługujące w ramach DEPBS są uwarunkowane na mocy prawa wynikami wywozu, i tym samym są uważane za szczególne i podlegające środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (43) Programu tego nie można uznać za dopuszczalny system zwrotu ceł ani substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Nie odpowiada on rygorystycznym zasadom określonym w załączniku I lit. i), załączniku II (definicja i zasady zwrotu ceł) oraz w załączniku III (definicja i zasady substytucji ceł zwrotnych) do rozporządzenia podstawowego. Eksporter nie jest zobowiązany do rzeczywistego wykorzystania towarów przywożonych na zasadach bezcłowych do procesu produkcji, a kwota przyznanej korzyści nie jest obliczana w powiązaniu z rzeczywistie wykorzystaną ilością takich komponentów. Ponadto nie istnieje żaden system lub procedura odpowiednia dla potwierdzenia, które środki są wykorzystywane do produkcji produktu na wywóz lub czy wystąpiła nadmierna płatność należności celnych przywozowych w znaczeniu lit. i) załącznika I oraz załączników II i III rozporządzenia podstawowego. Wreszcie, eksporter kwalifikuje się do korzystania z programu DEPBS niezależnie od tego, czy przywozi jakiegokolwiek komponenty. Aby uzyskać korzyści, wystarczy, aby eksporter dokonał jedynie wywozu produktów, bez potrzeby wykazywania, że którykolwiek z użytych komponentów pochodził z przywozu. Stąd też nawet eksporterzy, którzy nabywali wszystkie komponenty ze źródeł lokalnych i nie przywozili żadnych towarów, których można było użyć jako komponentów w procesie produkcji, kwalifikują się do korzystania z programu DEPBS.
- f) Obliczenie kwoty subsydium
- (44) Zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 5 rozporządzenia podstawowego wysokość subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obliczona w odniesieniu do potwierdzonych korzyści przyznanych beneficjentowi w trakcie okresu objętego dochodzeniem przeglądowym. W tym względzie uznano, że przeniesienie korzyści na odbiorcę zostało dokonane w momencie realizacji transakcji wywozowej na warunkach określonych w tym programie. Od tego momentu rząd Indii ponosi odpowiedzialność z tytułu rezygnacji z opłat celnych, stanowiącej wkład finansowy w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Z chwilą gdy władze celne wystawią list przewozowy, określający między innymi wysokość środków przyznanych w ramach DEPBS w odniesieniu do tej konkretnej transakcji, rząd nie może już zdecydować o przyznaniu lub odmowie subsydium ani też o jego wysokości. Co więcej, współpracujący producenci eksportujący księgowali świadczenia z tytułu DEPBS w ujęciu memoriałowym jako dochód uzyskany w momencie zawarcia transakcji wywozowej.
- (45) W przypadkach uzasadnionych roszczeń, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, poniesione opłaty niezbędne do uzyskania subsydium zostały odjęte od ustalonej tą metodą kwoty otrzymanych środków dla uzyskania wielkości subsydium figurującej w liczniku. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydium została przydzielona w zależności od całkowitej wysokości obrotu dokonanego wywozu w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium jest uwarunkowane wynikami wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości.

- (46) Stopa subsydiowania współpracującego producenta podczas ODP ustalona w odniesieniu do współpracujących producentów eksportujących wynosi, odpowiednio, 6,2 % i 5,7 %.
3. Program wspierania przywozu dóbr inwestycyjnych promujący wywóz („EPCGS”)
- a) Podstawa prawna
- (47) Szczegółowy opis EPCGS zawarto w rozdziale 5 polityki EXIM 04-09 oraz w rozdziale 5 podręcznika procedur I 04-09.
- b) Kwalifikowalność
- (48) Do korzystania z tego programu kwalifikują się producenci eksporterzy, handlowcy eksporterzy powiązani z producentami pomocniczymi i dostawcami usług.
- c) Zastosowanie w praktyce
- (49) Pod warunkiem spełnienia obowiązku wywozu przedsiębiorstwo może dokonywać przywozu dóbr inwestycyjnych (nowych oraz – od dnia kwietnia 2003 r. – używanych dóbr inwestycyjnych mających do 10 lat) po obniżonej stawce cła. W tym celu po otrzymaniu wniosku i zainkasowaniu opłaty rząd Indii wystawia licencję EPCGS. Do dnia 31 marca 2000 r. stosowano efektywną stawkę celną w wysokości 11 % (w tym 10 % dopłata), a w przypadku przywozu o znacznej wartości obowiązywała zerowa stawka cła. Od kwietnia 2000 r. począwszy, program ten przewiduje dla przywozu dóbr obniżoną stawkę celną wynoszącą 5 % w odniesieniu do wszystkich dóbr przywożonych w ramach tego programu. Aby spełnić zobowiązanie wywozowe, przywożone dobra inwestycyjne winny zostać wykorzystane do wyprodukowania określonej ilości dóbr na wywóz w określonym okresie.
- (50) Posiadacze licencji EPCGS mogą również zaopatrywać się w dobra inwestycyjne lokalnie. W takim wypadku lokalny producent dóbr inwestycyjnych może spożytkować korzyści na bezcłowy przywóz składników potrzebnych do produkcji tych dóbr inwestycyjnych. Lokalny producent może również wystąpić o wypłatę premii eksportowej w związku z dostarczeniem przeznaczonych na wywóz dóbr kapitałowych posiadaczowi licencji EPCGS.
- d) Wnioski w sprawie programu EPCGS
- (51) EPCGS pozwala na udzielanie subsydiów w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Obniżenie stawki cła stanowi finansowy wkład rządu Indii, jako że ulga ta zmniejsza przychody rządu Indii z tytułu cła, które w przeciwnym wypadku byłoby należne. Ponadto obniżenie cła oznacza korzyść dla eksportera, ponieważ środki zaoszczędzone na cła przywozowym poprawiają jego płynność finansową.
- (52) Ponadto EPCGS jest prawnie uwarunkowane wynikami wywozu, ponieważ takich licencji nie można uzyskać nie zobowiązując się do wywozu. Program ten jest zatem uznany za subsydium szczególnie, stanowiące podstawę środków wyrównawczych w myśl art. 3 ust. 4 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (53) W rezultacie program ten nie może być uznany za dopuszczalny system zwrotu cła czy system substytucji ceł zwrotnych w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego. Dobra kapitałowe nie wchodzą w zakres takich dopuszczalnych systemów określonych w załączniku I pkt i) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie zostały one wykorzystane do wytworzenia wywiezionych produktów.
- e) Obliczenie kwoty subsydium
- (54) Kwota subsydium została obliczona, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na podstawie sumy niezapłaconego cła od przywożonych dóbr kapitałowych rozłożonej na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich dóbr inwestycyjnych. Zgodnie z ustaloną praktyką tak obliczona kwota, która odnosi się do okresu objętego dochodzeniem przeglądowym, została dostosowana przez dodanie odsetek z tego okresu w celu odzwierciedlenia całkowitej wartości korzyści odniesionych w czasie. Uznano, że komercyjna długoterminowa stopa procentowa obowiązująca w Indiach w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym była właściwa dla wyżej wymienionego celu. W przypadkach uzasadnionych roszczeń opłaty niezbędne opłaty poniesione na uzyskanie subsydium zostały od tej sumy odjęte zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, aby w liczniku otrzymać kwotę subsydium. Zgodnie z art. 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego ta kwota subsydium została przydzielona na całkowity obrót wywozu dokonanego w okresie objętym dochodzeniem przeglądowym jako właściwy mianownik, ponieważ subsydium zależy od wywozu i nie zostało przyznane w odniesieniu do ilości wytworzonych, wyprodukowanych, wywiezionych lub przetransportowanych.
- (55) Stopa subsydiowania współpracującego producenta podczas ODP ustalona w odniesieniu do współpracujących producentów eksportujących wynosi, odpowiednio, 0,7 % i 0,3 %.
- f) Uwagi do ujawnionych informacji
- (56) Jeden współpracujący eksporter wskazał błąd w metodyce wstępnie stosowanej w celu obliczenia korzyści EPCG, zwłaszcza w odniesieniu do kwoty naliczonych odsetek. Błąd ten, który dotyczył obu współpracujących eksporterów, został skorygowany.
4. System zwolnień od podatku dochodowego („ITES”)
- Sekcja 80HHC Ustawy o podatku dochodowym z 1961 r. („UPD”)
- (57) W ramach tego programu eksporterzy mogli korzystać z częściowego zwolnienia z podatku dochodowego od zysków pochodzących ze sprzedaży eksportowej. Podstawa prawna dla tego zwolnienia ustalona została w sekcji 80HHC UPD.

- (58) Ten przepis UPD uchylono, począwszy od roku podatkowego 2005/2006 (tj. od roku budżetowego trwającego od dnia 1 kwietnia 2004 r. do dnia 31 marca 2005 r.), a tym samym przepisy sekcji 80HHC UPD nie obejmują żadnych korzyści uzyskanych po 31 marca 2004 r. Współpracujący producenci eksportujący nie mogli otrzymać żadnych korzyści w ramach tego programu w ciągu ODP. W konsekwencji, od czasu wycofania tego programu nie będą w odniesieniu do niego ustalane środki wyrównawcze zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- Sekcja 80 I A UPD
- a) Podstawa prawna
- (59) Program ten opiera się na przepisach sekcji 80 I A UPD. Przepis ten wprowadzono do UPD na mocy ustawy o finansach z 2001 r.
- b) Kwalifikowalność
- (60) Sekcja 80 I A UPD dotyczy przedsiębiorstw zaangażowanych w tworzenie obiektów infrastruktury, w tym służących tworzeniu i dystrybucji energii elektrycznej, na całym terytorium Indii.
- c) Zastosowanie w praktyce
- (61) Według sekcji 80 I A UPD kwota równa zyskom, płynącym z wytwarzania energii elektrycznej, zwolniona jest z podatku dochodowego przez dziesięć kolejnych lat w ciągu pierwszych piętnastu lat działalności zakładu wytwarzającego energię. Musi to być nowy zakład, a jego działalność musi zostać rozpoczęta najwcześniej z dniem 1 kwietnia 2003 r., nie później niż dnia 31 marca 2010 r.
- (62) Wyliczenie kwoty ulgi w podatku dochodowym stanowi część rocznego zeznania podatkowego przedsiębiorstwa i podlega kontroli razem z pozostałymi danymi zawartymi w deklaracjach zysków i strat oraz pozostałych sprawozdaniach finansowych. Podlega ono regulom określonym w UPD, a mianowicie: wycena wytworzonej energii elektrycznej do celów księgowych musi odzwierciedlać jej wartość rynkową. Rolą organów skarbowych odpowiedzialnych za podatek dochodowy jest weryfikacja kalkulacji odliczenia od podatku dochodowego pod kątem zgodności z przepisami UPD oraz zbadanego przez audytora sprawozdania finansowego. Jak wykazało dochodzenie, istnieją dowody na praktyczne przeprowadzenie weryfikacji tej kalkulacji przez odpowiednie władze oraz na dokonane przez nie w uzasadnionych wypadkach korekt.
- (63) Dochodzenie wykazało również, że obaj producenci eksportujący objęci dochodzeniem utworzyli zakłady energetyczne używane na własne potrzeby, w ramach posiadanych przez nie fabryk grafitu. Wystąpili w związku z tym o stosowne odliczenie od podatku dochodowego zgodnie z przepisami UPD.
- d) Wnioski w sprawie ITES na mocy sekcji 80 I A UPD
- (64) Zwolnienie z podatku dochodowego stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, czyli finansowy wkład rządu Indii, który wypłacił świadczenie na rzecz eksporterów objętych dochodzeniem.
- (65) Dochodzenie wykazało jednak, że dostęp do ITES na mocy sekcji 80 I A UPD nie był ograniczony do określonych przedsiębiorstw w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. Program ten udostępnia się wszystkim przedsiębiorstwom w oparciu o określone obiektywne kryteria. Nie potwierdzono również żadnymi innymi dowodami domniemania, że program ten ma charakter szczególny.
- (66) Co więcej, dotyczy on produktu (energia elektryczna) innego niż produkt objęty postępowaniem, a zatem korzyści płynące z programu uzasadnione są działalnością inną niż produkcja i sprzedaż produktu objętego postępowaniem. Wobec powyższych okoliczności stwierdzono, że korzyści odnoszone przez zainteresowanych producentów eksportujących w związku z tym programem nie powinny podlegać środkom wyrównawczym.
5. Program zwolnień z podatków od energii elektrycznej (*Electricity Duty Exemption*, „EDE”)
- (67) W ramach swojej polityki wspomagania przemysłu z roku 2004 stan Madhja Pradeś udziela zwolnienia z podatków od energii elektrycznej przedsiębiorstwom przemysłowym, które inwestują w wytwarzanie energii elektrycznej na własne potrzeby.
- a) Podstawa prawna
- (68) Opis programu zwolnień z podatków od energii elektrycznej rządu stanu Madhja Pradeś znajduje się w ustawie o podatku za energię elektryczną z 1949 r., część 3-B.
- b) Kwalifikowalność
- (69) Program skierowany jest do wszystkich przedsiębiorstw przemysłowych z siedzibą na terytorium stanu Madhja Pradeś, inwestujących w nowe elektrownie używane na własne potrzeby.
- c) Zastosowanie w praktyce
- (70) Zgodnie z obwieszczeniem rządu stanu Madhja Pradeś z 29 września 2004 r. przedsiębiorstwa lub osoby fizyczne inwestujące w nowe elektrownie dla potrzeb własnych o całkowitej mocy przekraczającej 10 kW mogą się ubiegać o poświadczenie zwolnienia z podatków od energii elektrycznej wystawiane przez odpowiedni urząd energetyczny stanu Madhja Pradeś. Zwolnienie przysługuje jedynie w przypadku energii elektrycznej wytwarzanej na własne potrzeby, i to wyłącznie w przypadkach, gdy nowa elektrownia dla potrzeb własnych nie zastępuje elektrowni używanej uprzednio. Zwolnienie takie przyznaje się na pięć lat.
- (71) Obwieszczeniem rządu stanu Madhja Pradeś z dnia 5 kwietnia 2005 r. nowe elektrownie zakładane przez współpracujących w niniejszym postępowaniu producentów eksportujących zostały zwolnione na okres dziesięciu lat z podatków od energii elektrycznej.

d) Uwagi do ujawnionych informacji

(72) Współpracujący eksporter, któremu przyznano zwolnienie z opłat celnych za energię elektryczną, twierdził, że program EDE nie ma szczególnego charakteru i jest stosowany bez dyskryminacji do wszystkich kwalifikujących się przedsiębiorstw. Według tego eksportera początkowa polityka przyznawania zwolnień na pięć lat została zmieniona przez rząd Madhja Pradeś w celu przyznawania zwolnień na dziesięć lat. Jednakże w swoich odpowiedziach na kwestionariusz ani współpracujący eksporter, ani rząd Indii nie przedstawili żadnego opublikowanego zawiadomienia na temat takiej zmiany polityki.

e) Wnioski w sprawie programu EDE

(73) Powyższy program stanowi subsydlum w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Stanowi on finansowy wkład rządu stanu Madhja Pradeś, ponieważ ten środek zachęcający obniża uzyskiwane wpływy do budżetu stanu, które w przeciwnym razie byłyby należne. Dodatkowo przyznaje on korzyść przedsiębiorstwu przyjmującemu.

(74) Pomimo pięcioletniego okresu zwolnienia ustalonego w dokumencie nt. polityki wspomagania przemysłu z roku 2004 oraz w obwieszczeniu rządu stanu Madhja Pradeś z 29 września 2004 r., przedmiotowy producent eksportujący uzyskał zwolnienie na okres dziesięciu lat. Z tego względu zachęty tej najprawdopodobniej nie udzielono zgodnie z wyraźnie określonymi prawem (ustawą, rozporządzeniem lub innym dokumentem o mocy urzędowej), kryteriami i warunkami.

f) Obliczenie kwoty subsydlum

(75) Korzyść na rzecz producenta eksportującego została obliczona na podstawie wielkości należności celnej za energię elektryczną, która byłaby normalnie należna w okresie dochodzenia, ale która pozostawała niezapłacona w ramach omawianego programu. Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego kwota subsydlum (licznik), została następnie podzielona przez całkowitą sprzedaż w okresie dochodzenia (mianownik), ponieważ dotyczyła całości sprzedaży, krajowej i zagranicznej, a nie została przyznana w odniesieniu do ilości wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych.

(76) Margines subsydlum w wysokości 0,7 % został ustalony dla jednej spółki, która otrzymała świadczenia w ramach EDE.

III. Kwota subsydlum stanowiących podstawę środków wyrównawczych

(77) Kwota subsydlum będących podstawą środków wyrównawczych, określona *ad valorem* w rozporządzeniu (WE) nr 1628/2004, w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących współpracujących w toku obecnego częściowego przeglądu okresowego, wynosi, odpowiednio, 15,7 % i 7 %.

(78) Kwoty subsydlum będących podstawą środków wyrównawczych, ustalone *ad valorem* w ramach obecnego częściowego przeglądu okresowego, są następujące:

Przedsiębiorstwo	ALS	DEPB	EPCG	EDE	Razem
Graphite India Ltd.	zero	6,2 %	0,1 %	zero	6,3 %
HEG Ltd.	0,3 %	5,7 %	0,5 %	0,7 %	7,2 %

IV. Środki wyrównawcze

(79) Zgodnie z przepisami art. 19 podstawowego rozporządzenia antysubsydlum oraz wymienionymi w pkt 3 zawiadomienia o wszczęciu postępowania przesłankami, na jakich opierał się niniejszy częściowy przegląd okresowy, ustalono, że poziom subsydlum w odniesieniu do współpracujących producentów uległ zmianie, a zatem stawkę cła wyrównawczego nałożonego rozporządzeniem (WE) nr 1628/2004 należy poddać odpowiednim zmianom.

(80) Cło wyrównawcze objęte przeglądem było wynikiem toczonych równolegle dochodzeń antysubsydlum i antydumpingowego („dochodzenia pierwotne”). Zgodnie z art. 24 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1629/2004 zostały dostosowane z uwzględnieniem faktu, iż kwoty subsydlum i marginesy dumpingu zostały obliczone na podstawie tych samych okoliczności.

(81) Objęte dochodzeniem programy subsydlum uznane za stanowiące podstawę środków wyrównawczych w ramach obecnego dochodzenia przeglądowego – z wyjątkiem programu EDE – stanowiły subsydlum wywozowe w rozumieniu art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

(1) Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

- (82) Dlatego też należy dostosować cło antydumpingowe przy uwzględnieniu nowych poziomów subsydiowania, jakie ustalono w ramach obecnego przeglądu w odniesieniu do subsydiów wywozowych. Ponadto, zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać marginesu usuwającego szkodę ustalonego w dochodzeniu pierwotnym. Podobnie jak w dochodzeniu pierwotnym, zważywszy na wysoki (100 %) poziom współpracy, margines subsydium rezydualnego ustalono na poziomie właściwym dla przedsiębiorstwa o najwyższym marginesie indywidualnym.
- (83) Stawki ceł wyrównawczych i antydumpingowych powinny zatem zostać dostosowane w sposób następujący:

Przedsiębiorstwo	Margines subsydium	Margines dumpingu	Margines usuwający szkodę	Cło wyrównawcze	Cło antydumpingowe
Graphite India Ltd.	6,3 %	31,1 %	15,7 %	6,3 %	9,4 %
HEG Ltd.	7,2 %	24,4 %	7,0 %	7,0 %	0 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,2 %	31,1 %	15,7 %	7,2 %	8,5 %

- (84) Jeden współpracujący eksporter stwierdził, że zważywszy na ograniczenie zakresu niniejszego częściowego przeglądu okresowego do poziomu subsydiowania, cła antydumpingowe nie powinny zostać zmienione.

- (85) W tym względzie należy przypomnieć, że zawiadomienie o wszczęciu niniejszego przeglądu wskazywało, iż „w odniesieniu do przedsiębiorstw, które podlegają zarówno środkom antydumpingowym, jak i środkom wyrównawczym, środki antydumpingowe mogą zostać odpowiednio dostosowane, jeżeli środki wyrównawcze ulegną zmianie”. Zmiana ceł antydumpingowych nie wynika z żadnych nowych ustaleń dotyczących poziomu dumpingu, lecz stanowi automatyczną konsekwencję tego, iż pierwotne marginesy dumpingu zostały dostosowane w celu odzwierciedlenia ustalonego poziomu subsydiów wywozowych, który poddano obecnie przeglądowi.

- (86) Stawki ceł wyrównawczych dla poszczególnych przedsiębiorstw wymienione w niniejszym rozporządzeniu odzwierciedlają sytuację stwierdzoną w trakcie dochodzenia w sprawie częściowego przeglądu okresowego. Tym samym obowiązują one wyłącznie w odniesieniu do przywozu produktu objętego dochodzeniem wytworzonego przez te przedsiębiorstwa. Przywożone produkty wytworzone przez inne przedsiębiorstwa, których nazwa i adres nie zostały wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, łącznie z podmiotami powiązаныmi z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek, a do ich produktów stosowane są stawki mające zastosowanie dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

- (87) Wszelkie wnioski o zastosowanie wspomnianych indywidualnych stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po utwo-

zeniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) należy kierować do Komisji⁽¹⁾, wraz ze wszystkimi odpowiednimi informacjami, w szczególności: dotyczącymi wszelkich zmian w zakresie działalności przedsiębiorstwa związanej z produkcją, sprzedażą na rynek krajowy i na rynki zagraniczne, wynikających np. z wyżej wspomnianej zmiany nazwy lub zmiany podmiotu zajmującego się produkcją lub sprzedażą. Jeżeli zajdzie taka potrzeba, Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, zostaje niniejszym upoważniona do dokonania odpowiednich zmian niniejszego rozporządzenia, aktualizujących wykaz przedsiębiorstw objętych indywidualnymi stawkami celnymi,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1628/2004 otrzymuje brzmienie:

„2. Stawka ostatecznego cła wyrównawczego stosowanego w odniesieniu do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, dla produktów wytwarzanych przez niżej wymienione przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Cło ostateczne	Dodatkowy kod TARIC
Graphite India Limited (GIL), 31 Chowringhee Road, Kolkatta — 700016, West Bengal	6,3 %	A530
Hindustan Electro Graphite (HEG) Limited, Bhilwara Towers, A-12, Sector — 1, Noida — 201301, Uttar Pradesh	7,0 %	A531
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	7,2 %	A999”

⁽¹⁾ European Commission, Directorate General for Trade, Directorate H, N-105 4/92, 1049 Brussels, Belgium.

Artykuł 2

Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1629/2004 otrzymuje brzmienie:

„2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego stosowana do cen netto na granicy Wspólnoty, przed ocenieniem, dla produktów wytwarzanych przez niżej wymienione przedsiębiorstwa jest następująca:

Przedsiębiorstwo	Cło ostateczne	Dodatkowy kod TARIC
Graphite India Limited (GIL), 31 Chowringhee Road, Kolkatta — 700016, West Bengal	9,4 %	A530
Hindustan Electro Graphite (HEG) Limited, Bhilwara Towers, A-12, Sector – 1, Noida — 201301, Uttar Pradesh	0 %	A531
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	8,5 %	A999”

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady
M. BARNIER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 1355/2008

z dnia 18 grudnia 2008 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. ŚRODKI TYMCZASOWE

(1) W dniu 20 października 2007 r. Komisja ogłosiła w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wszczęcie postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu do Wspólnoty niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”)⁽²⁾. W dniu 4 lipca 2008 r. Komisja nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 642/2008⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych”), tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych pochodzących z ChRL.

(2) Postępowanie wszczęto na skutek skargi złożonej w dniu 6 września 2007 r. przez Hiszpańską Narodową Federację Związków Producentów Przemysłu Przetwórczego Owocowo-Warzywnego (Spanish National Federation of Associations of Processed Fruit and Vegetables – FNACV) („skarżący”) w imieniu producentów reprezentujących 100 % całkowitej wspólnotowej produkcji niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itd.). Wspomniana skarga zawierała dowody wskazujące na dumping produktu objętego postępowaniem i wynikającą z niego istotną szkodę, które uznano za wystarczające do wszczęcia postępowania.

(3) Jak określono w motywie 12 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 października

2006 r. do dnia 30 września 2007 r. („OD”). Analiza tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęła okres od dnia 1 października 2002 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

(4) W dniu 9 listopada 2007 r. Komisja, na mocy rozporządzenia (WE) nr 1295/2007⁽⁴⁾, nałożyła obowiązek rejestracji przywozu tego samego produktu pochodzącego z ChRL.

(5) Należy przypomnieć, że do dnia 8 listopada 2007 r. obowiązywały środki ochronne wprowadzone względem tego samego produktu. Komisja wprowadziła, rozporządzeniem (WE) nr 1964/2003⁽⁵⁾, tymczasowe środki ochronne przed przywozem niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itp.). Ostateczne środki ochronne zostały wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 658/2004 („rozporządzenie w sprawie środków ochronnych”)⁽⁶⁾. Zarówno tymczasowe, jak i ostateczne środki ochronne polegały na otwarciu kontyngentów taryfowych, tj. cło było należne dopiero po wyczerpaniu bezcłowego przywozu.

B. DALSZĄ PROCEDURĄ

(6) W następstwie nałożenia tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL niektóre z zainteresowanych stron przedłożyły pisemne uwagi. Stronom, które wystąpiły z takim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich uwag w formie ustnej.

(7) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji uznanych za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. W szczególności Komisja zakończyła dochodzenie, które dotyczyło interesu Wspólnoty. W tym zakresie przeprowadzono wizyty weryfikacyjne na terenie następujących niepowiązanych importerów we Wspólnocie:

— Wünsche Handelsgesellschaft International (GmbH & Co KG), Hamburg, Niemcy,

— Hüpeden & Co (GmbH & Co), Hamburg, Niemcy,

— I. Schroeder KG. (GmbH & Co), Hamburg, Niemcy,

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 246 z 20.10.2007, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 178 z 5.7.2008, s. 19.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 288 z 6.11.2007, s. 22.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 290 z 8.11.2003, s. 3.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 104 z 8.4.2004, s. 67.

— Zumdieck GmbH, Paderborn, Niemcy,

— Gaston spol. s r.o., Zlin, Republika Czeska,

- (8) Wszystkie strony powiadomiono o zasadniczych faktach i okolicznościach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antidumpingowego na przywóz produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL oraz ostateczne pobranie kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego. W odniesieniu do ujawnionych ustaleń stronom przysługiwało prawo składania oświadczeń w określonym terminie.
- (9) Niektórzy importerzy zaproponowali zorganizowanie spotkania wszystkich zainteresowanych stron, zgodnie z art. 6 ust. 6 rozporządzenia podstawowego. Jednakże propozycja ta została odrzucona.
- (10) Uwagi w formie pisemnej i ustnej, złożone przez zainteresowane strony, zostały rozpatrzone i, w stosownych przypadkach, uwzględnione.

C. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

- (11) Dwóch niepowiązanych importerów WE twierdziło, iż niektóre rodzaje mandarynek powinny być wyłączone z definicji produktu objętego postępowaniem z uwagi na ich poziom słodkości lub ze względu na sposób ich pakowania przy wywozie. W tym zakresie należy zauważyć, że wnioski te nie zostały poparte żadnymi dającymi się zweryfikować informacjami i danymi, które wskazywałyby, iż wymienione rodzaje mają inne cechy charakterystyczne niż produkt objęty postępowaniem. Odnotowano także, iż różnice w opakowaniu nie mogą być uważane za istotny element przy definiowaniu produktu objętego postępowaniem, zwłaszcza jeżeli formy opakowania zostały już uwzględnione podczas definiowania tego produktu, jak wskazano w motywie 16 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wobec tego powyższe argumenty zostają odrzucone.

D. KONTROLA WYRYWKOWA

1. Kontrola wyrywkowa producentów eksportujących w ChRL

- (12) Dwóch niepowiązanych importerów WE utrzymywało, że chińscy producenci eksportujący objęci próbą reprezentowali 60 % całkowitego wywozu do Wspólnoty. Jednakże nie byli oni w stanie przedstawić jakichkolwiek dających się zweryfikować informacji, które podważałyby wiarygodność danych o kontroli wyrywkowej przedsta-

wionych przez współpracujących chińskich producentów eksportujących i zasadniczo potwierdzonych w trakcie dalszego dochodzenia. W związku z tym przedstawiony argument zostaje odrzucony.

- (13) Trzech współpracujących chińskich producentów eksportujących złożyło oświadczenia wskazujące, że ich powiązane przedsiębiorstwa były eksportującymi producentami produktu objętego postępowaniem, a zatem powinny zostać uwzględnione w załączniku, w którym wymieniono współpracujących producentów eksportujących. Uznano, że wnioski te były uzasadnione i podjęto decyzję o dokonaniu przeglądu odpowiedniego załącznika. Jeden niepowiązany importer wspólnotowy stwierdził, że wywóz dokonany do WE poprzez przedsiębiorstwa handlowe powinien zostać automatycznie objęty środkami obowiązującymi w odniesieniu do chińskich producentów eksportujących. W tym względzie należy podkreślić, że środki antidumpingowe są wprowadzane w odniesieniu do produktów wywozonych do WE i wytwarzanych przez producentów eksportujących w kraju objętym dochodzeniem (niezależnie od tego, jakie przedsiębiorstwo nimi handluje), a nie w odniesieniu do podmiotów gospodarczych prowadzących działalność handlową. Z tego powodu twierdzenie to odrzucono.

E. DUMPING

1. Traktowanie na zasadach rynkowych („MET”)

- (14) Po nałożeniu środków tymczasowych współpracujący chińscy producenci eksportujący nie przedstawili żadnych uwag na temat ustaleń dotyczących MET. Wobec braku uwag w tym zakresie, motywy od 29 do 33 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. Indywidualne traktowanie

- (15) Wobec braku jakichkolwiek uwag motywy od 34 do 37 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dotyczące traktowania indywidualnego zostają niniejszym potwierdzone.

3. Wartość normalna

- (16) Należy przypomnieć, że wartość normalną określono na podstawie danych dostarczonych przez przemysł wspólnotowy. Dane te zostały zweryfikowane na terenie przedsiębiorstw współpracujących producentów wspólnotowych.

(17) Po nałożeniu środków tymczasowych trzech współpracujących chińskich producentów eksportujących objętych próbą oraz dwóch niepowiązanych importerów WE zakwestionowało wykorzystanie cen wspólnotowych do obliczenia wartości normalnej. Wskazano, że wartość normalna powinna zostać obliczona na podstawie kosztów produkcji w ChRL z uwzględnieniem odpowiednich dostosowań dotyczących różnic między rynkami WE i ChRL. W tym zakresie przypomniano, że wykorzystanie informacji pochodzących z kraju o gospodarce nierynkowej, zwłaszcza od przedsiębiorstw, którym nie przyznano MET, byłoby sprzeczne z przepisami art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym przedstawiony argument zostaje odrzucony. Stwierdzono również, że dane na temat cen z wszystkich innych krajów przywozu lub odpowiednie opublikowane informacje mogły zostać wykorzystane jako prawidłowe rozwiązanie wobec braku współpracy ze strony kraju analogicznego. Jednakże takie ogólne informacje, w przeciwieństwie do danych wykorzystanych przez Komisję, nie mogłyby zostać zweryfikowane pod kątem ich wiarygodności zgodnie z przepisami art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym przedstawiony argument zostaje odrzucony. Nie przedstawiono żadnych innych argumentów podważających zgodność metodyki zastosowanej przez Komisję z przepisami art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego, a w szczególności kwestionujących fakt, że w tej konkretnej sprawie była to jedyna odpowiednia podstawa dla obliczenia wartości normalnej.

(18) Wobec braku innych uwag motywy od 38 do 45 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

4. Cena eksportowa

(19) Po nałożeniu środków tymczasowych jeden współpracujący chiński producent eksportujący objęty próbą stwierdził, że cena eksportowa powinna zostać dostosowana w celu uwzględnienia niektórych elementów kosztów (zwłaszcza frachtu morskiego). W tym zakresie odnotowano, że kwestia ta została poruszona podczas wizyty weryfikacyjnej na miejscu zarówno w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa, jak i do innych przedsiębiorstw objętych próbą. W trakcie tej wizyty każde przedsiębiorstwo przedstawiło informacje dotyczące takich kosztów. Kwota wskazana obecnie przez to przedsiębiorstwo jest znacznie wyższa od kwoty pierwotnie zgłoszonej. Należy podkreślić, że jedyną podstawą dla tego nowego wniosku jest oświadczenie spedytora i nie odzwierciedla on danych dotyczących rzeczywistej transakcji. Żaden z innych producentów eksportujących objętych próbą nie zakwestionował danych liczbowych wykorzystanych w odniesieniu do frachtu morskiego. Ponadto z uwagi na złożenie oświadczenia po terminie wniosek ten nie może zostać zweryfikowany. W szczególności wnioskowane dostosowanie nie odnosi się do żadnych danych zawartych w dokumentacji. Mimo to, po otrzymaniu wniosku, Komisja dokonała przeglądu kwoty omawianych kosztów z uwzględnieniem znaczenia konkretnie wskazanego kosztu w ramach transakcji eksportowych WE zgłoszonych przez dane przedsiębiorstwo. W konsekwencji

Komisja stwierdziła, że bardziej stosowne jest wykorzystanie średniego kosztu frachtu morskiego zweryfikowanego na miejscu dla wszystkich chińskich przedsiębiorstw objętych próbą. W związku z powyższym cena eksportowa przedsiębiorstwa została odpowiednio dostosowana.

(20) Inny współpracujący chiński producent eksportujący objęty próbą wskazał, że popełniono dwa błędy podczas obliczania jego ceny eksportowej w stosunku do przedłożonego przez niego cennika eksportowego. Wniosek ten uznano za uzasadniony, a odpowiednia cena eksportowa producenta została zmieniona.

(21) Wobec braku innych uwag w tym zakresie motyw 46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostaje niniejszym potwierdzony.

5. Porównanie

(22) Wobec braku uwag w tym zakresie motywy 47 i 48 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

6. Marginesy dumpingu

(23) W świetle powyższego, ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, są następujące:

— Yichang Rosen Foods Co., Ltd., Yichang, Zhejiang 139,4 %,

— Huangyan No.1 Canned Food Factory, Huangyan, Zhejiang 86,5 %,

— Zhejiang Xinshiji Foods Co., Ltd., Sanmen, Zhejiang i powiązany z nim producent Hubei Xinshiji Foods Co., Ltd., Dangyang City, Hubei Province 136,3 %,

— Współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą 131 %.

Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa 139,4 %.

F. SZKODA

1. Produkcja wspólnotowa i przemysł wspólnotowy

(24) Wobec braku uzasadnionych uwag, ustalenia zawarte w motywach od 52 do 54 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

2. Konsumpcja we Wspólnocie

- (25) Jedna z eksportujących stron stwierdziła, że istnieje rozbieżność między poziomem konsumpcji ustalonym w rozporządzeniu (WE) nr 658/2004 w sprawie środków ochronnych, a poziomem wskazanym w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Należy podkreślić, że różnica w poziomie konsumpcji wynikała zasadniczo z innego zakresu produktu ustalonego na potrzeby obecnego dochodzenia oraz z innej liczby państw członkowskich, których dotyczyły oba dochodzenia. Nie uzyskano żadnych nowych i uzasadnionych informacji w tym zakresie. Ustalenia zawarte w motywach 55 do 57 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają zatem potwierdzone. W związku z powyższym dalsze części analizy dotyczące konsumpcji zostają również potwierdzone.

3. Przywóz z kraju, którego dotyczy postępowanie

a) Wielkość i udział przywozu produktu objętego postępowaniem w rynku

- (26) Mając na uwadze udział w rynku, niektóre zainteresowane strony sprzeciwiły się opinii Komisji przedstawionej w motywie 58, zgodnie z którą udział dumpingowego przywozu w rynku zwiększył się. Twierdzili oni, iż przeciwnie do ustaleń Komisji udział przywozu z Chin w rynku zmniejszył się. Ocena przywozu z ChRL pod kątem wielkości oraz udziału w rynku została zweryfikowana. Jak wskazano w motywie 58 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych udział chińskiego przywozu w rynku zmniejszył się tylko w jednym roku. W odniesieniu do pozostałego okresu udział przywozu z Chin w rynku utrzymywał się na wysokim poziomie. W związku z powyższym ustalenia przedstawione na etapie dotyczącym ceł tymczasowych zostają potwierdzone.
- (27) Niektóre strony stwierdziły, że wielkości występujące po OD również powinny zostać zbadane, aby ocenić, czy chiński przywóz wzrasta. Należy odnotować, że tendencje w przywozie z Chin zostały zbadane w okresie od 2002/2003 do 2006/2007 i stwierdzono wyraźny wzrost. Zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego wydarzenia, które nastąpiły po OD, nie są uwzględniane, oprócz wyjątkowych okoliczności. W każdym razie, jak stwierdzono poniżej w motywie 48, poziom przywozu po OD został zbadany i ustalono, że był istotny.

b) Podcięcie cenowe

- (28) Trzech współpracujących producentów eksportujących zakwestionowało ustalenia Komisji w sprawie podjęcia cenowego. Jeden z nich podważył metodykę wykorzystaną do obliczenia podjęcia i wniósł o dokonanie dostosowania, aby odzwierciedlić koszty poniesione przez przedsiębiorstwa handlowe za ich sprzedaż pośrednią.

W stosownych przypadkach dokonano dostosowania obliczeń. Zmienione porównanie, na podstawie danych dostarczonych przez współpracujących producentów eksportujących objętych próbą, wykazało, że w OD przywóz produktu objętego postępowaniem był sprzedawany we Wspólnocie po cenach podcinających ceny przemysłu wspólnotowego o 18,4 % do 35,2 %.

4. Sytuacja przemysłu wspólnotowego

- (29) Dwóch importerów i stowarzyszenie importerów zakwestionowało czas trwania pakowania będącego działalnością sezonową, o którym mowa w motywie 79 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Twierdzili oni, że okres pakowania w Hiszpanii trwa tylko trzy miesiące zamiast od czterech do pięciu, jak wskazano w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych. Jednakże twierdzenie to jest związane ze zbiorami (podlegającymi wahaniom) oraz wyprodukowaną ilością i w żadnym przypadku nie ma wpływu na czynniki szkody przeanalizowane przez służby Komisji.
- (30) Wobec braku innych uzasadnionych informacji i argumentów dotyczących sytuacji przemysłu wspólnotowego motywy od 63 do 86 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5. Wnioski dotyczące szkody

- (31) Po ujawnieniu ustaleń zawartych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych niektórzy importerzy i producenci eksportujący twierdzili, w odniesieniu do motywów 83 i 86 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że dane wykorzystane przez Komisję do ustalenia poziomu szkody nie były ani prawidłowe, ani obiektywnie ocenione. Podkreślili oni, że prawie wszystkie wskaźniki związane ze szkodą wykazały pozytywne trendy oraz że nie ma zatem dowodów na wystąpienie szkody.
- (32) W tym względzie należy odnotować, że nawet jeżeli niektóre wskaźniki nieznacznie poprawiły się, sytuacja przemysłu wspólnotowego musi być oceniana w ujęciu całościowym oraz z uwzględnieniem faktu, że środki ochronne obowiązywały do końca okresu objętego dochodzeniem. Szczegółowe wyjaśnienia dotyczące tej kwestii znajdują się w motywach 51 do 86 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Wymienione środki umożliwiły przeprowadzenie dogłębnego procesu restrukturyzacji, w wyniku którego znacznie obniżyła się produkcja i moce produkcyjne, a w normalnych okolicznościach doprowadziłoby to do znacznej poprawy ogólnej sytuacji przemysłu wspólnotowego, w tym produkcji, wykorzystania mocy produkcyjnych, sprzedaży oraz różnic między ceną i kosztem. Tymczasem wskaźniki wolumenu utrzymywały się na niskim poziomie, zapasy znacznie rosły, a wskaźniki finansowe nadal były niekorzystne – niektóre z nich nawet pogorszyły się.

- (33) Na tej podstawie uznaje się, że wnioski odnoszące się do istotnej szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, jak ustalono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, nie ulegają zmianie. Wobec braku innych uzasadnionych informacji lub argumentów zostają one zatem ostatecznie potwierdzone.

G. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

1. Skutki przywozu po cenach dumpingowych

- (34) Niektóre strony stwierdziły, że wielkość przywozu chińskiego była stała od 1982 r. a zatem nie mogła wyrządzić szkody, jak wyjaśniono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych (por. motyw 58). Jednak, zgodnie z powyższym motywem 26, przywóz z Chin podczas badanego okresu znacznie wzrósł na niekorzyść udziału przemysłu UE w rynku. Ponadto wskazany argument odnosi się do tendencji w przywozie, które obejmują okres znacznie dłuższy od rozważanego, a zatem argument ten zostaje odrzucony.

- (35) Jak wskazano w powyższym motywie 28, ostatecznie stwierdza się, że podczas OD ceny przywozu chińskich producentów eksportujących objętych próbą podcinały średnie ceny przemysłu wspólnotowego o 18,4 % do 35,2 %. Przegląd marginesu podcięcia cenowego nie ma wpływu na wnioski dotyczące skutków przywozu po cenach dumpingowych przedstawionych w motywach 100 i 101 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. Wahania kursu wymiany

- (36) Po nałożeniu ceł tymczasowych niektórzy importerzy nadal wskazywali negatywny wpływ kursu wymiany na poziom cen. Twierdzili oni, że poziom kursu wymiany jest głównym czynnikiem, który wyrządził szkodę. Niemniej jednak ocena Komisji odnosi się jedynie do różnicy między poziomami cen i nie obejmuje wymogu przeanalizowania czynników mających wpływ na poziom tych cen. W konsekwencji stwierdzono wyraźny związek przyczynowy między wysokim poziomem dumpingu i szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu, a zatem ustalenia przedstawione w motywie 95 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych mogą zostać potwierdzone.

3. Podaż i cena surowców

- (37) Niektóre zainteresowane strony twierdziły, że szkoda nie jest wyrządzona przywozem po cenach dumpingowych, lecz raczej niewielką podażą świeżych owoców, tj. surowca dla mandarynek w puszcze.
- (38) Jednakże oficjalne dane z hiszpańskiego Ministerstwa Rolnictwa potwierdzają, że ilości dostępne dla przemysłu

konserwowego są zupełnie wystarczające dla wykorzystania pełnych mocy produkcyjnych producentów hiszpańskich.

- (39) Świeże owoce są do pewnego stopnia przedmiotem konkurencji między producentami a bezpośrednim rynkiem konsumenckim świeżych produktów. Jednakże konkurencja ta nie narusza związku przyczynowego. Wyraźnymi i istotnymi powodami względnie niskiej produkcji, sprzedaży i udziału przemysłu wspólnotowego w rynku jest raczej presja ze strony masowego napływu przywozu z Chin po bardzo niskich cenach. W takiej sytuacji i zważywszy, że ceny rynkowe są dyktowane przez przywóz obejmujący ponad 70 % rynku i powodujący podcięcie cenowe, tłumienie oraz obniżanie cen, podjęcie decyzji o zwiększeniu produkcji bez perspektyw sprzedaży produktu z normalnym zyskiem byłoby nieopłacalne. Przemysł hiszpański mógł dostarczyć znacznie większych ilości, pod warunkiem że ceny rynkowe nie szkodziłyby jego wynikom gospodarczym.

- (40) Kolejnym faktem potwierdzającym tę analizę jest utrzymywanie się znacznych zapasów u producentów wspólnotowych, co wskazuje, że sytuacja wyrządzająca szkodę przemysłowi wspólnotowemu nie została spowodowana niewystarczającą produkcją, lecz brakiem możliwości sprzedaży produkcji ze względu na presję chińskiego przywozu.

- (41) Zważywszy, iż jest to produkt rolny, cena surowca podlega sezonowym wahaniom ze względu na jego charakter. Niemniej jednak, w pięcioletnim badanym okresie, który obejmował zbiory o niższych i wyższych cenach, Komisja odnotowuje, że szkoda (np. w formie straty finansowej) występuje niezależnie od tych wahań, a zatem wyniki gospodarcze przemysłu wspólnotowego nie są bezpośrednio powiązane z takimi zmianami sezonowymi.

4. Różnice jakościowe

- (42) Niektóre strony twierdziły, że chiński produkt był wyższej jakości niż produkcja wspólnotowa. Jednak jakiegokolwiek zmiany cen wynikające z tego faktu nie zostały dostatecznie uzasadnione i nie ma dowodów, na to, że domniemana preferencja konsumentów dotycząca chińskich produktów była tak istotna, żeby pogorszyć sytuację przemysłu wspólnotowego. W każdym razie takie domniemane różnice cen sprzyjały chińskim produktom i powiększały poziom podcięcia/zaniżenia cen. Ze względu na brak jakiegokolwiek nowych i uzasadnionych informacji lub argumentów, ustalenia wskazane w motywie 99 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

5. Wzrost kosztów

- (43) Niektóre strony stwierdziły, że szkodę spowodował nadzwyczajny wzrost kosztów ze strony niektórych producentów. Zarzuty te nie zostały wystarczająco uzasadnione. W analizie Komisji nie wskazano żadnych okoliczności, które mogłyby zmienić ocenę i naruszyć związek przyczynowy lub dotyczyć obliczenia poziomu usuwającego szkodę.
- (44) Kilka zainteresowanych stron zgłosiło uwagi na temat wzrostu kosztów produkcji i niezdolności przemysłu wspólnotowego do obniżenia ich. Niektóre pozycje kosztów (takie jak energia) wzrosły, lecz ich wpływ nie jest tak istotny, by naruszyć związek przyczynowy, w sytuacji gdy duże ilości chińskiego wywozu po cenach dumpingowych powodują spadek sprzedaży i produkcji (powodując wzrost kosztów jednostkowych ponoszonych przez przemysł wspólnotowy) oraz tłumią i obniżają ceny przemysłu wspólnotowego.

6. Programy pomocy

- (45) Stwierdzono, że programy pomocy WE przyczyniły się do sztucznego wzrostu przetwórstwa w WE i obniżenia poziomu podaży surowców w zakresie produktu objętego postępowaniem. Zarzut ten miał charakter ogólny i nie został dostatecznie uzasadniony. W każdym razie omawiane programy zostały zmienione w 1996 r., kiedy pomoc skierowano do rolników, a nie do przetwórców produktu objętego postępowaniem. W analizie Komisji nie wykryto żadnego innego wpływu podczas OD, który mógłby naruszyć związek przyczynowy. W kwestii podaży należy odnieść się do motywów 40 i 41 powyżej.

7. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (46) Ze względu na brak jakichkolwiek nowych i uzasadnionych informacji lub argumentów ustalenia zawarte w motywach 87 do 101 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.
- (47) W związku z powyższym potwierdzone zostają tymczasowe ustalenia dotyczące istnienia związku przyczynowego między chińskim przywozem po cenach dumpingowych a istotną szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu.

H. INTERES WSPÓLNOTY

1. Zmiany sytuacji po okresie objętym dochodzeniem

- (48) Od dnia 9 listopada 2007 r. przywóz z ChRL podlegał rejestracji na mocy rozporządzenia (WE) nr 1295/2007 z dnia 5 listopada 2007 r. poddającego wymogowi rejes-

tracji przywóz niektórych przetworzonych lub zakonserwowanych owoców cytrusowych (tj. mandarynek itp.) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („rozporządzenie w sprawie rejestracji”) (1). Dokonano tego w celu ewentualnego nałożenia ceł antydumpingowych z mocą wsteczną. W rezultacie na zasadzie wyjątku przeanalizowano również zmiany sytuacji po OD. Dane Eurostatu potwierdzają, że przywóz z Chin utrzymuje się na wysokim poziomie, co zostało potwierdzone przez niektórych importerów. Wielkość przywozu w ostatnich dziesięciu miesiącach po OD osiągnęła poziom 74 000 ton, a jego ceny były nadal niskie.

2. Zdolność producentów wspólnotowych do zapewnienia podaży na rynku wspólnotowym

- (49) Szereg stron przedstawiło uwagi na temat niskiego poziomu hiszpańskiej produkcji, która ich zdaniem nie jest w stanie w pełni zapewnić podaży na rynku wspólnotowym. Prawdą jest, że w obecnej sytuacji przemysł wspólnotowy nie gwarantuje podaży na całym rynku UE, należy jednak podkreślić, że fakt ten jest związany z wpływem przywozu wyrządzającego szkodę, jak wyjaśniono powyżej. W każdym razie zamierzonym celem środków nie jest zamknięcie rynku wspólnotowego dla przywozu z Chin, lecz usunięcie skutków dumpingu wyrządzającego szkodę. Mając na uwadze m.in. istnienie wyłącznie dwóch źródeł podaży tych produktów, stwierdzono, że w przypadku wprowadzenia ostatecznych środków nadal będzie znaczny popyt na chińskie produkty we Wspólnocie.

3. Interes przemysłu wspólnotowego i dostawców

- (50) Jedno ze stowarzyszeń importerów stwierdziło, że środki antydumpingowe bez ograniczeń ilościowych nie ochroniłyby przemysłu hiszpańskiego, lecz automatycznie wywołałyby niezgodne z prawem działania handlowe. Jest to argument, który wskazuje raczej na potrzebę zapewnienia przez instytucje właściwego monitoringu wdrażania środków, natomiast nie podważa on korzyści, jakie środki mogłyby przynieść producentom wspólnotowym.
- (51) Jeden z importerów twierdził, że wprowadzenie środków antydumpingowych nie poprawiłoby sytuacji hiszpańskich producentów, ze względu na istnienie dużych zapasów nagromadzonych przez importerów w UE, które mogłyby zaspokoić popyt rynkowy w najbliższej przyszłości. Wielkość zapasów i zjawisko ich gromadzenia zostały potwierdzone przez innego importera. Uwagi te są zgodne z analizą Komisji przeprowadzoną w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych oraz w niniejszym rozporządzeniu. Jednakże należy przypomnieć, że środki mają zapobiec dumpingowi wyrządzającemu szkodę w okresie pięcioletnim, a nie jednego roku.

(1) Dz.U. L 288 z 6.11.2007, s. 22.

- (52) Ze względu na brak jakichkolwiek innych nowych i uzasadnionych informacji lub argumentów w tym względzie, ustalenia w motywach 103 do 106 i 115 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dotyczące interesu przemysłu wspólnotowego zostają niniejszym potwierdzone.

4. Interes niepowiązanych importerów/przedsiębiorstw handlowych we Wspólnocie

- (53) Współpracujący importerzy wyrazili zainteresowanie utrzymaniem dwóch źródeł podaży produktu objętego postępowaniem, tj. Hiszpanii i Chin, w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw po konkurencyjnych cenach.
- (54) Niemniej jednak większość importerów opowiedziałaby się, w przypadku wprowadzenia środków ostatecznych, za włączeniem do nich również elementów ilościowych. Jak wyjaśniono poniżej w motywie 68 takie działanie nie zostało uznane za właściwe.
- (55) Dane od współpracujących importerów objętych próbą zostały zweryfikowane i potwierdzono, że mandarynki w puszcze reprezentują mniej niż 6 % ogólnego obrotu tych importerów oraz że w okresie objętym dochodzeniem oraz w latach 2004–2008 osiągnęli oni poziom rentowności przekraczający 10 %.
- (56) Powyższe ustalenia wskazują, że w sumie potencjalny wpływ środków na importerów/przedsiębiorstwa handlowe będzie proporcjonalny do pozytywnych rezultatów wynikających z tych środków.

5. Interes użytkowników/sprzedawców detalicznych

- (57) Jeden użytkownik reprezentujący mniej niż 1 % konsumpcji przedstawił ogólne uwagi na temat zmniejszonej dostępności mandarynek w UE oraz na temat wyższej jakości chińskich produktów. Został on poproszony o dostarczenie danych, lecz odmówił współpracy i nie uzasadnił swoich argumentów. Inny sprzedawca detaliczny, członek głównego stowarzyszenia importerów, zasadniczo sprzeciwił się wzrostowi cen. W trakcie dochodzenia nie przedstawiono innych informacji dotyczących interesu użytkowników/sprzedawców detalicznych. Wobec braku jakichkolwiek uzasadnionych uwag importerów/sprzedawców detalicznych motywy

109 do 112 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostają niniejszym potwierdzone.

6. Interes konsumentów

- (58) Przeciwnie do tego, co wskazywał jeden z importerów, interes konsumentów został uwzględniony na etapie dotyczącym ceł tymczasowych. Ustalenia Komisji zostały przedstawione w motywach 113 i 114 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Inne strony zasugerowały, że wpływ na konsumentów byłby istotny. Jednak nie przedstawiono informacji, które podważyłyby ustalenia w wymienionych motywach. Nawet jeżeli cła miałyby doprowadzić do wzrostu cen konsumpcyjnych, żadna strona nie kwestionowała faktu, że omawiany produkt reprezentuje niewielki udział w wydatkach na żywność gospodarstw domowych. Wobec braku jakichkolwiek uwag od konsumentów oraz innych nowych i uzasadnionych informacji wskazane motywy zostają zatem potwierdzone.

7. Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

- (59) Przedstawiona powyżej dodatkowa analiza dotycząca interesu zainteresowanych stron nie spowodowała zmiany tymczasowych wniosków w tym względzie. Dane od współpracujących importerów objętych próbą zostały zweryfikowane i potwierdzono, że mandarynki w puszcze reprezentują mniej niż 6 % ogólnego obrotu tych importerów oraz że w okresie objętym dochodzeniem oraz w latach 2004–2008 osiągnęli oni w ujęciu średnim zadawalające wyniki, a zatem wpływ na importerów będzie nieznaczny. Potwierdzono również, że finansowy wpływ na konsumentów końcowych będzie niewielki, zważywszy na znikome ilości w przeliczeniu na mieszkańca kupowane w krajach konsumpcji. Uznano, że wnioski w zakresie interesu Wspólnoty zawarte w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych nie ulegają zmianie. Wobec braku innych uwag, wnioski przedstawione w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych zostają zatem ostatecznie potwierdzone.

I. ŚRODKI OSTATECZNE

1. Poziom usuwający szkodę

- (60) Jeden z importerów stwierdził, że poziom marży zysku wynoszący 6,8 % wykorzystany jako odniesienie na etapie dotyczącym ceł tymczasowych jest zawyżony. W tym zakresie należy podkreślić, że ten sam poziom został zastosowany i zaakceptowany dla środków ochronnych jako rzeczywisty zysk osiągnięty przez przemysł wspólnotowy w latach 1998/99 do 2001/02. Wartość ta odnosi się do zysków uzyskanych przez producentów wspólnotowych podczas normalnej sytuacji rynkowej, na którą nie miał wpływu wzrost przywozu, który wyrządził szkodę przemysłowi. W związku z powyższym argument ten zostaje odrzucony.

(61) Producenci wspólnotowi twierdzili, że cła tymczasowe nie uwzględniły specyficznej sytuacji panującej na rynku mandarynek w puszcze, na którym produkcja jest skupiona tylko w jednym kraju, a większość sprzedaży i przywozu odbywa się w innym europejskim kraju. Z tego względu wniesiono o uwzględnienie kosztów transportu z kraju produkcji do kraju konsumpcji w ostatecznych obliczeniach. Wniosek był uzasadniony, a obliczenia zostały odpowiednio skorygowane, aby odzwierciedlić koncentrację sprzedaży na danych obszarach Wspólnoty.

(62) Jedna strona zgłosiła uwagi na temat obliczeń dotyczących podcięcia cenowego i zaniżania cen. W uzasadnionych przypadkach wprowadzono dostosowania na etapie dotyczącym ceł ostatecznych.

(63) Wartości marginesów szkody, po uwzględnieniu w uzasadnionych przypadkach wniosków zainteresowanych stron, wyrażone jako odsetek całkowitej wartości w przywozie CIF każdego chińskiego importera objętego próbą były niższe od marginesów dumpingu i wynoszą:

— Yichang Rosen Foods Co., Ltd., Yichang, Zhejiang 100,1 %,

— Huangyan No. 1 Canned Food Factory, Huangyan, Zhejiang 48,4 %,

— Zhejiang Xinshiji Food Co., Ltd., i powiązany z nim producer Hubei Xinshiji Foods Co., Ltd., Sanmen 92,0 %,

— Współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą 90,6 %.

Wszystkie inne przedsiębiorstwa 100,1 %.

2. Działanie z mocą wsteczną

(64) Jak wskazano w motywie 4, w dniu 9 listopada 2007 r. Komisja poddała rejestracji przywóz produktu objętego postępowaniem pochodzącego z ChRL na podstawie wniosku przemysłu wspólnotowego. Wniosek został wycofany i w związku z powyższym kwestia ta nie była dalej badana.

3. Środki ostateczne

(65) Uwzględniając wnioski dotyczące dumpingu, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

należy nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na poziomie najniższego z ustalonych marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła. W takim przypadku stawka cła powinna zostać odpowiednio określona na poziomie ustalonej szkody.

(66) Na podstawie powyższych ustaleń i zgodnie ze sprostowaniem opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym* L 258 ⁽¹⁾ ostateczne cło powinno wynosić:

— Yichang Rosen Foods Co., Ltd., Yichang, Zhejiang 531,2 EUR/tonę,

— Huangyan No.1 Canned Food Factory Huangyan, Zhejiang, 361,4 EUR/tonę,

— Zhejiang Xinshiji Foods Co., Ltd., Sanmen, Zhejiang i powiązany z nim producent Hubei Xinshiji Foods Co., Ltd., Danyang City, Hubei Province 490,7 EUR/tonę,

— współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą 499,6 EUR/tonę.

Wszystkie inne przedsiębiorstwa 531,2 EUR/tonę.

4. Forma środków

(67) Szereg stron wniosło o wprowadzenie środków łączących cenę i elementy ilościowe, w ramach których początkowe wielkości przywozu nie byłyby objęte cłem lub podlegałyby cłu obniżonemu. W niektórych przypadkach było to związane z zastosowaniem systemu pozwoleń.

(68) Opcja ta została rozważona, lecz odrzucono ją ze względów wyjaśnionych poniżej. Cła antydumpingowe są nakładane, ponieważ cena eksportowa jest niższa od wartości normalnej. Wielkości wywożone do Wspólnoty podlegają analizie mającej na celu określenie czy przywóz po cenach dumpingowych wyrządza szkodę. Jednak wielkości te zazwyczaj nie mają wpływu na poziom nakładanego cła. Innymi słowy, jeżeli okaże się, że przywóz po cenach dumpingowych wyrządza szkodę, dumping może zostać zrównoważony przez cło, które ma zastosowanie od pierwszej wysyłki towarów przywiezionych po wejściu w życie cła. Wreszcie, jeżeli okazałoby się, że w interesie Wspólnoty leży przywóz produktów, w określonym okresie, bez nakładania ceł antydumpingowych, art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego umożliwia zawieszenie środków pod pewnymi warunkami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 258 z 26.9.2008, s. 74.

- (69) Niektóre strony twierdzą, że środki nieobejmujące ograniczeń ilościowych będą prowadzić do unikania zapłaty cła. Strony ponownie odniosły się do gromadzenia zapasów, które nastąpiło w związku z rozszerzeniem Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. Analiza służb Komisji potwierdziła, że była to wyraźna próba uniknięcia cel. Zważywszy na te ustalenia i fakty opisane w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w motywach 123 i 125, Komisja będzie monitorować zmiany sytuacji w celu podjęcia koniecznych działań, by zapewnić prawidłowe wdrożenie środków.
- (70) Inne strony twierdziły, że środki nie powinny dotyczyć wielkości objętych istniejącymi umowami sprzedaży. Podejście to zostało odrzucone, gdyż w praktyce oznaczałoby zwolnienie z cel, a zatem zagroziłoby skutkom naprawczym środków. Dokonano także odesłania do motywów 51 i 52 powyżej.
- (71) Rozporządzeniem w sprawie cel tymczasowych nałożono cło antydumpingowe w formie cła specyficznego dla każdego przedsiębiorstwa, które wynika z zastosowania marginesu usunięcia szkody do cen eksportowych wykorzystanych w obliczeniach dumpingu podczas OD. Metodyka ta znajduje odzwierciedlenie w poziomie środków ostatecznych.

5. Zobowiązania

- (72) Na późnym etapie dochodzenia kilku producentów eksportujących w ChRL złożyło zobowiązania cenowe. Nie zostały one zaakceptowane z uwagi na dużą zmienność cen omawianego produktu, ryzyko unikania i obejścia cła nałożonego na ten produkt (zob. motywy 124 i 125 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych) oraz fakt, że złożone oferty nie zawierały żadnych gwarancji ze strony chińskich władz umożliwiających odpowiedni monitoring w kontekście przedsiębiorstw, którym nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych.

J. OSTATECZNE POBRANIE CŁA TYMCZASOWEGO

- (73) Ze względu na ustaloną wysokość marginesu dumpingu oraz uwzględniając poziom szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uważa się za konieczne, aby kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem antydumpingowym, nałożonym rozporządzeniem w sprawie cel tymczasowych, zostały ostatecznie pobrane do wysokości nałożonego cła tymczasowego. W odniesieniu do producentów eksportujących, dla których cło ostateczne jest nieznacznie wyższe od cła tymczasowego, kwoty tymczasowo zabezpieczone powinny zostać pobrane na poziomie określonym w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych, zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia podstawowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz przetworzonych lub zakonserwowanych mandarynek (włączając tangeryny i satsuma), klementynek, wilkingów i innych podobnych hybryd cytrusowych, niezawierających dodatku alkoholu, mogących zawierać dodatek cukru lub innej substancji słodzącej, według definicji określonej w pozycji CN 2008, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, objętych kodami CN 2008 30 55, 2008 30 75 oraz ex 2008 30 90 (kody TARIC 2008 30 90 61, 2008 30 90 63, 2008 30 90 65, 2008 30 90 67, 2008 30 90 69).

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego, mająca zastosowanie do produktów opisanych w ust. 1 i produkowanych przez wymienione poniżej przedsiębiorstwa, wynosi:

Przedsiębiorstwo	EUR/tonę waga netto produktu	Dodatkowy kod TARIC
Yichang Rosen Foods Co., Ltd., Yichang, Zhejiang	531,2	A886
Huangyan No.1 Canned Food Factory, Huangyan, Zhejiang	361,4	A887
Zhejiang Xinshiji Foods Co., Ltd., Sanmen, Zhejiang i powiązany z nim producent Hubei Xinshiji Foods Co., Ltd., Dangyang City, Hubei Province	490,7	A888
Współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą zgodnie z załącznikiem	499,6	A889
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	531,2	A999

Artykuł 2

1. W przypadkach gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu, cena rzeczywiście zapłacona bądź należna przeliczana jest proporcjonalnie w celu określenia wartości celnej zgodnie z art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93⁽¹⁾, wysokość cła antydumpingowego wyliczona na podstawie powyższego art. 1 jest pomniejszona o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu ceny rzeczywiście zapłaconej lub należnej.

2. Jeżeli nie postanowiono inaczej, stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

Artykuł 3

1. Kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem antidumpingowym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 642/2008 zostają ostatecznie pobrane według stawki cła tymczasowego.

2. W odniesieniu do współpracujących producentów eksportujących, którzy błędnie nie zostali wymienieni w załączniku dotyczącym współpracujących producentów eksportujących w rozporządzeniu (WE) nr 642/2008, tj. Ningbo Pointer Canned Foods Co., Ltd., Xiangshan, Ningbo, Ninghai Dongda

Foodstuff Co., Ltd., Ningbo, Zhejiang oraz Toyoshima Share Yidu Foods Co., Ltd., Yidu, Hubei, kwoty zabezpieczone ponad poziom cła tymczasowego mającego zastosowanie do producentów współpracujących nieobjętych próbą zostają zwolnione.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady

M. BARNIER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Współpracujący producenci eksportujący nieobjęci próbą (dodatkowy kod TARIC A889)

Hunan Pointer Foods Co., Ltd., Yongzhou, Hunan

Ningbo Pointer Canned Foods Co., Ltd., Xiangshan, Ningbo

Yichang Jiayuan Foodstuffs Co., Ltd., Yichang, Hubei

Ninghai Dongda Foodstuff Co., Ltd., Ningbo, Zhejiang

Huangyan No. 2 Canned Food Factory, Huangyan, Zhejiang

Zhejiang Xinchang Best Foods Co., Ltd., Xinchang, Zhejiang

Toyoshima Share Yidu Foods Co., Ltd., Yidu, Hubei

Guangxi Guiguo Food Co., Ltd., Guilin, Guangxi

Zhejiang Juda Industry Co., Ltd., Quzhou, Zhejiang

Zhejiang Iceman Group Co., Ltd., Jinhua, Zhejiang

Ningbo Guosheng Foods Co., Ltd., Ninghai

Yi Chang Yin He Food Co., Ltd., Yidu, Hubei

Yongzhou Quanhui Canned Food Co., Ltd., Yongzhou, Hunan

Ningbo Orient Jiuzhou Food Trade & Industry Co., Ltd., Yinzhou, Ningbo

Guangxi Guilin Huangguan Food Co., Ltd., Guilin, Guangxi

Ningbo Wuzhouxing Group Co., Ltd., Mingzhou, Ningbo

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1356/2008

z dnia 23 grudnia 2008 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 593/2007 w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 64 ust. 1,

po konsultacji z zarządem Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zasady obliczania opłat i honorariów określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 593/2007 z dnia 31 maja 2007 r. w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego⁽²⁾ muszą być okresowo weryfikowane, tak aby wysokość opłat i honorariów wnoszonych przez wnioskodawcę odzwierciedlała złożoność zadań wykonywanych przez Agencję i rzeczywisty wkład pracy. Przyszłe zmiany rozporządzenia dodatkowo udoskonalały te zasady, między innymi na podstawie danych, które staną dostępne w ramach Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego (dalej zwanej „Agencją”) dzięki wprowadzeniu systemu planowania zasobów przedsiębiorstwa.
- (2) Umowy, o których mowa w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 216/2008, powinny stanowić podstawę oceny rzeczywistego wkładu pracy w zakresie certyfikacji produktów krajów trzecich. Zasadniczo proces zatwierdzania przez Agencję certyfikatów wydanych przez kraj trzeci, z którym Wspólnota ma stosowną umowę, opisany został w tych umowach i powinien wiązać się z innym wkładem pracy niż w wkład wymagany w przypadku procedur certyfikacyjnych realizowanych przez Agencję.
- (3) Zasady obliczania opłat i honorariów muszą pozostać skuteczne i uczciwe w stosunku do wszystkich wnioskodawców, jednocześnie zapewniając równowagę między

ogólną sumą wydatków ponoszonych przez Agencję w związku z przeprowadzaniem procedur certyfikacyjnych a ogólną sumą wpływów z opłat przez nią pobieranych. Dotyczy to również obliczania kosztów podróży poza terytorium państw członkowskich. Obecny wzór musi zostać udoskonalony, tak aby odzwierciedlał wyłącznie bezpośrednie koszty związane z podróżami.

- (4) Doświadczenie zdobyte w zakresie stosowania rozporządzenia (WE) nr 593/2007 wskazuje, że konieczne jest ustalenie, kiedy Agencja może zafakturować należną opłatę, oraz określenie metody obliczania wysokości zwrotu w przypadku przerwania procedury certyfikacyjnej. Podobne zasady muszą zostać ustalone w przypadku rezygnacji z certyfikatu lub jego zawieszenia.
- (5) Z przyczyn technicznych w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 593/2007 powinny zostać wprowadzone zmiany mające na celu doprecyzowanie pewnych definicji i klasyfikacji.
- (6) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 593/2007.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 65 rozporządzenia (WE) nr 216/2008,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 593/2007 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Nie naruszając art. 4, w przypadku, gdy procedura certyfikacyjna toczy się w całości lub w części poza terytoriami państw członkowskich, koszty podróży poza te tereny są zawierane w opłacie, jaką poniesie wnioskodawca, zgodnie z wzorem:

⁽¹⁾ Dz.U. L 79 z 19.3.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 140 z 1.6.2007, s. 3.

$$d = f + v + h - e$$

gdzie:

d = należna opłata

f = opłata odpowiednia dla prowadzonej procedury, zgodnie z załącznikiem

v = koszty podróży

h = czas spędzony przez specjalistów w środkach transportu, fakturowany zgodnie ze stawką godzinową określoną w części II

e = średni koszt podróży na terytorium państw członkowskich, obejmujący średni czas spędzony w środkach transportu na terytorium państw członkowskich pomnożony przez stawkę godzinową określoną w części II”;

2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za wydanie, zachowanie lub zmianę certyfikatu należna jest płatność z góry całości wymagalnej opłaty, chyba że Agencja i wnioskodawca ustalą inaczej. Agencja może zafakturować opłatę jednorazowo po otrzymaniu wniosku lub w momencie rozpoczęcia się rocznego okresu bądź okresu nadzoru. W razie nieuiszczenia opłaty Agencja może odmówić wydania odpowiedniego certyfikatu lub cofnąć go, po wcześniejszym formalnym powiadomieniu wnioskodawcy.”;

b) skreśla się ustęp 3;

c) ustęp 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli procedura certyfikacyjna musi zostać przerwana przez Agencję z powodu braku wystarczających środków ze strony wnioskodawcy lub nieprzestrzegania przez niego zobowiązań na nim ciążyących, bądź jeżeli wnioskodawca postanawia wycofać wniosek lub odroczyć realizację projektu, kwota stanowiąca saldo wszelkich należności, obliczonych na podstawie stawek godzinowych za trwający dwunastomiesięczny okres, ale nieprzekraczająca wysokości opłaty zryczałtowanej, jest wymagalna w całości w chwili zaprzestania pracy przez Agencję, wraz z wszelkimi pozostałymi należnościami

wymagalnymi w danym momencie. Odpowiednia liczba godzin jest fakturowana w oparciu o stawki godzinowe podane w części II załącznika. Jeśli na prośbę wnioskodawcy Agencja ponownie wszczyna uprzednio przerwana procedurę certyfikacyjną, opłaty z tytułu tej procedury nalicza się jak za nowy projekt.”;

d) dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Jeśli posiadacz certyfikatu rezygnuje z certyfikatu lub jeśli Agencja cofa certyfikat, kwota stanowiąca saldo wszelkich należności, obliczonych na podstawie stawek godzinowych, ale nieprzekraczająca wysokości opłaty zryczałtowanej, jest wymagalna w całości w chwili rezygnacji lub cofnięcia, wraz z wszelkimi pozostałymi należnościami wymagalnymi w danym momencie. Odpowiednia liczba godzin jest fakturowana w oparciu o stawki godzinowe podane w części II załącznika.

9. Jeśli Agencja zawiesza certyfikat, kwota stanowiąca saldo wszelkich należności, obliczonych na zasadzie pro rata temporis, jest wymagalna w całości w chwili zawieszenia, wraz z wszelkimi pozostałymi należnościami wymagalnymi w danym momencie. Jeśli certyfikat zostanie następnie przywrócony, nowy dwunastomiesięczny okres rozpoczyna się z chwilą przywrócenia certyfikatu.”;

3) w art. 12 skreśla się akapit piąty;

4) w art. 14 skreśla się ust. 3;

5) w Załączniku wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 1 stycznia 2009 r.

Podlega ono następującym warunkom:

a) opłaty podane w tabelach od 1 do 5 w części I załącznika stosuje się w odniesieniu do wniosków o procedurę certyfikacyjną otrzymanych po dniu 1 stycznia 2009 r.;

b) opłaty podane w tabeli 6 w części I załącznika stosuje się do rocznych opłat pobieranych po dniu 1 stycznia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 grudnia 2008 r.

W imieniu Komisji

Antonio TAJANI

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku do rozporządzenia (WE) nr 593/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) nota wyjaśniająca 7 otrzymuje brzmienie:

„7) »Pochodne« oznaczają zmieniony certyfikat typu, który został określony przez posiadacza certyfikatu typu i o który posiadacz certyfikatu wnioskuje.”

2) nota wyjaśniająca 9 otrzymuje brzmienie:

„9) w tabelach 3 i 4 w części I kolumny »proste«, »standardowe« and »złożone« dotyczą następujących elementów:

	Proste	Standardowe	Złożone
Uzupełniające certyfikaty typu (STC) EASA Poważne zmiany projektowe EASA Poważne naprawy EASA	STC, poważna zmiana projektowa lub naprawa, związana jedynie z obecnie stosowanymi i sprawdzonymi metodami uzasadnienia, w odniesieniu do których pełny zestaw danych (opis, lista kontrolna zgodności i dokumentacja zgodności) może zostać przekazany w momencie składania wniosku, w kontekście których wnioskodawca posiada udokumentowane doświadczenie i które kierownik odpowiedzialny za certyfikację projektu może ocenić samodzielnie lub przy ograniczonym wsparciu specjalisty z jednej dyscypliny	Pozostałe STC, poważne zmiany projektowe lub naprawy	Znaczący SSTC (*) lub poważna zmiana projektowa
STC zatwierdzony na podstawie umowy dwustronnej	Podstawowe (**)	Niepodstawowe (**)	Niepodstawowe STC (**), gdy organ certyfikujący (**) sklasyfikował zmianę jako »znaczącą« (*)
Poważna zmiana projektowa zatwierdzona na podstawie umowy dwustronnej	Poważne zmiany projektowe na poziomie 2 (***) w sytuacji, gdy nie są one zatwierdzane automatycznie (***)	Poziom 1 (**)	Poważna zmiana projektowa na poziomie 1 (**), gdy organ certyfikujący (**) sklasyfikował zmianę jako »znaczącą« (*)
Poważna naprawa zatwierdzona na podstawie umowy dwustronnej	nie dotyczy (automatycznie zatwierdzane)	Naprawy podzespołu o znaczeniu krytycznym (**)	nie dotyczy

(*) termin »znacząca« zdefiniowano w pkt 21A.101 lit. b) załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003.

(**) Jeśli chodzi o definicje terminów »podstawowe«, »niepodstawowe«, »poziom 1«, »poziom 2«, »podzespół o znaczeniu krytycznym« oraz »organ certyfikujący«, patrz stosowne umowy dwustronne, na podstawie których odbywa się proces zatwierdzania.

(***) Kryteria automatycznego zatwierdzania przez EASA poważnych zmian na poziomie 2 podano w decyzji dyrektora wykonawczego EASA nr 2004/04/CF lub w stosownych umowach dwustronnych, na podstawie których odbywa się proces zatwierdzania.”

3) W części I tabeli 1 do 6 otrzymują brzmienie:

„Tabela 1: Certyfikaty typu i ograniczone certyfikaty typu (o których mowa w podczęściach B i O załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003 ⁽¹⁾)

	(EUR)
	Stawka zryczałtowana
<i>Stałopłaty</i>	
Ponad 150 000 kg	2 600 000
Od 50 000 kg do 150 000 kg	1 330 000
Od 22 000 kg do 50 000 kg	1 060 000
Od 5 700 kg do 22 000 kg	410 000
Od 2 000 kg do 5 700 kg	227 000
Do 2 000 kg	12 000
Bardzo lekkie statki powietrzne, szybowce motorowe, szybowce	6 000
<i>Wiropląty</i>	
Duże	525 000
Średnie	265 000
Małe	20 000
<i>Inne</i>	
Balony	6 000
<i>Napęd</i>	
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu powyżej 25 000 N lub o mocy startowej powyżej 2 000 kW	365 000
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu poniżej 25 000 N lub o mocy startowej poniżej 2 000 kW	185 000
Silniki nieturbinowe	30 000
Silniki nieturbinowe CS 22 H, CS VLR App. B	15 000
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej powyżej 5 700 kg	10 250
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej do 5 700 kg	2 925
<i>Części</i>	
Wartość powyżej 20 000 EUR	2 000
Wartość od 2 000 do 20 000 EUR	1 000
Wartość poniżej 2 000 EUR	500

⁽¹⁾ Dz.U. L 243 z 27.9.2003, s. 6.

Tabela 2: Pochodne – certyfikaty typu i ograniczone certyfikaty typu

	(EUR)
	Stawka zryczałtowana ⁽¹⁾
<i>Stalopłaty</i>	
Ponad 150 000 kg	1 000 000
Od 50 000 kg do 150 000 kg	500 000
Od 22 000 kg do 50 000 kg	400 000
Od 5 700 kg do 22 000 kg	160 000
Od 2 000 kg do 5 700 kg	80 000
Do 2 000 kg	2 800
Bardzo lekkie statki powietrzne, szybowce motorowe szybowce	2 400
<i>Wiropląty</i>	
Duże	200 000
Średnie	100 000
Małe	6 000
<i>Inne</i>	
Balony	2 400
<i>Napęd</i>	
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu powyżej 25 000 N lub o mocy startowej powyżej 2 000 kW	100 000
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu poniżej 25 000 N lub o mocy startowej poniżej 2 000 kW	50 000
Silniki nieturbinowe	10 000
Silniki nieturbinowe CS 22 H, CS VLR App. B	5 000
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej powyżej 5 700 kg	2 500
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej do 5 700 kg	770
<i>Części</i>	
Wartość powyżej 20 000 EUR	1 000
Wartość od 2 000 do 20 000 EUR	600
Wartość poniżej 2 000 EUR	350

⁽¹⁾ W odniesieniu do pochodnych obejmujących zasadniczą(-e) zmianę(-y) w projekcie typu, opisaną(-e) w podczęści B załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003, zastosowanie mają odpowiednie opłaty za certyfikat typu lub ograniczony certyfikat typu, zgodnie z tabelą 1.

Tabela 3: Uzupełniające certyfikaty typu (o których mowa w podczęści E załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003)

(EUR)

	Stawka zryczałtowana ⁽¹⁾		
	Złożone	Standardowe	Proste
<i>Stałopłaty</i>			
Ponad 150 000 kg	25 000	6 000	3 000
Od 50 000 kg do 150 000 kg	13 000	5 000	2 500
Od 22 000 kg do 50 000 kg	8 500	3 750	1 875
Od 5 700 kg do 22 000 kg	5 500	2 500	1 250
Od 2 000 kg do 5 700 kg	3 800	1 750	875
Do 2 000 kg	1 600	1 000	500
Bardzo lekkie statki powietrzne, szybowce motorowe, szybowce	250	250	250
<i>Wiropląty</i>			
Duże	11 000	4 000	2 000
Średnie	5 000	2 000	1 000
Małe	900	400	250
<i>Inne</i>			
Balony	800	400	250
<i>Napęd</i>			
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu powyżej 25 000 N lub o mocy startowej powyżej 2 000 kW	12 000	5 000	2 500
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu poniżej 25 000 N lub o mocy startowej poniżej 2 000 kW	5 800	2 500	1 250
Silniki nieturbinowe	2 800	1 250	625
Silniki nieturbinowe CS 22 H, CS VLR App. B	1 400	625	300
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej powyżej	2 000	1 000	500
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej do 5 700 kg	1 500	750	375

⁽¹⁾ W odniesieniu do uzupełniających certyfikatów typu obejmujących zasadniczą(-e) zmianę(-y), opisaną(-e) w podczęści B załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003, zastosowanie mają odpowiednie opłaty za certyfikat typu lub ograniczony certyfikat typu, zgodnie z tabelą 1.

Tabela 4: Poważne zmiany i poważne naprawy (o których mowa w podczęściach D i M załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003)

(EUR)

	Stawka zryczałtowana ⁽¹⁾ ⁽²⁾		
	Złożone	Standardowe	Proste
<i>Stalopłaty</i>			
Ponad 150 000 kg	20 000	6 000	3 000
Od 50 000 kg do 150 000 kg	9 000	4 000	2 000
Od 22 000 kg do 50 000 kg	6 500	3 000	1 500
Od 5 700 kg do 22 000 kg	4 500	2 000	1 000
Od 2 000 kg do 5 700 kg	3 000	1 400	700
Do 2 000 kg	1 100	500	250
Bardzo lekkie statki powietrzne, szybowce motorowe, szybowce	250	250	250
<i>Wiropląty</i>			
Duże	10 000	4 000	2 000
Średnie	4 500	2 000	1 000
Małe	850	400	250
<i>Inne</i>			
Balony	850	400	250
<i>Napęd</i>			
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu powyżej 25 000 N lub o mocy startowej powyżej 2 000 kW	5 000	2 000	1 000
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu poniżej 25 000 N lub o mocy startowej poniżej 2 000 kW	2 500	1 000	500
Silniki nieturbinowe	1 300	600	300
Silniki nieturbinowe CS 22 H, CS VLR App. B	600	300	250
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej powyżej 5 700 kg	250	250	250
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej do 5 700 kg	250	250	250

⁽¹⁾ W odniesieniu do poważnych zmian obejmujących zasadniczą(-e) zmianę(-y), opisaną(-e) w podczęści B załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003, zastosowanie mają odpowiednie opłaty za certyfikat typu lub ograniczony certyfikat typu, zgodnie z tabelą 1.

⁽²⁾ Należności za zmiany i naprawy pomocniczego zespołu napędowego (APU) nalicza się identycznie, jak za zmiany i naprawy silników o takiej samej mocy.

Tabela 5: Drobne zmiany i drobne naprawy (o których mowa w podczęściach D i M załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003)

	(EUR)
	Stawka zryczałtowa ⁽¹⁾ ⁽²⁾
<i>Stałopłaty</i>	
Ponad 150 000 kg	500
Od 50 000 kg do 150 000 kg	500
Od 22 000 kg do 50 000 kg	500
Od 5 700 kg do 22 000 kg	500
Od 2 000 kg do 5 700 kg	250
Do 2 000 kg	250
Bardzo lekkie statki powietrzne, szybowce motorowe, szybowce	250
<i>Wiropląty</i>	
Duże	500
Średnie	500
Małe	250
<i>Inne</i>	
Balony	250
<i>Napęd</i>	
Silniki turbinowe	500
Silniki nieturbinowe	250
Napęd śmigłowy:	250
<p>(¹) Opłaty określone w niniejszej tabeli nie mają zastosowania do drobnych zmian i napraw dokonywanych przez organizacje projektujące zgodnie z częścią 21.A.263 lit. c) ppkt 2 podczęści J załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1702/2003.</p> <p>(²) Należności za zmiany i naprawy pomocniczego zespołu napędowego (APU) nalicza się identycznie, jak za zmiany i naprawy silników o takiej samej mocy.</p>	

Tabela 6: Oplata roczna dla posiadaczy certyfikatów typu i ograniczonych certyfikatów typu EASA oraz innych certyfikatów typu akceptowanych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1592/2002

(EUR)

	Stawka zryczałtowana ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾	
	Konstrukcja z UE	Konstrukcja spoza UE
<i>Stałopłaty</i>		
Ponad 150 000 kg	270 000	90 000
Od 50 000 kg do 150 000 kg	150 000	50 000
Od 22 000 kg do 50 000 kg	80 000	27 000
Od 5 700 kg do 22 000 kg	17 000	5 700
Od 2 000 kg do 5 700 kg	4 000	1 400
Do 2 000 kg	2 000	670
Bardzo lekkie statki powietrzne, szybowce motorowe, szybowce	900	300
<i>Wiropląty</i>		
Duże	65 000	21 700
Średnie	30 000	10 000
Małe	3 000	1 000
<i>Inne</i>		
Balony	900	300
<i>Napęd</i>		
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu powyżej 25 000 N lub o mocy startowej powyżej 2 000 kW	40 000	13 000
Silniki turbinowe o startowej sile ciągu poniżej 25 000 N lub o mocy startowej poniżej 2 000 kW	6 000	2 000
Silniki nieturbinowe	1 000	350
Silniki nieturbinowe CS 22 H, CS VLR App. B	500	250
Napęd śmigłowy do statków powietrznych o maksymalnej masie startowej powyżej	750	250
<i>Części</i>		
Wartość powyżej 20 000 EUR	2 000	700
Wartość od 2 000 do 20 000 EUR	1 000	350
Wartość poniżej 2 000 EUR	500	250"

(1) Dla transportowych wersji statków powietrznych posiadających własny certyfikat typu stosuje się współczynnik 0,85 wysokości opłaty należnej w odniesieniu do równoważnej wersji pasażerskiej.

(2) Dla posiadaczy wielu certyfikatów typu i/lub wielu ograniczonych certyfikatów typu istnieje zniżka opłaty rocznej, stosowana w ramach tej samej kategorii produktu dla drugiego i każdego następnego certyfikatu typu lub ograniczonego certyfikatu typu, zgodnie z poniższą tabelą:

Produkt tej samej kategorii	Rabat od stawki zryczałtowanej
pierwszy	0 %
drugi	10 %
trzeci	20 %
czwarty	30 %
piąty	40 %
szósty	50 %
siódmy	60 %
ósmy	70 %
dziewiąty	80 %
dziesiąty	90 %
jedenasty i kolejne produkty	100 %

(3) W przypadku, gdy na całym świecie zarejestrowanych jest mniej niż 50 egzemplarzy danego statku powietrznego, opłata za prowadzenie działań związanych z ciągłą zdadnością do lotu jest pobierana według stawki godzinowej w wysokości określonej w części II załącznika do poziomu opłaty pobieranej w przypadku odpowiedniej kategorii produktu przeznaczonego dla statków powietrznych. W przypadku produktów, części i wyposażenia niebędących statkami powietrznymi ograniczenie dotyczy liczby statków powietrznych, na których pokładzie zainstalowane są odpowiednio, odnośny produkt, odnośna część lub odnośne wyposażenie.

4) Część II pkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2) Stawki godzinowe w Zależności od danej procedury:

Wykazanie zdolności projektowych z zastosowaniem alternatywnych procedur	rzeczywista liczba godzin
Produkcja bez zatwierdzenia	rzeczywista liczba godzin
Alternatywne sposoby potwierdzania zgodności z dyrektywą dotyczącą zdatości do lotu	rzeczywista liczba godzin
Pomoc w zatwierdzaniu (akceptowanie certyfikatów EASA przez organy zewnętrzne)	rzeczywista liczba godzin
Pomoc techniczna wymagana przez organy zewnętrzne	rzeczywista liczba godzin
Przyjęcie przez EASA raportów MRB (Maintenance Review Board)	rzeczywista liczba godzin
Przekazanie certyfikatów	rzeczywista liczba godzin
Zatwierdzenie warunków lotu w celu zezwolenia na lot	3 godziny
Ponowne wydanie dokumentacji drogą administracyjną	1 godzina
Eksportowy certyfikat zdatości do lotu (E-CoA) dla statków powietrznych z grupy 25	6 godzin
Eksportowy certyfikat zdatości do lotu (E-CoA) dla pozostałych statków powietrznych	2 godziny”

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 1357/2008/WE

z dnia 16 grudnia 2008 r.

zmieniająca decyzję nr 1720/2006/WE ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 149 ust. 4 i jego art. 150 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r.⁽³⁾ ustanowiono program działań w zakresie uczenia się przez całe życie na lata 2007–2013.
- (2) Artykuł 9 ust. 2 decyzji nr 1720/2006/WE przewiduje, że środki niezbędne do wdrożenia programu inne niż te wymienione w ust. 1 mają zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 10 ust. 3 tej decyzji, tj. zgodnie z procedurą doradczą ustaloną decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁴⁾.
- (3) Z treści decyzji nr 1720/2006/WE wynika zwłaszcza, że decyzje w sprawie wyboru inne niż te, o których mowa w art. 9 ust. 1 tej decyzji, podlegają procedurze doradczej i prawu kontroli ze strony Parlamentu Europejskiego.

(4) Te warunki proceduralne wydłużają o dwa do trzech miesięcy proces przyznawania dotacji kandydatom. Powodują liczne opóźnienia względem beneficjentów, obciążają nieproporcjonalnie administrację programu i nie wnoszą wartości dodanej, uwzględniając charakter przyznanych dotacji.

(5) Aby umożliwić szybsze i skuteczniejsze wdrożenie decyzji w sprawie wyboru, należy zastąpić procedurę doradczą zobowiązaniem Komisji do bezzwłocznego informowania Parlamentu Europejskiego i państw członkowskich o wszelkich środkach podjętych w celu wdrożenia decyzji nr 1720/2006/WE bez udziału komitetu,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W decyzji nr 1720/2006/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 9 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 10, oraz Parlament Europejski o wszystkich innych decyzjach w sprawie wyboru podjętych przez Komisję w celu wdrożenia niniejszej decyzji w ciągu dwóch dni roboczych od przyjęcia tych decyzji. Informacje te obejmują opisy i analizy otrzymanych wniosków, opis procedury oceny i wyboru, jak również listę projektów zaproponowanych do finansowania oraz projektów, które zostały odrzucone.”;

2) skreśla się art. 10 ust. 3.

Artykuł 2

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące skutków niniejszej decyzji w terminie od dnia 30 czerwca 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 30.8.2008, s. 115.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z 20 listopada 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 45.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 16 grudnia 2008 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

H.-G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

B. LE MAIRE

Przewodniczący

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 1358/2008/WE

z dnia 16 grudnia 2008 r.

zmieniająca decyzję nr 1904/2006/WE ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007–2013

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 151 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji,

po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Decyzją nr 1904/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ⁽²⁾ ustanowiono program „Europa dla Obywateli” na lata 2007–2013.

(2) Artykuł 8 ust. 3 decyzji nr 1904/2006/WE przewiduje, że środki niezbędne do wdrożenia programu inne niż te wymienione w ust. 2 mają zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 9 ust. 3 tej decyzji, tj. zgodnie z procedurą doradczą ustanowioną decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.

(3) Z treści decyzji nr 1904/2006/WE wynika zwłaszcza, że decyzje w sprawie wyboru inne niż te, o których mowa w art. 8 ust. 2 tej decyzji, podlegają procedurze doradczej i prawu kontroli ze strony Parlamentu Europejskiego.

(4) Decyzje w sprawie wyboru dotyczą przede wszystkim niewielkich dotacji i nie wymagają podejmowania politycznie wrażliwych decyzji.

(5) Te warunki proceduralne wydłużają o dwa do trzech miesięcy proces przyznawania dotacji kandydatom. Powodują liczne opóźnienia względem beneficjentów, obciążają nieproporcjonalnie administrację programu i nie wnoszą wartości dodanej, uwzględniając charakter przyznanych dotacji.

(6) Aby umożliwić szybsze i skuteczniejsze wdrażanie decyzji w sprawie wyboru, należy zastąpić procedurę doradczą zobowiązaniem Komisji do bezwłocznego informowania Parlamentu Europejskiego i państw członkowskich o wszelkich środkach podjętych w celu wdrożenia decyzji nr 1904/2006/WE bez udziału komitetu,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W decyzji nr 1904/2006/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja informuje komitet, o którym mowa w art. 9, oraz Parlament Europejski o wszystkich innych decyzjach w sprawie wyboru podjętych przez Komisję w celu wdrożenia niniejszej decyzji w ciągu dwóch dni roboczych od przyjęcia tych decyzji. Informacje te obejmują opisy i analizy otrzymanych wniosków, opis procedury oceny i wyboru, jak również listę projektów zaproponowanych do finansowania oraz projektów, które zostały odrzucone.”;

2) skreśla się art. 9 ust. 3.

Artykuł 2

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące skutków niniejszej decyzji w terminie do dnia 30 czerwca 2010 r.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 2 września 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 20 listopada 2008 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 16 grudnia 2008 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

H.-G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

B. LE MAIRE

Przewodniczący

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

DECYZJA RAMOWA RADY 2008/977/WSiSW

z dnia 27 listopada 2008 r.

w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej
w sprawach karnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 30 i 31 oraz art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój Unii jako obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, na którym wysoki poziom bezpieczeństwa ma zostać zapewniony przez wspólne działanie państw członkowskich w zakresie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych.
- (2) Wspólne działanie w zakresie współpracy policyjnej zgodnie z art. 30 ust. 1 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej oraz wspólne działanie w zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych zgodnie z art. 31 ust. 1 lit. a) Traktatu o Unii Europejskiej pociągają za sobą potrzebę przetwarzania istotnych informacji, które powinny podlegać właściwym przepisom o ochronie danych osobowych.
- (3) Akty prawne objęte zakresem zastosowania tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej powinny poprawiać współpracę policyjną i sądową w sprawach karnych pod względem jej skuteczności i legalności oraz zgodności z prawami podstawowymi, w szczególności z prawem do prywatności i do ochrony danych osobowych. W osiągnięciu obu tych celów mogą pomóc wspólne

normy przetwarzania i ochrony danych osobowych, które przetwarzają się w celu zapobiegania przestępczości i jej zwalczania.

- (4) W programie haskim, mającym na celu wzmocnienie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej, przyjętym przez Radę Europejską w dniu 4 listopada 2004 r., podkreślono potrzebę wypracowania innowacyjnego stanowiska w sprawie transgranicznej wymiany informacji istotnych dla ochrony porządku publicznego przy ścisłym przestrzeganiu kluczowych warunków w zakresie ochrony danych oraz wezwano Komisję do przedstawienia najpóźniej do końca roku 2005 wniosków w tej sprawie. Znalazło to odzwierciedlenie w Planie działania Rady i Komisji służącym realizacji programu haskiego mającego na celu wzmocnienie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej ⁽²⁾.
- (5) Wymianę danych osobowych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych — zwłaszcza z uwagi na zasadę udostępniania informacji określonej w programie haskim — powinny wspierać jasne przepisy umacniające wzajemne zaufanie właściwych organów oraz zapewniające ochronę odnośnych informacji w sposób wykluczający wszelką dyskryminację w odniesieniu do takiej współpracy między państwami członkowskimi, przy równoczesnym pełnym poszanowaniu praw podstawowych osób fizycznych. Akty prawne obowiązujące na poziomie europejskim nie wystarczają; dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽³⁾ nie ma zastosowania do przetwarzania danych osobowych podczas działań, które nie są objęte zakresem stosowania prawa wspólnotowego, takich jak działania określone w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, ani w żadnym przypadku do operacji przetwarzania dotyczących bezpieczeństwa publicznego, obronności, bezpieczeństwa państwa i działań państwa w zakresie prawa karnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 125 E z 22.5.2008, s. 154.

⁽²⁾ Dz.U. C 198 z 12.8.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

- (6) Niniejszą decyzję ramową stosuje się wyłącznie do danych gromadzonych lub przetwarzanych przez właściwe organy w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania lub karania lub w celu wykonywania sankcji karnych. Niniejsza decyzja ramowa powinna pozostawić w gestii państw członkowskich bardziej szczegółowe określenie na poziomie krajowym, jakie inne cele należy uważać za niezgodne z celem, do którego dane osobowe były pierwotnie gromadzone. Dalsze przetwarzanie danych osobowych do celów historycznych, statystycznych lub naukowych nie powinno na ogół być uważane za niezgodne z pierwotnym celem przetwarzania.
- (7) Zakres zastosowania niniejszej decyzji ramowej jest ograniczony do przetwarzania danych osobowych przekazywanych lub udostępnianych pomiędzy państwami członkowskimi. Ograniczenie to nie powinno wywierać żadnych skutków dla kompetencji Unii do przyjmowania aktów odnoszących się do gromadzenia i przetwarzania danych osobowych na poziomie krajowym lub praktycznych uzgodnień dotyczących przyjmowania ich przez Unię w przyszłości.
- (8) W celu ułatwienia wymiany danych w Unii państwa członkowskie zamierzają zapewnić, aby poziom ochrony danych osiągnięty podczas krajowego przetwarzania danych odpowiadał poziomem ochronie określonej w niniejszej decyzji ramowej. W odniesieniu do przetwarzania danych na poziomie krajowym niniejsza decyzja ramowa nie wyklucza tego, by dla ochrony danych osobowych państwa członkowskie wprowadzały gwarancje bardziej rygorystyczne niż gwarancje ustanowione na mocy niniejszej decyzji ramowej.
- (9) Niniejsza decyzja ramowa nie powinna mieć zastosowania do danych osobowych, które państwa członkowskie uzyskało w ramach zakresu zastosowania niniejszej decyzji ramowej i które z tego państwa pochodzą.
- (10) Zbliżenie przepisów państw członkowskich nie powinno w żadnym razie skutkować osłabieniem zapewnianej przez nie ochrony danych, a wręcz przeciwnie – powinno mieć na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony w obrębie Unii.
- (11) Należy wyszczególnić cele ochrony danych w ramach działań policyjnych i sądowych oraz ustanowić zasady określające, czy przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, by dzięki temu wszelkie informacje, które mogą podlegać wymianie, były przetwarzane legalnie i zgodnie z podstawowymi zasadami odnoszącymi się do jakości danych. Jednocześnie nie powinno to w żaden sposób zagrażać legalnym działaniom organów policyjnych, celnych, sądowych ani innych właściwych organów.
- (12) Zasadę ścisłości danych należy stosować, uwzględniając charakter i cel danego procesu przetwarzania. Na przykład dane uzyskiwane szczególnie w postępowaniu sądowym oparte są na indywidualnej, subiektywnej ocenie i w niektórych przypadkach są całkowicie nieweryfikowalne. Zatem wymóg ścisłości danych nie może odnosić się do ścisłości oświadczenia, lecz jedynie do faktu, że dane oświadczenie zostało złożone.
- (13) Archiwizowanie danych w postaci osobnego zestawu danych powinno być dopuszczalne tylko wtedy, gdy dane te nie są już wymagane ani wykorzystywane w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania i karania oraz wykonywania sankcji karnych. Archiwizowanie danych w postaci osobnego zestawu powinno być dopuszczalne także wtedy, gdy archiwizowane dane są przechowywane w bazie danych wraz z innymi danymi w taki sposób, że nie można ich już wykorzystywać w celu zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania i karania oraz wykonywania sankcji karnych. Okres przechowywania danych w archiwum powinien zależeć od celu ich zarchiwizowania oraz od tego, czy leży to w uzasadnionym interesie osób, których dotyczą dane. W przypadku archiwizacji badań historycznych można także przewidzieć bardzo długi okres przechowywania.
- (14) Dane mogą być usuwane również poprzez zniszczenie ich nośnika.
- (15) W odniesieniu do nieścisłych, niekompletnych lub nieaktualnych danych przekazanych lub udostępnionych innym państwom członkowskim i przetwarzanych dalej przez organy quasi-sądowe, to jest organy uprawnione do podejmowania wiążących prawnie decyzji, korektę lub usuwanie danych, lub blokowanie do nich dostępu powinno być prowadzone zgodnie z prawem krajowym.
- (16) Zapewnienie osobom fizycznym wysokiego poziomu ochrony danych osobowych wymaga wspólnych przepisów, które określą zgodność z prawem i jakość danych przetwarzanych przez właściwe organy w innych państwach członkowskich.
- (17) Celowe jest, aby na szczeblu europejskim określić, pod jakimi warunkami właściwe organy państw członkowskich mogą przekazywać i udostępniać dane osobowe otrzymane od innych państw członkowskich organom publicznym i podmiotom prywatnym w państwach członkowskich. W wielu przypadkach przekazywanie danych osobowych przez organy sądowe, policyjne lub celne podmiotom prywatnym jest konieczne, by można było karać przestępstwa lub zapobiegać bezpośrednim i poważnym zagrożeniom bezpieczeństwa publicznego lub zapobiegać poważnym naruszeniom praw osób fizycznych, na przykład poprzez powiadamianie banków i instytucji kredytowych o fałszerstwach papierów wartościowych lub – w związku z przestępstwami związanymi z pojazdami – poprzez przekazywanie firmom ubezpieczeniowym danych osobowych, by zapobiegać nielegalnemu handlowi skradzionymi pojazdami silnikowymi lub by usprawnić odzyskiwanie skradzionych samochodów z zagranicy. Niniejszy przepis nie dotyczy przekazywania zadań policyjnych lub sądowych podmiotom prywatnym.

- (18) Zawarte w niniejszej decyzji ramowej zasady dotyczące przekazywania danych osobowych przez organy sądowe, policyjne lub celne podmiotom prywatnym nie dotyczą ujawniania danych podmiotom prywatnym (takim jak adwokaci i ofiary przestępstwa) w kontekście postępowania karnego.
- (19) Dalsze przetwarzanie danych osobowych uzyskanych od właściwego organu innego państwa członkowskiego lub udostępnionych przez ten organ, a zwłaszcza dalsze przekazywanie lub udostępnianie takich danych, powinno podlegać wspólnym zasadom na szczeblu europejskim.
- (20) Jeżeli dane osobowe mogą być dalej przetwarzane za zgodą państwa członkowskiego, od którego te dane uzyskano, to każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość określenia warunków takiej zgody, w tym na przykład poprzez udzielenie ogólnej zgody co do określonych kategorii informacji lub określonych kategorii dalszego przetwarzania.
- (21) Jeżeli dane osobowe mogą być dalej przetwarzane w postępowaniach administracyjnych, to postępowania te obejmują też czynności prowadzone przez organy regulacyjne i nadzorcze.
- (22) Legalne działania organów policyjnych, celnych, sądowych i innych właściwych organów mogą wymagać przesyłania danych organom państw trzecich lub organizacjom międzynarodowym, które zobowiązane są do zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania lub karania lub do wykonywania sankcji karnych.
- (23) Jeżeli państwo członkowskie przekazuje dane osobowe państwom trzecim lub podmiotom międzynarodowym, dane te powinny z zasady być odpowiednio chronione.
- (24) Przekazywanie danych osobowych z któregośkolwiek państwa członkowskiego do państw trzecich lub podmiotów międzynarodowych powinno zasadniczo mieć miejsce wyłącznie za zgodą na ich przekazanie wydaną przez państwo członkowskie, od którego uzyskano te dane. Każde państwo członkowskie powinno mieć możliwość określenia warunków takiej zgody, w tym na przykład poprzez udzielenie ogólnej zgody co do określonych kategorii informacji lub określonych państw.
- (25) Dla dobra sprawnej ochrony porządku publicznego konieczne jest, by – gdy charakter zagrożenia bezpieczeństwa publicznego w państwie członkowskim lub państwie trzecim jest tak bezpośredni, że uniemożliwia uzyskanie uprzedniej zgody na czas – właściwy organ mógł przekazać stosowne dane osobowe zainteresowanemu państwu trzeciemu bez takiej uprzedniej zgody. Ta sama zasada mogłaby mieć zastosowanie, gdy wchodzi w grę inne podstawowe i równie istotne interesy państwa członkowskiego, np. gdy mogłaby być bezpośrednio i poważnie zagrożona infrastruktura krytyczna państwa członkowskiego lub gdy system finansowy państwa członkowskiego mógłby zostać poważnie naruszony.
- (26) Może być konieczne, aby informować osoby, których dotyczą dane, o przetwarzaniu ich danych — zwłaszcza gdy tajne czynności pobierania danych spowodowały poważną ingerencję w ich prawa — i w ten sposób zapewnić im możliwość skorzystania ze skutecznej ochrony prawnej.
- (27) Państwo członkowskie powinno zapewnić poinformowanie osoby, której dotyczą dane, o tym, że jej dane osobowe mogą być lub są gromadzone, przetwarzane lub przekazywane innemu państwu członkowskiemu do zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń, wykrywania przestępstw, ich ścigania lub do wykonywania sankcji karnych. Warunki realizacji prawa osoby, której dotyczą dane, do otrzymywania informacji, oraz odnośne wyjątki powinny być określone w prawie krajowym. Może przybrać to formę ogólną, na przykład przez uchwalenie przepisów lub opublikowanie wykazu operacji przetwarzania.
- (28) Aby zapewnić ochronę danych osobowych, a równocześnie nie udaremnić celu dochodzenia w sprawach karnych, należy określić prawa osoby, której dotyczą dane.
- (29) Niektóre państwa członkowskie zapewniły osobie, której dotyczą dane wykorzystywane w postępowaniu karnym, prawo do dostępu do tych danych przez system, w którym krajowy organ nadzoru ma w zastępstwie tej osoby nieograniczony dostęp do wszystkich danych osobowych z nią związanych oraz może korygować, usuwać lub aktualizować nieścisłe dane. Jeżeli chodzi o taki pośredni dostęp, prawo krajowe tych państw członkowskich może stanowić, że krajowy organ nadzoru będzie informował osobę, której dotyczą dane, wyłącznie o tym, że dokonano wszystkich niezbędnych weryfikacji. Jednakże w konkretnych sprawach, takich jak dostęp do rejestrów sądowych w celu otrzymania wypisu ze swojej kartoteki w rejestrze karnym lub dokumentów dotyczących przesłuchania przez służby policyjne, odnośne państwa członkowskie stwarzają osobie, której dotyczą dane, także możliwość bezpośredniego dostępu do tych danych.
- (30) Celowe jest, aby ustanowić wspólne zasady poufności i bezpieczeństwa w przetwarzaniu danych, zasady odpowiedzialności prawnej i sankcje za niezgodne z prawem wykorzystanie danych przez właściwe organy, jak również środki odwoławcze dla osób, których dotyczą dane. Jednak każde państwo członkowskie już we własnym zakresie decyduje, jakie przepisy stosuje w dziedzinie odszkodowań i jakie sankcje za naruszenie krajowych przepisów o ochronie danych.
- (31) Niniejsza decyzja ramowa pozwala, by podczas realizacji ustanowionych w niej zasad uwzględnić zasadę publicznego dostępu do dokumentów urzędowych.

- (32) Gdy konieczna jest ochrona danych osobowych w związku z przetwarzaniem, które ze względu na swoją skalę lub rodzaj stanowi określone zagrożenie dla podstawowych praw i wolności, na przykład przetwarzaniem z wykorzystaniem nowych technologii, mechanizmów lub procedur, należy zapewnić konsultacje z właściwymi krajowymi organami nadzoru przed utworzeniem zbiorów danych przeznaczonych do przetwarzania tych danych.
- (33) Ustanowienie przez państwa członkowskie organów nadzoru, pełniących swoje funkcje w sposób całkowicie niezależny, jest zasadniczym elementem ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej między państwami członkowskimi.
- (34) Organy nadzorcze ustanowione już w państwach członkowskich na mocy dyrektywy 95/46/WE powinny mieć także możliwość podejmowania zadań, które mają zostać powierzone krajowym organom nadzoru ustanowionym na mocy niniejszej decyzji ramowej.
- (35) Te organy nadzorcze powinny dysponować środkami niezbędnymi do wykonywania swoich zadań, w tym uprawnieniami dochodzeniowymi i interwencyjnymi, szczególnie na wypadek skarg osób fizycznych, lub uprawnieniami do tego, by wносить sprawę do sądu. Te organy nadzorcze powinny pomagać w zapewnianiu przejrzystości przetwarzania danych w państwach członkowskich, których jurysdykcji podlegają. Jednakże uprawnienia tych organów nie powinny kolidować ze szczególnymi zasadami określonymi w odniesieniu do postępowań karnych ani z niezawisłością wymiaru sprawiedliwości.
- (36) Artykuł 47 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że żadne postanowienie tego Traktatu nie może naruszać traktatów ustanawiających Wspólnoty Europejskie ani późniejszych traktatów lub aktów prawnych zmieniających lub uzupełniających te traktaty. Zatem niniejsza decyzja ramowa nie wpływa również na ochronę danych osobowych na mocy prawa wspólnotowego, a w szczególności nie narusza przepisów dyrektywy 95/46/WE, rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽¹⁾ ani dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej)⁽²⁾.
- (37) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza przepisów, które dotyczą bezprawnego dostępu do danych i są określone w decyzji ramowej Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne⁽³⁾.
- (38) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza istniejących obowiązków i zobowiązań państw członkowskich lub Unii wynikających z dwustronnych lub wielostronnych umów z państwami trzecimi. Umowy, które zostaną zawarte w przyszłości, powinny być zgodne z przepisami o wymianie danych z państwami trzecimi.
- (39) Kilka aktów przyjętych na podstawie tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej zawiera szczegółowe przepisy o ochronie danych osobowych wymienianych lub inaczej przetwarzanych zgodnie z tymi aktami. W niektórych przypadkach przepisy te stanowią wyczerpujący i spójny zbiór zasad obejmujących wszystkie istotne aspekty ochrony danych (zasady jakości danych, ich bezpieczeństwa, uregulowania co do praw i gwarancji przysługujących osobom, których dotyczą dane, regulacje co do organizacji nadzoru oraz odpowiedzialności prawnej) oraz regulują te kwestie bardziej szczegółowo niż niniejsza decyzja ramowa. Odnośne przepisy o ochronie danych określone w tych aktach, zwłaszcza w aktach regulujących działanie Europolu, Eurojustu, Systemu Informacji Schengen (SIS) i Systemu Informacji Celnej (CIS) oraz aktach dających organom państw członkowskich bezpośredni dostęp do niektórych systemów danych innych państw członkowskich, nie powinny zostać naruszone przez niniejszą decyzję ramową. To samo ma zastosowanie do przepisów o ochronie danych regulujące zautomatyzowane przekazywanie profili DNA, danych daktyloskopijnych i krajowych danych o rejestracji pojazdów między państwami członkowskimi na podstawie decyzji Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej⁽⁴⁾.
- (40) W innych przypadkach przepisy o ochronie danych zawarte w aktach, które przyjęto na podstawie tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej, mają węższy zakres zastosowania. Przepisy te narzucają często państwu członkowskiemu, które od innych państw członkowskich otrzymuje informacje z danymi osobowymi, określone warunki co do celów, do jakich może ono wykorzystywać te dane, ale w innych kwestiach ochrony danych odsyłają do konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, lub do prawa krajowego. Jeżeli przepisy tych aktów, które otrzymującemu państwu członkowskiemu narzucają warunki wykorzystywania lub dalszego przekazywania danych osobowych, są bardziej rygorystyczne niż przepisy zawarte w odnośnych częściach niniejszej decyzji ramowej, to te pierwsze przepisy powinny zachować niezmienną moc. Jednakże pod wszystkimi innymi względami należy stosować przepisy określone w niniejszej decyzji ramowej.
- (41) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza konwencji Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych ani protokołu dodatkowego do tej konwencji z dnia 8 listopada 2001 r., ani też konwencji Rady Europy o współpracy sądowej w sprawach karnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

⁽³⁾ Dz.U. L 69 z 16.3.2005, s. 67.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1.

- (42) W związku z tym, że cel niniejszej decyzji ramowej, mianowicie określenie wspólnych zasad ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, nie mogą być w stopniu wystarczającym osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na skalę i skutki działania mogą zostać osiągnięte z większym powodzeniem na poziomie Unii, Unia może podjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i o której mowa w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską niniejsza decyzja ramowa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (43) Zjednoczone Królestwo uczestniczy w niniejszej decyzji ramowej zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz art. 8 ust. 2 decyzji Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącej wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽¹⁾.
- (44) Irlandia uczestniczy w niniejszej decyzji ramowej zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz art. 6 ust. 2 decyzji Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącej wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen ⁽²⁾.
- (45) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja ramowa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszarów, o których mowa w art. 1 pkt H oraz I decyzji Rady 1999/437/WE ⁽⁴⁾ w sprawie niektórych warunków stosowania tego układu.
- (46) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja ramowa stanowi rozwinięcie tych przepisów dorobku Schengen — w rozumieniu Umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾ — które wchodzi w zakres obszarów, o których mowa w art. 1 pkt H oraz I decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/149/WSiSW ⁽⁶⁾ w sprawie podpisania tej umowy w imieniu Unii Europejskiej.
- (47) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja ramowa stanowi rozwinięcie tych przepisów dorobku Schengen — w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen — które wchodzi w zakres obszarów, o których mowa w art. 1 pkt H oraz I decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/262/WSiSW ⁽⁷⁾ w sprawie podpisania tego protokołu w imieniu Unii Europejskiej.
- (48) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽⁸⁾. Niniejsza decyzja ramowa ma zapewnić pełne poszanowanie prawa do prywatności i do uzyskania ochrony danych osobowych, które to prawa odzwierciedlone są w art. 7 i 8 Karty,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

Artykuł 1

Cel i zakres zastosowania

1. Celem niniejszej decyzji ramowej jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony praw podstawowych i wolności osób fizycznych, a zwłaszcza ich prawa do prywatności, podczas przetwarzania danych osobowych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, o której mowa w tytule VI Traktatu o Unii Europejskiej, przy równoczesnym zagwarantowaniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa publicznego.
2. Zgodnie z niniejszą decyzją ramową państwa członkowskie chronią prawa podstawowe i wolności osób fizycznych, a zwłaszcza ich prawo do prywatności, gdy w celu zapobiegania przestępstwom, wykrywania przestępstw, ich ścigania lub karania lub wykonywania sankcji karnych dane osobowe:
 - a) są przekazywane lub udostępniane między państwami członkowskimi lub też zostały już przez nie sobie nawzajem przekazane lub udostępnione;

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

⁽³⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 50.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 5.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 303 z 14.12.2007, s. 1.

- b) są przekazywane lub udostępniane przez państwa członkowskie organom lub systemom informacyjnym utworzonym na podstawie tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej lub też zostały już im przekazane lub udostępnione; lub
- c) są przekazywane lub udostępniane właściwym organom państw członkowskich przez organy lub systemy informacyjne utworzone na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską lub też zostały już przez nie przekazane lub udostępnione.

3. Niniejszą decyzję ramową stosuje się do przetwarzania całkowicie lub częściowo w sposób zautomatyzowany oraz do przetwarzania w sposób inny niż zautomatyzowany danych osobowych, które stanowią lub mają stanowić część zbioru danych.

4. Niniejsza decyzja ramowa nie narusza podstawowych interesów bezpieczeństwa narodowego i określonych działań wywiadowczych w zakresie bezpieczeństwa narodowego.

5. Niniejsza decyzja ramowa nie stanowi dla państw członkowskich przeszkody w ustanawianiu wyższych gwarancji ochrony bezpieczeństwa danych osobowych gromadzonych lub przetwarzanych na szczeblu krajowym niż gwarancje ustanowione na mocy niniejszej decyzji ramowej.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji ramowej:

- a) „dane osobowe” oznaczają wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej („osoby, której dotyczą dane”); osoba możliwa do zidentyfikowania to osoba, której tożsamość można ustalić bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności przez powołanie się na numer identyfikacyjny lub jeden lub więcej szczególnych czynników określających jej tożsamość fizyczną, fizjologiczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową czy społeczną;
- b) „przetwarzanie danych osobowych” oraz „przetwarzanie” oznacza każdą operację lub zestaw operacji dokonywanych na danych osobowych w sposób zautomatyzowany lub inny, takich jak gromadzenie, rejestracja, porządkowanie, przechowywanie, adaptacja lub modyfikacja, odzyskiwanie, konsultowanie, wykorzystywanie, ujawnianie poprzez przekazanie, rozpowszechnianie lub udostępnianie w inny sposób, układanie lub kompilowanie, blokowanie, usuwanie lub niszczenie;
- c) „blokowanie” oznacza znakowanie przechowywanych danych osobowych w celu ograniczenia ich przetwarzania w przyszłości;
- d) „zbiór danych osobowych” oraz „zbiór” oznacza każdy uporządkowany zestaw danych osobowych dostępnych według określonych kryteriów, scentralizowany, zdecentralizowany lub rozproszony funkcjonalnie lub geograficznie;

- e) „przetwarzający dane” oznacza każdy organ, który dane osobowe przetwarza w imieniu administratora danych;
- f) „odbiorca” oznacza każdy organ, któremu dane są ujawniane;
- g) „zgoda osoby, której dotyczą dane” oznacza dobrowolne konkretne i świadome oświadczenie woli, przez które osoba, której dotyczą dane, wyraża przyzwolenie na przetwarzanie odnoszących się do niej danych osobowych;
- h) „właściwe organy” oznaczają agencje lub organy utworzone na mocy aktów przyjętych przez Radę na podstawie tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej, oraz organy policyjne, celne, sądowe i inne właściwe organy państw członkowskich, które to organy na mocy prawa krajowego upoważnione są do przetwarzania danych osobowych w zakresie stosowania niniejszej decyzji ramowej;
- i) „administrator danych” oznacza osobę fizyczną lub prawną, organ publiczny, agencję lub inny organ, który samodzielnie lub wspólnie z innymi określa cele i sposoby przetwarzania danych osobowych;
- j) „wstawianie odnośników” oznacza znakowanie przechowywanych danych osobowych, którego celem nie jest ograniczenie ich przetwarzania w przyszłości;
- k) „anonimizacja danych” oznacza takie przekształcenie danych osobowych, po którym nie można już przyporządkować poszczególnych informacji osobistych lub rzeczowych do określonej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej albo można tego dokonać jedynie niewspółmiernie dużym nakładem czasu, kosztów i sił.

Artykuł 3

Zasady legalności, proporcjonalności i celowości

- Właściwe organy mogą gromadzić dane osobowe tylko do określonych, jednoznacznych i legalnych celów w ramach swoich zadań oraz przetwarzać je tylko do celów, w jakich zostały zgromadzone. Dane są przetwarzane zgodnie z prawem, adekwatnie do celu, w jakim są gromadzone, w związku z tym celem i w sposób niewykraczający poza ten cel.
- Dane wolno przetwarzać dalej w innym celu, o ile:
 - nie jest to sprzeczne z celami, w jakich zostały zgromadzone;
 - właściwe organy są upoważnione do tego, by przetwarzać takie dane w takim innym celu zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa; oraz
 - przetwarzanie jest konieczne i proporcjonalne względem tego innego celu.

Ponadto właściwe organy mogą otrzymane dane przetwarzać dalej w celach historycznych, statystycznych lub naukowych, o ile państwa członkowskie zapewniają odpowiednie gwarancje, takie jak anonimizacja danych.

Artykuł 4

Korekta i usuwanie danych oraz blokowanie dostępu do nich

1. Dane osobowe są korygowane, jeżeli są nieścisłe, oraz w miarę możliwości i potrzeb uzupełniane i aktualizowane.
2. Dane osobowe zostają usunięte lub zanonimizowane, jeżeli nie są już potrzebne w celach, do których zostały legalnie zgromadzone lub w których są legalnie dalej przetwarzane. Niniejszy przepis nie wpływa na archiwizację tych danych w osobnym zbiorze przez odpowiedni okres zgodnie z prawem krajowym.
3. Dane osobowe blokuje się zamiast ich usunięcia, jeżeli istnieją uzasadnione podstawy, by sądzić, że usunięcie danych godziłoby w słusne interesy osoby, której dotyczą dane. Dane, do których dostęp został zablokowany, mogą być przetwarzane jedynie w celu, z uwagi na który ich usunięcie nie było możliwe.
4. Jeżeli dane osobowe są zawarte w orzeczeniu sądowym lub zapisie związanym z wydaniem orzeczenia sądowego, korektę, usunięcie lub zablokowanie dostępu przeprowadza się zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi postępowania sądowego.

Artykuł 5

Ustalenie terminów usunięcia danych i przeglądu

Ustala się odpowiednie terminy usunięcia danych osobowych lub okresowego przeglądu, mającego na celu ustalenie potrzeby dalszego przechowywania danych. Przestrzeganie tych terminów zapewniają odpowiednie rozwiązania proceduralne.

Artykuł 6

Przetwarzanie szczególnych kategorii danych

Dane osobowe, które ujawniają pochodzenie rasowe i etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe albo przynależność do związków zawodowych, oraz dane osobowe dotyczące stanu zdrowia i seksualności wolno przetwarzać tylko wtedy, gdy jest to bezwzględnie konieczne i gdy prawo krajowe przewiduje stosowne gwarancje.

Artykuł 7

Zautomatyzowane decyzje w indywidualnych sprawach

Decyzja wywołująca niekorzystne skutki prawne dla osoby, której dotyczą dane, lub mająca na tę osobę istotny wpływ i oparta wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu danych mającym służyć ocenie niektórych aspektów o charakterze osobistym dotyczących osoby, której dotyczą dane, jest dopuszczalna tylko w przypadkach dozwolonych prawem, które przewiduje również środki ochrony uzasadnionych interesów osoby, której dotyczą dane.

Artykuł 8

Weryfikacja jakości przekazywanych lub udostępnianych danych

1. Właściwe organy podejmują wszelkie uzasadnione działania, aby nieścisłe, niepełne lub nieaktualne już dane osobowe

nie były przekazywane ani udostępniane. W tym celu właściwe organy w miarę możliwości weryfikują jakość danych osobowych przed ich przekazaniem lub udostępnieniem. Ilekroć przekazuje się dane, dołącza się do nich w miarę możliwości informacje, dzięki którym odbierające je państwo członkowskie może ocenić stopień ścisłości, kompletności, aktualności i rzetelności tych danych. Jeżeli dane osobowe zostały przekazane w braku wniosku, odbierający je organ bezzwłocznie sprawdza, czy dane te są potrzebne w celach, w których zostały przekazane.

2. Jeżeli stwierdzono, że przekazano dane nieprawidłowe lub że dane przekazano nielegalnie, należy o tym bezzwłocznie poinformować odbiorcę. Takie dane muszą zostać bezzwłocznie skorygowane, usunięte lub zablokowane zgodnie z art. 4.

Artykuł 9

Terminy

1. W momencie przekazania lub udostępniania danych organ przekazujący może, zgodnie z prawem krajowym i zgodnie z art. 4 i 5, wskazać terminy przechowywania danych, po których upływie odbiorca musi te dane usunąć lub zablokować, lub dokonać przeglądu, mającego na celu ustalenie ich dalszej przydatności. Obowiązek ten nie ma zastosowania, jeżeli – w chwili upłynięcia tych terminów – dane są wymagane na potrzeby bieżącego ścigania lub karania przestępstw lub wykonywania sankcji karnych.

2. Jeżeli organ przekazujący dane nie wskazał terminu zgodnie z ust. 1, stosuje się terminy przechowywania danych określone prawem krajowym odbierającego je państwa członkowskiego, o których mowa w art. 4 i 5.

Artykuł 10

Odnutowywanie i dokumentacja

1. Każdy przypadek przekazania danych osobowych należy odnotować lub udokumentować w celach weryfikacji legalności przetwarzania danych i samokontroli oraz zapewnienia odpowiedniej integralności i bezpieczeństwa danych.

2. Wpisy lub dokumentacja sporządzone na mocy ust. 1 udostępniane są właściwemu organowi nadzoru, na jego żądanie, w celu kontroli ochrony danych. Właściwy organ nadzoru wykorzystuje te informacje wyłącznie w celu kontroli ochrony danych oraz zapewnienia odpowiedniego przetwarzania danych, jak również integralności i bezpieczeństwa danych.

Artykuł 11

Przetwarzanie danych osobowych otrzymanych lub udostępnionych przez inne państwo członkowskie

Dane osobowe otrzymane lub udostępnione przez właściwy organ innego państwa członkowskiego mogą być dalej przetwarzane zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 ust. 2 wyłącznie w następujących celach, innych niż te, do których zostały przekazane lub udostępnione:

- a) zapobieganie przestępstwom, ich ściganie, wykrywanie lub karanie lub wykonywanie sankcji karnych – w odniesieniu do przestępstw i sankcji karnych innych niż te, w stosunku do których przekazano lub udostępniono przedmiotowe dane;
- b) inne postępowania sądowe i administracyjne bezpośrednio związane z zapobieganiem przestępstwom, ich ściganie, wykrywaniem lub karaniem lub z wykonywaniem sankcji karnych;
- c) zażegnania bezpośredniego i poważnego zagrożenia bezpieczeństwa publicznego; lub
- d) w innym celu — wyłącznie za uprzednią zgodą państwa członkowskiego przekazującego dane lub za zgodą osoby, której dotyczą dane, udzieloną zgodnie z prawem krajowym.

Ponadto właściwe organy mogą otrzymane dane przetwarzać dalej w celach historycznych, statystycznych lub naukowych, o ile państwa członkowskie zapewniają odpowiednie gwarancje, takie jak anonimizacja danych.

Artykuł 12

Przestrzeżenie krajowych ograniczeń w przetwarzaniu danych

1. Jeżeli, zgodnie z prawem przekazującego państwa członkowskiego, w określonych przypadkach do wymiany danych między właściwymi organami w tym państwie członkowskim mają zastosowanie szczególnie ograniczenia w przetwarzaniu danych, organ przekazujący informuje odbiorcę o takich ograniczeniach. Odbiorca zapewnia, aby te ograniczenia w przetwarzaniu były przestrzegane.
2. W ramach stosowania ust. 1 państwa członkowskie nie stosują ograniczeń dotyczących przekazywania danych innym państwom członkowskim lub agencjom lub organom utworzonym na mocy tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej innych niż ograniczenia stosowane w analogicznych przypadkach przekazywania danych w kraju.

Artykuł 13

Przekazywanie danych właściwym organom w państwach trzecich lub instytucjom międzynarodowym

1. Państwa członkowskie określają, że dane osobowe przekazane lub udostępnione przez właściwy organ innego państwa członkowskiego mogą być przekazywane państwom trzecim lub instytucjom międzynarodowym tylko wtedy, gdy:

- a) jest to konieczne do zapobiegania przestępstwom, ich ścigania, wykrywania lub karania lub do wykonywania sankcji karnych;
- b) otrzymujący organ w państwie trzecim lub otrzymująca instytucja międzynarodowa odpowiada za zapobieganie

przestępstwom, ich ściganie, wykrywanie lub karanie lub za wykonywanie sankcji karnych;

- c) państwo członkowskie, od którego uzyskano dane, wyraziło zgodę na ich przekazanie zgodnie ze swoim prawem krajowym; oraz
- d) dane państwo trzecie lub dana instytucja międzynarodowa zapewniają odpowiedni stopień ochrony dla mającego nastąpić przetwarzania danych.

2. Przekazywanie danych bez uprzedniej zgody, o której mowa w ust. 1 lit. c), dopuszczalne jest jedynie wtedy, gdy przekazanie jest niezbędne dla zażegnania bezpośredniego i poważnego zagrożenia bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub podstawowych interesów państwa członkowskiego, a uprzedniej zgody nie można uzyskać na czas. Niezwłocznie informuje się o tym organ odpowiedzialny za wydanie zgody.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 lit. d) dane osobowe można przekazać, gdy:

- a) prawo krajowe państwa członkowskiego przekazującego na to zezwala ze względu na:

- (i) określony uzasadniony interes osoby, której dotyczą dane; lub
- (ii) uzasadniony interes ogólny, zwłaszcza z uwagi na ważny interes publiczny; lub

- b) państwo trzecie lub otrzymująca instytucja międzynarodowa przewidują gwarancje, które dane państwo członkowskie uważa za odpowiednie zgodnie ze swoim prawem krajowym.

4. Odpowiedność stopnia ochrony, o którym mowa w ust. 1 lit. d), jest oceniana w świetle wszystkich okoliczności towarzyszących operacji przekazania danych lub zestawu takich operacji. Szczególną uwagę zwraca się na charakter danych, cel i czas trwania proponowanej operacji lub proponowanych operacji przetwarzania, państwo pochodzenia danych oraz państwo lub instytucję międzynarodową ostatecznego przeznaczenia danych, przepisy prawa — zarówno ogólne, jak i branżowe — obowiązujące w danym państwie trzecim lub w danej instytucji międzynarodowej oraz stosowane zasady zawodowe i środki zabezpieczenia.

Artykuł 14

Przekazywanie danych podmiotom prywatnym w państwach członkowskich

1. Państwa członkowskie określają, że dane osobowe przekazane lub udostępnione przez właściwy organ innego państwa członkowskiego mogą być przekazywane podmiotom prywatnym tylko wtedy, gdy:

- a) właściwy organ państwa członkowskiego, z którego uzyskano odnośne dane, wyraził zgodę na ich przekazanie zgodnie ze swoim prawem krajowym;
- b) nie istnieje żaden szczególny uzasadniony interes osoby, której dotyczą dane, zapobiegający przekazaniu; oraz
- c) w szczególnych przypadkach przekazanie danych ma dla właściwego organu, który przekazuje dane podmiotowi prywatnemu, zasadnicze znaczenie, z uwagi na:
 - (i) wykonywanie zadań przyznanych mu zgodnie z prawem;
 - (ii) zapobieganie przestępstwom, ich wykrywanie lub ściganie lub wykonywanie sankcji karnych;
 - (iii) zażegnanie bezpośredniego i poważnego zagrożenia bezpieczeństwa publicznego; lub
 - (iv) zapobieżenie poważnemu naruszeniu praw osób fizycznych.

2. Właściwy organ przekazujący dane podmiotowi prywatnemu informuje go o celach, do jakich dane te mogą zostać wyłącznie wykorzystane.

Artykuł 15

Informacje udzielane na wniosek właściwego organu

Na wniosek właściwego organu, który przekazał lub udostępnił dane osobowe, odbiorca informuje ten organ o ich przetwarzaniu.

Artykuł 16

Informacje przeznaczone dla osoby, której dotyczą dane

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy informowały zgodnie z prawem krajowym osobę, której dotyczą dane, o gromadzeniu lub przetwarzaniu jej danych osobowych.

2. Jeżeli dane osobowe zostały przekazane lub udostępnione między państwami członkowskimi, każde państwo członkowskie może zgodnie z przepisami swojego prawa krajowego, o których mowa w ust. 1, zwrócić się do tego drugiego państwa członkowskiego z prośbą o nieinformowanie osoby, której dotyczą dane. W takim przypadku to drugie państwo członkowskie nie informuje osoby, której dotyczą dane, bez uprzedniej zgody tego pierwszego państwa członkowskiego.

Artykuł 17

Prawo dostępu

1. Każda osoba, której dotyczą dane, ma prawo otrzymać, na wniosek wyrażony w rozsądnych odstępach czasu, bez ograniczeń i bez nadmiernego opóźnienia lub nadmiernie wysokich kosztów:

- a) przynajmniej potwierdzenie ze strony administratora danych lub krajowego organu nadzoru, czy odnoszące się do niej

dane zostały przekazane lub udostępnione, oraz informacje o odbiorcy lub kategoriach odbiorców, którym dane zostały ujawnione, a także powiadomienie o tym, które dane są przetwarzane; lub

- b) przynajmniej potwierdzenie ze strony krajowego organu nadzoru, że dokonano wszystkich koniecznych weryfikacji.

2. Państwa członkowskie mogą przyjmować środki ustawodawcze ograniczające dostęp do informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a), jeżeli takie ograniczenie, z należyтым uwzględnieniem uzasadnionego interesu odnośnej osoby, stanowi konieczny i proporcjonalny środek:

- a) pozwalający uniknąć przeszkód w urzędowych lub prawnych śledztwach, dochodzeniach lub postępowaniach;
- b) pozwalający uniknąć niekorzystnego wpływu na zapobieganie przestępstwom, ich ściganie, wykrywanie lub karanie lub na wykonywanie sankcji karnych;
- c) służący ochronie bezpieczeństwa publicznego;
- d) służący ochronie bezpieczeństwa narodowego;
- e) służący ochronie osoby, której dotyczą dane, oraz praw i wolności innych osób.

3. Każda odmowa lub ograniczenie dostępu zostaje przedstawione na piśmie osobie, której dotyczą dane. Równocześnie przedstawia się jej podstawy faktyczne lub prawne, na których opiera się decyzja. Od ich przedstawienia można odstąpić w przypadkach, o których mowa w ust. 2 lit. a)–e). We wszystkich tych przypadkach poucza się osobę, której dotyczą dane, o możliwości wniesienia odwołania do właściwego krajowego organu nadzoru, organu sądowego lub sądu.

Artykuł 18

Prawo do uzyskania korekty danych, ich usunięcia lub zablokowania do nich dostępu

1. Osoba, której dotyczą dane, ma prawo oczekiwać, że administrator danych wywiąże się ze swoich obowiązków określonych w art. 4, 8 i 9, dotyczących korygowania, usuwania danych osobowych i blokowania do nich dostępu, a które to obowiązki wynikają z niniejszej decyzji ramowej. Państwa członkowskie decydują, czy osoba, której dotyczą dane, może dochodzić tego prawa bezpośrednio u administratora danych czy za pośrednictwem właściwego krajowego organu nadzoru. Jeżeli administrator danych odmówi skorygowania, usunięcia danych lub zablokowania do nich dostępu, odmowę tę należy przekazać osobie, której dotyczą dane, na piśmie oraz poinformować ją o możliwościach składania zażaleń lub korzystania ze środków odwoławczych przewidzianych prawem krajowym. Po rozpatrzeniu zażalenia lub środka odwoławczego informuje się osobę, której dotyczą dane, czy administrator danych działał właściwie. Państwa członkowskie mogą także postanowić, że osoba, której dotyczą dane, zostaje poinformowana przez właściwy krajowy organ nadzoru, że przeprowadzono przegląd.

2. Jeżeli osoba, której dotyczą dane, kwestionuje ścisłość jakiegoś elementu swoich danych osobowych, i o ścisłości tego elementu nie można rozstrzygnąć, w odniesieniu do tego elementu można wstawić odnośnik.

Artykuł 19

Prawo do odszkodowania

1. Każda osoba, która poniosła szkodę w wyniku niezgodnej z prawem operacji przetwarzania danych lub w wyniku innego czynu niezgodnego z przepisami krajowymi przyjętymi zgodnie z niniejszą decyzją ramową, jest uprawniona do otrzymania odszkodowania za wyrządzoną szkodę od administratora danych lub innego organu właściwego zgodnie z prawem krajowym.

2. Jeżeli dane osobowe zostały przekazane przez właściwy organ innego państwa członkowskiego, odbiorca, ponosząc zgodnie z prawem krajowym odpowiedzialność wobec poszkodowanego, nie może na swoją obronę powoływać się na zarzut nieścisłości otrzymanych danych. Jeżeli odbiorca wypłaci odszkodowanie za szkodę spowodowaną korzystaniem z nieprawidłowo przekazanych danych, właściwy organ, które dane te przekazał, zwraca odbiorcy kwotę wypłaconego odszkodowania, uwzględniając ewentualne błędy leżące po stronie odbiorcy.

Artykuł 20

Środki odwoławcze

Bez uszczerbku dla możliwości skorzystania z administracyjnych środków odwoławczych, jakie mogą być przewidziane przed skierowaniem sprawy do organu sądowego, osoba, której dotyczą dane, ma prawo do skorzystania ze środka odwoławczego w przypadku naruszenia jej praw zagwarantowanych obowiązującym prawem krajowym.

Artykuł 21

Poufność przetwarzania danych

1. Każda osoba, które ma dostęp do danych osobowych objętych zakresem stosowania niniejszej decyzji ramowej, może przetwarzać te dane tylko wtedy, gdy jest pracownikiem właściwego organu lub gdy działa na jego polecenie, chyba że obowiązek przetwarzania wynika z mocy prawa.

2. Osoby pracujące we właściwym organie państwa członkowskiego podlegają wszystkim przepisom o ochronie danych, które obowiązują dany właściwy organ.

Artykuł 22

Bezpieczeństwo przetwarzania danych

1. Państwa członkowskie określają, że właściwe organy muszą wdrożyć odpowiednie środki techniczne i organizacyjne w celu ochrony danych osobowych przed ich przypadkowym lub nielegalnym zniszczeniem, przypadkową utratą, modyfikacją, nieuprawnionym ujawnieniem lub dostępem do nich — w szczególności gdy przetwarzanie wiąże się z przekazywaniem danych za pomocą sieci lub

z udostępnianiem ich przez udzielenie bezpośredniego zautomatyzowanego dostępu do nich — oraz przed wszelkimi innymi niedozwolonymi formami przetwarzania; należy przy tym uwzględnić zwłaszcza ryzyko wiążące się z przetwarzaniem i charakterem danych podlegających ochronie. Biorąc pod uwagę poziom rozwoju techniki i koszty ich wdrożenia, środki takie muszą zapewniać poziom bezpieczeństwa odpowiadający ryzyku związanemu z przetwarzaniem i charakterem danych podlegających ochronie.

2. W zakresie zautomatyzowanego przetwarzania danych każde państwo członkowskie wdraża środki przeznaczone do:

- a) uniemożliwienia osobom nieuprawnionym dostępu do infrastruktury przetwarzania danych, wykorzystywanej do przetwarzania danych osobowych (kontrola dostępu do infrastruktury);
- b) zabezpieczenia przed nieuprawnionym odczytem, kopiowaniem, modyfikowaniem lub usuwaniem nośników danych (kontrola nośników danych);
- c) uniemożliwienia nieuprawnionego wprowadzania danych i nieuprawnionego studiowania, zmieniania lub usuwania przechowywanych danych osobowych (kontrola przechowywania danych);
- d) uniemożliwienia korzystania z systemów zautomatyzowanego przetwarzania danych przez osoby nieuprawnione, używające sprzętu do przekazywania danych (kontrola użytkowników);
- e) zapewnienia, aby osoby uprawnione do korzystania z systemu zautomatyzowanego przetwarzania danych miały dostęp wyłącznie do danych objętych posiadaniem przez siebie upoważnieniem (kontrola dostępu do danych);
- f) zapewnienia możliwości zweryfikowania i stwierdzenia, jakim organom dane osobowe zostały lub mogą zostać przesłane lub udostępnione za pomocą sprzętu do przekazywania danych (kontrola przesyłania danych);
- g) zapewnienia możliwości następczego zweryfikowania i stwierdzenia, jakie dane osobowe zostały wprowadzone do systemów automatycznego przetwarzania danych, kiedy i przez kogo (kontrola wprowadzania danych);
- h) przeciwdziałania nieautoryzowanemu odczytowi, kopiowaniu, modyfikowaniu lub usuwaniu danych osobowych podczas przekazywania danych osobowych lub podczas przenoszenia nośników danych (kontrola transportu);
- i) zapewnienia przywrócenia zainstalowanego systemu w przypadku awarii (przywracalność); oraz
- j) zapewnienia wykonywania przez system swoich funkcji i zgłaszania występujących w nich błędów (niezawodność) oraz zapewnienia zapobieżenia uszkodzeniom przechowywanych danych spowodowanym błędnym działaniem systemu (integralność).

3. Państwa członkowskie określają, że przetwarzający dane mogą zostać wyznaczeni wyłącznie, jeżeli gwarantują wdrożenie wymaganych środków technicznych i organizacyjnych zgodnie z ust. 1 oraz przestrzegają zasad określonych w art. 21. Nadzór nad przetwarzającym dane jest sprawowany w tym względzie przez właściwy organ.

4. Przetwarzający dane może przetwarzać dane osobowe jedynie na podstawie aktu prawnego lub pisemnej umowy.

Artykuł 23

Uprzednie konsultacje

Państwa członkowskie zapewniają, aby — przed przetworzeniem danych osobowych, które będą stanowić część mającego powstać nowego zbioru danych — przeprowadzono konsultacje z właściwymi krajowymi organami nadzoru, jeżeli:

- a) przetwarzane mają być szczególne kategorie danych, o których mowa w art. 6; lub
- b) sposób przetwarzania, w szczególności stosowanie nowych technologii, mechanizmów lub procedur, niesie ze sobą określone ryzyko dla podstawowych praw i wolności osoby, której dotyczą dane, a zwłaszcza jej prywatności.

Artykuł 24

Sankcje

Państwa członkowskie przyjmują odpowiednie środki w celu zapewnienia pełnego wdrożenia przepisów niniejszej decyzji ramowej oraz określają w szczególności skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje za naruszenie przepisów przyjmowanych zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

Artykuł 25

Krajowe organy nadzoru

1. Każde państwo członkowskie określa, że co najmniej jeden organ władzy publicznej odpowiada za prowadzenie doradztwa i monitorowania w zakresie stosowania na jego terytorium przepisów przyjętych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową. Powierzone funkcje organy te wypełniają w sposób całkowicie niezależny.

2. Każdemu organowi nadaje się w szczególności:

- a) uprawnienia dochodzeniowe, takie jak prawo do dostępu do danych, które stanowią przedmiot operacji przetwarzania, oraz prawo do gromadzenia wszelkich informacji potrzebnych mu do wykonywania swoich funkcji nadzorczych;
- b) skuteczne uprawnienia interwencyjne — takie jak wydawanie opinii przed przeprowadzeniem operacji przetwarzania danych oraz zapewnienie odpowiedniej publikacji takich

opinii; nakazywanie blokady dostępu do danych, ich usunięcia lub zniszczenia; nakładanie czasowego lub ostatecznego zakazu przetwarzania danych; wydawanie administratorowi danych ostrzeżeń lub upomnień lub przekazywanie sprawy parlamentowi państwa członkowskiego lub innym instytucjom politycznym;

- c) uprawnienie do podejmowania postępowań prawnych w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych na mocy niniejszej decyzji ramowej lub do powiadamiania organów sądowych o takich naruszeniach. Od decyzji organu nadzoru, stanowiących podstawę skargi, przysługuje odwołanie do sądu.

3. Każdy organ nadzoru rozpatruje wnioski złożone przez dowolną osobę, dotyczące ochrony jej praw i swobód w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych. Daną osobę powiadamia się o wyniku rozpatrzenia wniosku.

4. Państwa członkowskie określają, że pracownicy i urzędnicy organów nadzoru podlegają tym samym przepisom o ochronie danych, które obowiązują dany właściwy organ, oraz — nawet po upływie ich okresu zatrudnienia — obowiązkowi zachowania tajemnicy zawodowej w odniesieniu do informacji poufnych, do których mieli dostęp.

Artykuł 26

Stosunek względem umów z państwami trzecimi

Niniejsza decyzja ramowa nie narusza istniejących obowiązków i zobowiązań państw członkowskich lub Unii wynikających z dwu- lub wielostronnych umów z państwami trzecimi obowiązujących w dniu przyjęcia niniejszej decyzji ramowej.

W ramach wykonywania tych umów przekazywanie danych osobowych otrzymanych od innego państwa członkowskiego państwu trzeciemu odbywa się z poszanowaniem, odpowiednio, art. 13 ust. 1 lit. c) lub art. 13 ust. 2.

Artykuł 27

Ocena

1. Do dnia 27 listopada 2013 r. państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania na temat krajowych środków zastosowanych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania niniejszej decyzji ramowej, a zwłaszcza na temat przepisów, które muszą być przestrzegane już na etapie gromadzenia danych. Komisja bada w szczególności wpływ tych przepisów na zakres zastosowania niniejszej decyzji ramowej określony w art. 1 ust. 2.

2. W terminie jednego roku Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyników oceny, o której mowa w ust. 1, i załącza do niego odpowiednie propozycje zmian do niniejszej decyzji ramowej.

*Artykuł 28***Związek z uprzednio przyjętymi aktami Unii**

Jeżeli akty, które przyjęto na podstawie tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej przed wejściem w życie niniejszej decyzji ramowej i które regulują wymianę danych osobowych między państwami członkowskimi lub dostęp wyznaczonych organów państw członkowskich do systemów informacyjnych utworzonych zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, wprowadziły szczegółowe warunki korzystania z takich danych przez otrzymujące je państwo członkowskie, to warunki te są nadrzędne względem przepisów niniejszej decyzji ramowej dotyczących korzystania z danych, które przekazało lub udostępniło inne państwo członkowskie.

*Artykuł 29***Wdrożenie**

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu wykonania przepisów niniejszej decyzji ramowej przed dniem 27 listopada 2010 r.

2. W tym samym terminie państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady i Komisji tekst przepisów przenoszących obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej do ich prawa krajowego, oraz informacje o organach nadzoru, o których mowa w art. 25. Na podstawie sprawozdania opracowanego przez Komisję w oparciu o te informacje Rada ocenia przed dniem 27 listopada 2011 r., w jakim zakresie państwa członkowskie wykonały przepisy niniejszej decyzji ramowej.

*Artykuł 30***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

W imieniu Rady

M. ALLIOT-MARIE

Przewodniczący

DECYZJA RAMOWA RADY 2008/978/WSiSW

z dnia 18 grudnia 2008 r.

w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 i art. 34 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwinięcie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Zgodnie z wnioskami z posiedzenia Rady Europejskiej w Tampere z dnia 15 i 16 października 1999 r., a zwłaszcza ich pkt 33, zasada wzajemnego uznawania powinna stać się podstawą współpracy sądowej zarówno w sprawach cywilnych, jak i karnych w obrębie Unii.

(2) W dniu 29 listopada 2000 r. Rada, zgodnie z konkluzjami z Tampere, przyjęła program środków wdrażających zasadę wzajemnego uznawania w sprawach karnych ⁽²⁾. Niniejsza decyzja ramowa jest niezbędna do uzupełnienia środków 5 i 6 tego programu, które dotyczą wzajemnego uznawania nakazów uzyskania dowodów.

(3) Program haski ⁽³⁾ – zawarty w konkluzjach Rady Europejskiej z dnia 4 i 5 listopada 2004 r. – w punkcie 3.3.1 podkreśla znaczenie ukończenia całościowego programu środków w celu realizacji zasady wzajemnego uznawania w sprawach karnych, traktując wprowadzenie europejskiego nakazu dowodowego jako priorytet.

(4) Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽⁴⁾ była pierwszym konkretnym środkiem w dziedzinie prawa karnego wprowadzającym zasadę wzajemnego uznawania.

(5) Decyzja ramowa Rady 2003/577/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie wykonania w Unii Europejskiej postanowień o zabezpieczeniu mienia i środków dowodowych ⁽⁵⁾ uwzględnia potrzebę niezwłocznego wzajemnego uznawania nakazów w celu zapobiegania niszczeniu, zniekształcaniu, przemieszczaniu, przenoszeniu lub likwidacji materiału dowodowego. Zajmuje się ona jednak jedynie częścią zakresu współpracy sądowej w sprawach karnych dotyczącej dowodów, a późniejsze przekazanie dowodów podlega procedurom pomocy wzajemnej.

(6) Konieczna jest zatem dalsza poprawa współpracy sądowej poprzez zastosowanie zasady wzajemnego uznawania w odniesieniu do orzeczenia sądowego – w formie europejskiego nakazu dowodowego – do celów uzyskania przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniu w sprawach karnych.

(7) Europejski nakaz dowodowy może być wykorzystywany w celu uzyskania wszelkich przedmiotów, dokumentów i danych, które mają być wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych, w stosunku do których można go wydać. Może to obejmować na przykład przedmioty, dokumenty lub dane pochodzące od osoby trzeciej, pochodzące z przeszukania lokalu, w tym prywatnego lokalu podejrzanego, dane historyczne dotyczące korzystania z wszelkich usług, w tym transakcji finansowych, historyczne zapisy oświadczeń, przesłuchań i rozpraw oraz pozostałe zapisy, obejmujące także wyniki stosowania specjalnych technik prowadzenia dochodzenia.

(8) Zasada wzajemnego uznawania jest oparta na wysokim poziomie zaufania między państwami członkowskimi. W celu zwiększenia tego zaufania, niniejsza decyzja ramowa ustanawia niektóre środki zabezpieczające w celu ochrony praw podstawowych. Europejski nakaz dowodowy powinien zatem być wydawany jedynie przez sędziów, sądy, sędziów śledczych, prokuratorów oraz niektóre inne organy sądowe określone przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszą decyzją ramową.

(9) Niniejszą decyzję ramową przyjmuje się na mocy art. 31 Traktatu, w związku z czym dotyczy ona współpracy sądowej w rozumieniu tego przepisu, w celu ułatwiania gromadzenia dowodów w postępowaniach zdefiniowanych w art. 5 niniejszej decyzji ramowej. Mimo że w gromadzeniu takich dowodów zgodnie z art. 2 lit. c) ppkt (ii) niniejszej decyzji ramowej mogą odegrać rolę organy inne niż sędziowie, sądy, sędziowie śledczy i prokuratorzy, zakres zastosowania niniejszego instrumentu nie obejmuje współpracy policyjnej, celnej, transgranicznej i administracyjnej, która jest uregulowana innymi postanowieniami traktatów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, s. 452.

⁽²⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2001, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 53 z 3.3.2005, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 196 z 2.8.2003, s. 45.

- (10) Definicja pojęcia „przeszukanie lub zajęcie” nie powinna być przywoływana w celu stosowania jakiegokolwiek innego instrumentu mającego zastosowanie między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, w szczególności Konwencji Rady Europy o wzajemnej pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. oraz instrumentów ją uzupełniających.
- (11) Europejski nakaz dowodowy powinien być wydawany wyłącznie w przypadkach, gdy uzyskanie poszukiwanych przedmiotów, dokumentów lub danych jest konieczne i proporcjonalne dla celów postępowania karnego lub innych stosownych postępowań. Ponadto europejski nakaz dowodowy powinien być wydany wyłącznie w przypadku gdy w porównywalnej sytuacji stosowne przedmioty, dokumenty lub dane mogłyby zostać uzyskane zgodnie z prawem państwa wydającego. Odpowiedzialność za zapewnienie spełnienia tych warunków powinna spoczywać na organie wydającym. Podstawy odmowy uznania lub wykonania nie powinny zatem obejmować tych kwestii.
- (12) Organ wykonujący powinien stosować najmniej uciążliwe środki w celu uzyskania poszukiwanych przedmiotów, dokumentów lub danych.
- (13) Organ wykonujący powinien być zobowiązany do wykonania europejskiego nakazu dowodowego w odniesieniu do danych elektronicznych niezajmujących się w państwie wykonującym jedynie w zakresie dopuszczalnym zgodnie z jego prawem.
- (14) O ile prawo krajowe państwa wydającego przewiduje to w ramach transpozycji art. 12, organ wydający powinien mieć możliwość zwrócenia się do organu wykonującego o zachowanie w ramach działań prawnych lub administracyjnych określonych formalności i procedur, które mogą przyczynić się do tego, by poszukiwane dowody były dopuszczalne w państwie wydającym, na przykład opatrzenie dokumentu oficjalną pieczęcią, obecność przedstawiciela państwa wydającego lub zapis daty i godziny w celu uzyskania ciągłości dokumentacji dowodu. Takie formalności i procedury nie powinny obejmować środków przymusu.
- (15) Wykonanie europejskiego nakazu dowodowego powinno w możliwie najszerszym zakresie i bez uszczerbku dla podstawowych gwarancji zapewnianych przez prawo krajowe być przeprowadzane zgodnie z wymogami formalnymi i procedurami wyraźnie określonymi przez państwo wydające.
- (16) Aby zapewnić skuteczność współpracy sądowej w sprawach karnych, należy ograniczyć możliwość odmowy uznania lub wykonania europejskiego nakazu dowodowego, jak również podstawy do odroczenia jego wykonania. W przypadku niektórych kategorii przestępstw odmowa wykonania europejskiego nakazu dowodowego nie powinna być w szczególności możliwa ze względu na to, że czyn, którego on dotyczy, nie stanowi przestępstwa zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego (zasada podwójnej karalności).
- (17) Powinna istnieć możliwość odmowy uznania lub wykonania europejskiego nakazu dowodowego w przypadku gdy jego uznanie lub wykonanie w państwie wykonującym skutkowałoby naruszeniem immunitetu lub przywileju w tym państwie. Nie istnieje wspólna definicja, czym jest immunitet lub przywilej w Unii Europejskiej, a zatem dokładne określenie tych terminów pozostawia się przepisom prawa krajowego, które mogą zawierać przepisy ochronne mające zastosowanie do zawodów medycznych i prawniczych, lecz terminy te nie powinny być interpretowane w sposób pozostający w sprzeczności z obowiązkiem uchylenia pewnych podstaw odmowy zawartych w art. 7 aktu Rady z dnia 16 października 2001 r. przyjmującego, zgodnie z art. 34 Traktatu ustanawiającego Unię Europejską, Protokół do Konwencji o Wzajemnej Pomocy w Sprawach Karnych między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej⁽¹⁾.
- (18) Powinna istnieć możliwość odmowy uznania lub wykonania europejskiego nakazu dowodowego w zakresie, w jakim wykonanie naruszałoby żywotne interesy bezpieczeństwa narodowego, narażałoby na niebezpieczeństwo źródło informacji lub wiązałoby się z wykorzystaniem informacji niejawnych dotyczących szczególnych działań wywiadu. Uznaje się jednak, że wyżej wymieniona podstawa odmowy uznania lub wykonania będzie stosowana jedynie w okolicznościach i w zakresie, w jakich przedmioty, dokumenty lub dane nie byłyby z tego powodu użyte jako dowody w podobnej sprawie krajowej.
- (19) Przepisy szczególne art. 13 ust. 3 w stosunku do art. 13 ust. 1 lit. f) ppkt (i) nie mają wpływu na to, w jaki sposób i w jakim zakresie stosuje się inne podstawy odmowy wymienione w art. 13 ust. 1.
- (20) Określenie terminów jest niezbędne do zapewnienia szybkiej, skutecznej i stałej współpracy w uzyskiwaniu przedmiotów, dokumentów lub danych, które mają być wykorzystane w sprawach karnych w obrębie Unii Europejskiej.
- (21) W prawie każdego państwa członkowskiego przewidziano środki odwoławcze przeciwko merytorycznym podstawom orzeczeń dotyczących uzyskiwania materiału dowodowego, dotyczące konieczności i proporcjonalności takiego orzeczenia, chociaż środki te mogą być różne w różnych państwach członkowskich oraz mogą być stosowane na różnych etapach postępowania.
- (22) Konieczne jest ustanowienie mechanizmu oceny skuteczności niniejszej decyzji ramowej.

(1) Dz.U. C 326 z 21.11.2001, s. 1.

- (23) Ponieważ cel niniejszej decyzji ramowej, jakim jest zastąpienie systemu wzajemnej pomocy w sprawach karnych w zakresie uzyskiwania przedmiotów, dokumentów lub danych pomiędzy państwami członkowskimi nie może zostać w sposób wystarczający osiągnięty przez działające jednostronnie państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Rada może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym ostatnim artykule, niniejsza decyzja ramowa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.
- (24) Dane osobowe przetwarzane w związku z wprowadzaniem w życie niniejszej decyzji ramowej będą chronione zgodnie z odpowiednimi instrumentami, w tym z zasadami Konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, jak również na podstawie dodatkowych zabezpieczeń przewidzianych w niniejszej decyzji zgodnie z art. 23 Konwencji o wzajemnej pomocy w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r. ⁽¹⁾.
- (25) Europejski nakaz dowodowy powinien współistnieć z obecnie obowiązującymi procedurami pomocy wzajemnej, lecz współistnienie to powinno być traktowane jako przejściowe do czasu, gdy zgodnie z programem haskim sposoby gromadzenia materiału dowodowego wyłączone z zakresu stosowania niniejszej decyzji ramowej staną się również przedmiotem instrumentu wzajemnego uznawania, którego przyjęcie zapewniłoby kompletny system wzajemnego uznawania zastępujący procedury wzajemnej pomocy.
- (26) Zachęca się państwa członkowskie, aby – w interesie własnym oraz Unii Europejskiej – sporządziły tabele ukazujące możliwie jak najszerzej korelację między przepisami niniejszej decyzji ramowej i krajowymi środkami wdrażania oraz do przekazania tych danych Komisji wraz z tekstem prawa krajowego wdrażającego niniejszą decyzję ramową.
- (27) Niniejsza decyzja ramowa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i odzwierciedlonymi w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w jej rozdziale VI. Żadnego z przepisów niniejszej decyzji ramowej nie należy interpretować jako zakazującego odmowy wykonania europejskiego nakazu dowodowego, jeżeli istnieją – na podstawie obiektywnych przesłanek – podstawy do przypuszczenia, że europejski nakaz dowodowy został wydany w celu ścigania lub ukarania osoby ze względu na jej płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne,

religię, orientację seksualną, przynależność państwową, język lub poglądy polityczne albo że jej sytuacja może ulec pogorszeniu z jednej z tych przyczyn.

- (28) Niniejsza decyzja ramowa nie uniemożliwia żadnemu z państw członkowskich stosowania ich własnych przepisów konstytucyjnych dotyczących sprawiedliwego procesu sądowego, wolności stowarzyszania się, wolności prasy i wyrażania opinii w innych mediach.
- (29) Niniejsza decyzja ramowa nie wpływa na wykonywanie obowiązków spoczywających na państwach członkowskich w zakresie utrzymywania porządku publicznego oraz zapewniania bezpieczeństwa wewnętrznego zgodnie z art. 33 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ RAMOWĄ:

TYTUŁ I

EUROPEJSKI NAKAZ DOWODOWY

Artykuł 1

Definicja europejskiego nakazu dowodowego i obowiązek jego wykonania

1. Europejski nakaz dowodowy jest decyzją sądową wydaną przez właściwy organ państwa członkowskiego w celu uzyskania od innego państwa członkowskiego przedmiotów, dokumentów i danych do wykorzystania w postępowaniach, o których mowa w art. 5.
2. Państwa członkowskie wykonują europejski nakaz dowodowy na podstawie zasady wzajemnego uznawania oraz zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.
3. Niniejsza decyzja ramowa nie wpływa na obowiązek poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawnych określonych w art. 6 Traktatu ani nie narusza jakichkolwiek obowiązków nałożonych w tym zakresie na organy sądowe.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji ramowej:

- a) „państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano europejski nakaz dowodowy;
- b) „państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, na którego terytorium znajdują się przedmioty, dokumenty lub dane, lub, w przypadku danych elektronicznych, z którego terytorium są one bezpośrednio dostępne zgodnie z prawem państwa wykonującego;
- c) „organ wydający” oznacza:

- (i) sędziego, sąd, sędziego śledczego, prokuratora; lub

⁽¹⁾ Dz.U. C 197 z 12.7.2000, s. 1.

- (ii) wszelkie inne organy sądowe określone przez państwo wydające oraz, w danym przypadku, działające jako organy śledcze w postępowaniach karnych, posiadające uprawnienia do wydania nakazu uzyskania materiału dowodowego w sprawach transgranicznych zgodnie z prawem krajowym;
- d) „organ wykonujący” oznacza organ, który zgodnie z prawem krajowym, na podstawie którego wdraża się niniejszą decyzję ramową, jest właściwy w sprawach uznawania lub wykonywania europejskiego nakazu dowodowego zgodnie z niniejszą decyzją ramową;
- e) „przeszukanie lub zajęcie” obejmuje wszelkie środki w ramach procedury karnej, które skutkują pod przymusem prawnym wymogiem dostarczenia przez osobę prawną lub fizyczną przedmiotów, dokumentów lub danych albo uczestniczenia w ich dostarczeniu i które w wyniku niezastosowania się do nich mogą być wykonalne bez zgody takiej osoby oraz mogą skutkować zastosowaniem sankcji.
- b) przeprowadzania obdukcji lub pobierania materiału biologicznego lub danych biometrycznych bezpośrednio z ciała osoby, w tym próbek DNA lub odcisków palców;
- c) uzyskiwania informacji w czasie rzeczywistym, jak na przykład za pomocą podsłuchiwania rozmów, obserwacji lub monitorowania rachunków bankowych;
- d) przeprowadzania analizy istniejących przedmiotów, dokumentów lub danych; oraz
- e) uzyskiwania danych dotyczących połączeń komunikacyjnych zatrzymanych przez dostawców publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej lub publicznej sieci łączności.

3. Wymiana informacji na temat wyroków w sprawach karnych uzyskanych z rejestru karnego prowadzona jest zgodnie z decyzją Rady 2005/876/WSiSW z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego ⁽¹⁾ i innymi stosownymi instrumentami.

Artykuł 3

Wyznaczenie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje Sekretariat Generalny Rady o tym, który organ lub organy na podstawie jego prawa krajowego są właściwe zgodnie z art. 2 lit. c) i d), w przypadku gdy to państwo członkowskie jest państwem wydającym lub wykonującym.

2. Państwa członkowskie pragnące skorzystać z możliwości wyznaczenia organu centralnego lub organów centralnych zgodnie z art. 8 ust. 2, przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady informacje dotyczące wyznaczonego organu lub organów centralnych. Powiadomienia te są wiążące dla organów państwa wydającego.

3. Sekretariat Generalny Rady udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim i Komisji.

Artykuł 4

Zakres stosowania europejskiego nakazu dowodowego

1. Bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu europejski nakaz dowodowy może zostać wydany na warunkach, o których mowa w art. 7, w celu uzyskania od państwa wykonującego przedmiotów, dokumentów lub danych potrzebnych w państwie wydającym do celów postępowań, o których mowa w art. 5. Europejski nakaz dowodowy obejmuje wymienione w nim przedmioty, dokumenty oraz dane.

2. Europejski nakaz dowodowy nie może być wydany w celu żądania od organu wykonującego:

- a) prowadzenia przesłuchań, przyjmowania oświadczeń lub rozpoczynania innego typu czynności z udziałem podejrzanych, świadków, biegłych lub innych stron;

4. Europejski nakaz dowodowy może być wydawany w celu uzyskania przedmiotów, dokumentów lub danych objętych ust. 2, w przypadku gdy te przedmioty, dokumenty lub dane znajdowały się już w posiadaniu organu wykonującego przed wydaniem europejskiego nakazu dowodowego.

5. Niezależnie od ust. 1, o ile organ wydający nie zaznaczył inaczej, europejski nakaz dowodowy obejmuje również wszelkie inne przedmioty, dokumenty lub dane, które organ wykonujący ujawni podczas wykonywania europejskiego nakazu dowodowego i bez dalszych dochodzeń uzna za istotne dla postępowania, do celów którego wydano europejski nakaz dowodowy.

6. Niezależnie od ust. 2, na wniosek organu wydającego europejski nakaz dowodowy obejmuje również uzyskiwanie oświadczeń od osób obecnych w trakcie wykonywania europejskiego nakazu dowodowego i mających bezpośredni związek z przedmiotem europejskiego nakazu dowodowego. Odpowiednie zasady stosowane przez państwo wykonujące w przypadku spraw krajowych stosowane są również w odniesieniu do uzyskiwania takich oświadczeń.

Artykuł 5

Rodzaje postępowań, w ramach których może być wydany europejski nakaz dowodowy

Europejski nakaz dowodowy może być wydany:

- a) w odniesieniu do postępowania karnego wszczętego przez organ sądowy lub które ma być wszczęte przed organem sądowym w sprawie o przestępstwo na mocy prawa krajowego państwa wydającego;

⁽¹⁾ Dz.U. L 322 z 9.12.2005, s. 33.

- b) w postępowaniu wszczynanym przez organy administracyjne w odniesieniu do czynów karalnych na mocy prawa krajowego państwa wydającego, stanowiących naruszenie przepisów prawa, w przypadkach gdy decyzja może stać się powodem wszczęcia postępowania przed sądem właściwym w szczególności w sprawach karnych;
- c) w postępowaniu wszczętym przez organy sądowe w odniesieniu do czynów karalnych na mocy prawa krajowego państwa wydającego, stanowiących naruszenie przepisów prawa, w przypadkach gdy decyzja może stać się powodem wszczęcia dalszych postępowań przed sądem właściwym w szczególności w sprawach karnych; oraz
- d) w związku z postępowaniem, o którym mowa w lit. a), b) i c), odnoszącym się do przestępstw lub naruszeń, za które osoba prawna może być pociągnięta do odpowiedzialności lub ukarana w państwie wydającym.

Artykuł 6

Treść i forma europejskiego nakazu dowodowego

1. Europejski nakaz dowodowy przedstawiony w formularzu zawartym w załączniku jest wypełniany i podpisywany przez organ wydający, który potwierdza prawdziwość zawartych w nim informacji.
2. Europejski nakaz dowodowy jest sporządzany w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych państwa wykonującego lub tłumaczony przez państwo wydające na ten język lub jeden z tych języków.

Każde państwo członkowskie może, przy przyjęciu niniejszej decyzji ramowej lub w terminie późniejszym, stwierdzić w oświadczeniu złożonym w Sekretariacie Generalnym Rady, że będzie przyjmować europejskie nakazy dowodowe lub ich tłumaczenia w jednym lub kilku innych językach urzędowych instytucji Unii.

TYTUŁ II

PROCEDURY I GWARANCJE DOTYCZĄCE PAŃSTWA WYDAJĄCEGO

Artykuł 7

Warunki wydania europejskiego nakazu dowodowego

Każde państwo członkowskie przyjmuje środki niezbędne do zapewnienia wydawania europejskiego nakazu dowodowego jedynie w przypadku stwierdzenia przez organ wydający, że spełnione są następujące warunki:

- a) uzyskanie poszukiwanych przedmiotów, dokumentów lub danych jest niezbędne i proporcjonalne w stosunku do celów postępowań, o których mowa w art. 5;
- b) przedmioty, dokumenty lub dane można – zgodnie z prawem państwa wydającego – uzyskać w podobnej

sprawie, jeżeli byłyby one dostępne na terytorium państwa wydającego, nawet jeżeli miałyby wtedy zastosowanie inne procedury.

Oceny spełnienia tych warunków dokonuje się w każdym przypadku jedynie w państwie wydającym.

Artykuł 8

Przekazywanie europejskiego nakazu dowodowego

1. Europejski nakaz dowodowy może zostać przekazany właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym zgodnie z uzasadnionym przypuszczeniem właściwego organu państwa wydającego znajdują się odpowiednie przedmioty, dokumenty lub dane lub, w przypadku danych elektronicznych, z którego są one bezpośrednio dostępne na mocy prawa państwa wykonującego. Organ wydający przekazuje niezwłocznie europejski nakaz dowodowy organowi wykonującemu przy pomocy jakichkolwiek środków umożliwiających uzyskanie dokumentu pisemnego pozwalającego państwu wykonującemu na stwierdzenie jego autentyczności. Wszelkich dalszych powiadomień urzędowych dokonuje się bezpośrednio między organem wydającym a organem wykonującym.

2. Każde państwo członkowskie może wyznaczyć organ centralny lub, gdy przewiduje to jego system prawny, organy centralne w celu wspierania właściwych organów. Państwo członkowskie może, jeśli jest to konieczne z uwagi na organizację jego wewnętrznego systemu sądownictwa, przenieść na organ lub organy centralne odpowiedzialność za administracyjne przekazywanie i odbiór europejskiego nakazu dowodowego, jak również za wszelką inną związaną z tym korespondencją urzędową.

3. Jeżeli organ wydający tak postanowi, nakaz może być przekazany za pośrednictwem zabezpieczonego systemu telekomunikacyjnego Europejskiej Sieci Sądowej.

4. Jeżeli organ wykonujący nie jest znany, organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne działania, w tym poprzez punkty kontaktowe Europejskiej Sieci Sądowej, w celu uzyskania od państwa wykonującego odpowiednich informacji.

5. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymał europejski nakaz dowodowy, nie jest właściwy w sprawie uznania go i przedsięwzięcia środków koniecznych do jego wykonania, z urzędu przekazuje go organowi wykonującemu i informuje o tym organ wydający.

6. Wszystkie trudności dotyczące przekazania lub ustalenia autentyczności dokumentów potrzebnych do wykonania europejskiego nakazu dowodowego są rozwiązywane w drodze bezpośrednich kontaktów między zaangażowanymi organami wydającym i wykonującym lub, w odpowiednich przypadkach, przy udziale organów centralnych państw członkowskich.

Artykuł 9**Europejski nakaz dowodowy związany z wcześniejszym europejskim nakazem dowodowym lub postanowieniem o zabezpieczeniu**

1. W przypadku gdy organ wydający wydaje europejski nakaz dowodowy stanowiący uzupełnienie wcześniejszego europejskiego nakazu dowodowego lub który następuje po wydaniu postanowienia o zabezpieczeniu przekazanego zgodnie z decyzją ramową 2003/577/WSiSW, zaznacza ten fakt w europejskim nakazie dowodowym zgodnie z formularzem zawartym w załączniku.

2. Jeżeli zgodnie z obowiązującymi przepisami organ wydający uczestniczy w wykonaniu europejskiego nakazu dowodowego w państwie wykonującym, może bez uszczerbku dla oświadczeń na mocy art. 3 ust. 2 w czasie pobytu w tym państwie skierować europejski nakaz dowodowy będący uzupełnieniem wcześniejszego europejskiego nakazu dowodowego bezpośrednio do właściwego organu wykonującego.

Artykuł 10**Warunki wykorzystywania danych osobowych**

1. Dane osobowe uzyskane na podstawie niniejszej decyzji ramowej mogą być wykorzystywane przez państwo wydające do celów:

- a) postępowania, w ramach którego można wydać europejski nakaz dowodowy;
- b) innego postępowania sądowego lub administracyjnego bezpośrednio związanego z postępowaniem, o którym mowa w lit. a);
- c) zapobiegania bezpośrednio i poważnemu zagrożeniu bezpieczeństwa publicznego.

Dane osobowe uzyskane na mocy niniejszej decyzji ramowej mogą być wykorzystane do celów innych niż wymienione w lit. a), b) i c) tylko za uprzednią zgodą państwa wykonującego, chyba że państwo wydające uzyskało zgodę osoby, której dotyczą dane.

2. W indywidualnych przypadkach państwo wykonujące może wystąpić do państwa członkowskiego, do którego przekazano dane osobowe, o informacje na temat wykorzystania danych.

3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do danych osobowych uzyskanych przez państwo członkowskie na mocy niniejszej decyzji ramowej i pochodzących od tego państwa członkowskiego.

TYTUŁ III**PROCEDURY I GWARANCJE DOTYCZĄCE PAŃSTWA WYKONUJĄCEGO****Artykuł 11****Uznanie i wykonanie**

1. Organ wykonujący uznaje europejski nakaz dowodowy, przekazany zgodnie z art. 8, z pominięciem dalszych formal-

ności, i niezwłocznie podejmuje działania niezbędne do jego wykonania, w taki sam sposób jak postępowałby organ państwa wykonującego uzyskując przedmioty, dokumenty lub dane, chyba że organ wykonujący podejmie decyzję o powołaniu się na jedną z podstaw odmowy uznania lub wykonania, o których mowa w art. 13, lub jedną z podstaw odroczenia, o których mowa w art. 16.

2. Państwo wykonujące jest odpowiedzialne za wybór środków, które na mocy jego prawa krajowego zapewnią przekazanie przedmiotów, dokumentów lub danych wymaganych europejskim nakazem dowodowym oraz za podjęcie decyzji, czy w tym celu konieczne jest użycie środków przymusu. Wszelkie działania konieczne do wykonania europejskiego nakazu dowodowego są podejmowane zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami proceduralnymi państwa wykonującego.

3. Każde państwo członkowskie zapewnia:

(i) możliwość skorzystania w celu wykonania europejskiego nakazu dowodowego z wszelkich środków, które byłyby dostępne w państwie wykonującym w podobnym przypadku krajowym;

oraz

(ii) możliwość skorzystania w celu wykonania europejskiego nakazu dowodowego ze środków obejmujących przeszkanie lub zajęcie, w przypadkach gdy europejski nakaz dowodowy dotyczy któregośkolwiek z przestępstw wymienionych w art. 14 ust. 2.

4. Jeżeli organem wydającym nie jest sędzia, sąd, sędzia śledczy lub prokurator i europejski nakaz dowodowy nie został zatwierdzony przez jeden ze wspomnianych organów w państwie wydającym, organ wykonujący może w danym przypadku postanowić, że nie można przeprowadzić przeszkania lub zajęcia w celu wykonania europejskiego nakazu dowodowego. Przed podjęciem takiej decyzji organ wykonujący zasięga opinii właściwego organu państwa wydającego.

5. W chwili przyjęcia niniejszej decyzji ramowej państwo członkowskie może złożyć oświadczenie lub w terminie późniejszym powiadomić Sekretariat Generalny Rady, o wymogu takiego zatwierdzenia we wszystkich przypadkach, w których organem wydającym nie jest sędzia, sąd, sędzia śledczy lub prokurator i w których na mocy prawa państwa wykonującego w podobnych przypadkach krajowych działania niezbędne do wykonania europejskiego nakazu dowodowego musiałyby zostać nakazane lub nadzorowane przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora.

Artykuł 12**Formalności, których należy dopełnić w państwie wykonującym**

Organ wykonujący dopełnia formalności i przestrzega procedur wyraźnie wskazanych przez organ wydający, chyba że niniejsza decyzja ramowa stanowi inaczej i pod warunkiem że takie formalności i procedury nie są sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa wykonującego. Niniejszy artykuł nie rodzi obowiązku stosowania środków przymusu.

Artykuł 13

Podstawy odmowy uznania lub wykonania

1. Uznania lub wykonania europejskiego nakazu dowodowego w państwie wykonującym można odmówić, jeżeli:

- a) wykonanie naruszałoby zasadę *ne bis in idem*;
- b) w przypadkach, o których mowa w art. 14 ust. 3, europejski nakaz dowodowy dotyczy czynów, które nie stanowiłyby przestępstwa zgodnie z prawem państwa wykonującego;
- c) wykonanie europejskiego nakazu dowodowego nie jest możliwe przy zastosowaniu środka dostępnego organowi wykonującemu w danym przypadku zgodnie z art. 11 ust. 3;
- d) prawo państwa wykonującego przewiduje immunitet lub przywilej, który uniemożliwia wykonanie europejskiego nakazu dowodowego;
- e) w jednym z przypadków, o których mowa w art. 11 ust. 4 lub 5, europejski nakaz dowodowy nie został zatwierdzony;
- f) europejski nakaz dowodowy dotyczy przestępstw, które:
 - (i) zgodnie z prawem państwa wykonującego są uznawane za popełnione w całości lub w znacznej lub istotnej części na jego terytorium lub w miejscu traktowanym jak jego terytorium; lub
 - (ii) zostały popełnione poza terytorium państwa wydającego, a prawo państwa wykonującego nie dopuszcza wszczęcia postępowania w odniesieniu do takich przestępstw, w przypadku gdy popełniono je poza jego terytorium;
- g) w określonym przypadku jego wykonanie naruszałoby żywotne interesy bezpieczeństwa narodowego, narażałoby na niebezpieczeństwo źródło informacji lub wiązałoby się z wykorzystaniem informacji niejawnych odnoszących się do określonych działań wywiadu; lub
- h) formularz przewidziany w załączniku, jest niekompletny lub w sposób oczywisty nieprawidłowo wypełniony i nie został uzupełniony lub poprawiony w rozsądnym terminie wyznaczonym przez organ wykonujący.

2. Decyzja o odmowie wykonania lub uznania europejskiego nakazu dowodowego zgodnie z ust. 2 jest podejmowana w państwie wykonującym przez sędziego, sąd, sędziego śled-

czego lub prokuratora. Jeżeli europejski nakaz dowodowy został wydany przez organ sądowy, o którym mowa w art. 2 lit. c) ppkt (ii), i nie został zatwierdzony przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wydającym, decyzja może zostać również podjęta przez jakikolwiek inny organ sądowy właściwy zgodnie z prawem państwa wykonującego, o ile jest to w nim przewidziane.

3. Każda decyzja na mocy ust. 1 lit. f) ppkt (i), dotycząca przestępstw popełnionych częściowo na terytorium państwa wykonującego lub w miejscu traktowanym jak jego terytorium, podejmowana jest przez właściwe organy, o których mowa w ust. 2, w wyjątkowych okolicznościach i indywidualnie dla każdego przypadku, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danego przypadku, a w szczególności to, czy czyn został popełniony w znacznej lub istotnej części w państwie wydającym, czy europejski nakaz dowodowy odnosi się do czynu, który nie jest przestępstwem zgodnie z prawem państwa wykonującego oraz czy do wykonania europejskiego nakazu dowodowego konieczne byłoby dokonanie przeszukania i zajęcia.

4. Jeżeli właściwy organ zamierza skorzystać z podstawy odmowy określonej w ust. 1 lit. f) ppkt (i), przed podjęciem tej decyzji zasięga opinii Eurojustu.

Jeżeli właściwy organ nie zgadza się z opinią Eurojustu, państwa członkowskie zapewniają, by organ ten uzasadnił swoją decyzję oraz by została powiadomiona Rada.

5. W przypadkach określonych w ust. 1 lit. a), g) i h) przed podjęciem decyzji o odmowie uznania lub wykonania europejskiego nakazu dowodowego w całości lub w części, właściwy organ w państwie wykonującym zasięga opinii właściwego organu w państwie wydającym, z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków, a w stosownych przypadkach zwraca się z prośbą o niezwłoczne dostarczenie wszelkich niezbędnych informacji.

Artykuł 14

Podwójna karalność czynu

1. Uznanie lub wykonanie europejskiego nakazu dowodowego nie jest uzależnione od weryfikacji podwójnej karalności czynu, chyba że do celów wykonania nakazu konieczne jest dokonanie przeszukania lub zajęcia.

2. Jeżeli do celów wykonania europejskiego nakazu dowodowego konieczne jest dokonanie przeszukania lub zajęcia, przedmiotem weryfikacji podwójnej karalności czynu w żadnym przypadku nie są następujące przestępstwa, jeżeli w państwie wydającym zagrożone są one karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem innego środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat i zgodnie z definicją tych przestępstw w systemie prawnym tego państwa:

— udział w organizacji przestępczej,

— terroryzm,

- handel ludźmi,
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca,
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi,
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
- korupcja,
- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾,
- pranie wpływów pieniężnych z przestępczości,
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro,
- przestępstwa komputerowe,
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin,
- udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub nielegalnym pobycie,
- zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszkodzenia ciała,
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- oszustwo,
- wymuszenie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi,
- obrót kradzionymi samochodami,
- zgwałcenie,

- podpalenie,
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uprowadzenie statku wodnego lub powietrznego,
- sabotaż.

3. Jeżeli europejski nakaz dowodowy nie dotyczy żadnego z przestępstw wymienionych w ust. 2, a jego wykonanie wymagałoby przeszukania lub zajęcia, uznanie lub wykonanie europejskiego nakazu dowodowego może podlegać warunkowi podwójnej karalności czynu.

W przypadku przestępstw związanych z podatkami, opłatami, cłami i dewizami nie można odmówić uznania lub wykonania, powołując się na fakt, że prawo państwa wykonującego nie nakłada podatków lub ceł tego samego rodzaju lub nie przewiduje tego samego rodzaju przepisów dotyczących podatków, ceł i dewiz, co prawo państwa wydającego.

4. Warunek podwójnej karalności czynu, o którym mowa w ust. 3, zostanie w terminie do dnia 19 stycznia 2014 r. poddany dalszej analizie przez Radę, z uwzględnieniem wszelkich informacji przekazanych Radzie.

5. Rada, stanowiąc jednomyślnie, po zasięgnięciu opinii Parlamentu Europejskiego na warunkach określonych w art. 39 ust. 1 Traktatu, może podjąć decyzję o dodaniu do wykazu w ust. 2 innych kategorii przestępstw.

Artykuł 15

Terminy uznania, wykonania i przekazania

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje środki niezbędne do zapewnienia zachowywania terminów, o których mowa w niniejszym artykule. Jeśli państwo wydające zaznaczyło w europejskim nakazie dowodowym, że z powodu terminów przewidzianych w procedurze lub innych okoliczności wskazujących na szczególną pilność spraw konieczne jest zachowanie krótszego terminu, organ wykonujący uwzględni ten wymóg w zakresie w jakim jest to możliwe.

2. Wszelkie decyzje o odmowie uznania lub wykonania są podejmowane możliwie jak najszybciej i bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 nie później niż w terminie 30 dni od otrzymania europejskiego nakazu dowodowego przez odpowiedni organ wykonujący.

3. Jeżeli nie występuje podstawa do odroczenia zgodnie z art. 16 lub poszukiwane przedmioty, dokumenty lub dane znajdują się już w posiadaniu organu wykonującego, organ wykonujący dokonuje zajęcia przedmiotów, dokumentów lub danych niezwłocznie i bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 nie później niż w terminie 60 dni od otrzymania europejskiego nakazu dowodowego przez właściwy organ wykonujący.

⁽¹⁾ Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 49.

4. Gdy w określonym przypadku właściwy organ wykonujący nie ma praktycznej możliwości zachowania terminu określonego odpowiednio w ust. 2 lub 3, informuje o tym niezwłocznie w dowolny sposób właściwy organ państwa wydającego, podając przyczyny opóźnienia i szacunkowy okres potrzebny do podjęcia działania.

5. O ile nie jest zawisły żaden środek odwoławczy zgodnie z art. 18 lub nie istnieją podstawy do odroczenia zgodnie z art. 16, państwo wykonujące przekazuje bezzwłocznie państwu wydającemu przedmioty, dokumenty lub dane uzyskane na mocy europejskiego nakazu dowodowego.

6. Przy przekazywaniu uzyskanych przedmiotów, dokumentów lub danych organ wykonujący zaznacza, czy wymaga ich zwrotu do państwa wykonującego, gdy przestaną one być potrzebne państwu wydającemu.

Artykuł 16

Podstawy odroczenia uznania lub wykonania

1. Uznanie europejskiego nakazu dowodowego w państwie wykonującym może zostać odroczone, jeżeli:

- a) formularz przewidziany w załączniku jest niekompletny lub w sposób oczywisty nieprawidłowo wypełniony, do czasu jego uzupełnienia lub poprawienia; lub
- b) w jednym z przypadków określonych w art. 11 ust. 4 lub 5 europejski nakaz dowodowy nie został zatwierdzony, do czasu zatwierdzenia.

2. Wykonanie europejskiego nakazu dowodowego w państwie wykonującym może zostać odroczone, jeżeli:

- a) mogłoby zakłócić toczące się w sprawie karnej dochodzenie lub ściganie, na okres uznany przez państwo wykonujące za stosowny; lub
- b) przedmioty, dokumenty lub dane, o których mowa, są już wykorzystywane w innych postępowaniach, do czasu, gdy nie będą już one potrzebne do tego celu.

3. Decyzja o odroczeniu uznania lub wykonania europejskiego nakazu dowodowego na podstawie ust. 1 lub 2 jest podejmowana w państwie wykonującym przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora. Jeżeli europejski nakaz dowodowy został wydany przez organ sądowy, o którym mowa w art. 2 lit. c) ppkt (ii), i nie został zatwierdzony

przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wydającym, decyzja może zostać również podjęta przez jakiegokolwiek inny organ sądowy właściwy zgodnie z prawem państwa wykonującego, o ile jest to w nim przewidziane.

4. Niezwłocznie po ustaniu podstawy odroczenia organ wykonujący podejmuje niezbędne działania w celu wykonania europejskiego nakazu dowodowego i powiadamia o tym odpowiedni właściwy organ państwa wydającego przy pomocy jakichkolwiek środków umożliwiających uzyskanie dokumentu pisemnego.

Artykuł 17

Obowiązek informowania

Organ wykonujący informuje organ wydający:

1) natychmiast za pomocą dowolnych środków:

- a) jeżeli w trakcie wykonywania europejskiego nakazu dowodowego organ wykonujący uzna bez dalszych ustaleń, że – aby umożliwić w danej sprawie dalsze działanie organowi wydającemu – właściwe może być podjęcie działań dochodzeniowych, które nie były pierwotnie przewidziane lub których nie można było określić w momencie wydawania europejskiego nakazu dowodowego;
- b) jeżeli właściwy organ państwa wykonującego stwierdzi, że europejski nakaz dowodowy nie został wykonany w sposób zgodny z prawem państwa wykonującego;
- c) jeżeli organ wykonujący stwierdzi, że w danej sprawie nie jest w stanie dopełnić formalności i przestrzegać procedur wyraźnie zaznaczonych przez organ wydający zgodnie z art. 12.

Na wniosek organu wydającego informacja jest bezzwłocznie potwierdzana przy pomocy jakichkolwiek środków umożliwiających uzyskanie dokumentu pisemnego.

2. niezwłocznie, przy pomocy jakichkolwiek środków umożliwiających uzyskanie dokumentu pisemnego:

- a) o przekazaniu europejskiego nakazu dowodowego właściwemu organowi odpowiedzialnemu za jego wykonanie, zgodnie z art. 8 ust. 5;

- b) o każdej podjętej zgodnie z art. 15 ust. 2 decyzji o odmowie uznania lub wykonania europejskiego nakazu dowodowego, wraz z uzasadnieniem;
- c) o odroczeniu wykonania lub uznania europejskiego nakazu dowodowego, podstawach takiej decyzji i, w miarę możliwości, spodziewanym czasie trwania odroczenia;
- d) o niemożności wykonania europejskiego nakazu dowodowego ze względu na to, że przedmioty, dokumenty lub dane zaginęły, zostały zniszczone, nie można ich odnaleźć w miejscu wskazanym w europejskim nakazie dowodowym, lub ze względu na to, że miejsce przechowywania przedmiotów, dokumentów lub danych nie zostało wskazane w sposób wystarczająco precyzyjny, nawet po konsultacji z właściwym organem państwa wydającego.

Artykuł 18

Środki odwoławcze

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania służące zapewnieniu możliwości skorzystania ze środków odwoławczych przeciwko uznaniu i wykonaniu europejskiego nakazu dowodowego na mocy art. 11 przez wszystkie zainteresowane strony – w tym strony trzecie będące w dobrej wierze – w celu ochrony ich praw. Państwa członkowskie mogą ograniczyć środki odwoławcze przewidziane w niniejszym ustępie do spraw, w których europejski nakaz dowodowy jest wykonywany przy zastosowaniu środków przymusu. Środek odwoławczy jest wnoszony do sądu w państwie wykonującym zgodnie z prawem tego państwa.
2. Merytoryczne podstawy wydania europejskiego nakazu dowodowego, w tym spełnienie warunków określonych w art. 7, mogą być podważone jedynie przed sądem państwa wydającego. Państwo wydające zapewnia możliwość stosowania środków odwoławczych, które byłyby dostępne w porównywalnym przypadku krajowym.
3. Państwa członkowskie zapewniają, że wszelkie terminy wniesienia środków prawnych, o których mowa w ust. 1 i 2, są stosowane w sposób gwarantujący zainteresowanym stronom możliwość skorzystania ze skutecznego środka odwoławczego.
4. W przypadku wniesienia w państwie wykonującym środka prawnego, informuje się o tym właściwy organ sądowy państwa wydającego, podając podstawy wniesienia danego środka, tak aby organ ten mógł przedstawić argumenty, które uzna za potrzebne. Jest on informowany o wyniku postępowania.
5. Organy wydające i wykonujące podejmują działania niezbędne w celu ułatwienia skorzystania z prawa do wniesienia środka odwoławczego, o którym mowa w ust. 1 i 2, w szczególności poprzez zapewnianie zainteresowanym stronom istotnych i wystarczających informacji.

6. Państwo wykonujące może zawiesić przekazanie przedmiotów, dokumentów i danych do czasu zakończenia postępowania odwoławczego.

Artykuł 19

Zwrot kosztów

1. Bez uszczerbku dla przepisów art. 18 ust. 2, jeżeli państwo wykonujące zgodnie ze swoim prawem ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone jednej ze stron wymienionych w art. 18 wskutek wykonania europejskiego nakazu dowodowego przekazanego mu na podstawie art. 8, państwo wydające zwraca państwu wykonującemu wszelkie kwoty wypłacone tytułem odszkodowania tej stronie, z wyjątkiem przypadków i w zakresie w jakim szkoda lub jej część powstała wskutek działania państwa wykonującego.
2. Ustęp 1 nie narusza prawa krajowego państw członkowskich dotyczącego roszczeń odszkodowawczych osób fizycznych lub prawnych.

TYTUŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20

Monitorowanie skuteczności niniejszej decyzji ramowej

1. Państwo członkowskie, które doświadczyło ze strony innego państwa członkowskiego powtarzających się problemów z wykonaniem europejskiego nakazu dowodowego, których nie można było rozwiązać drogą konsultacji, informuje o tym Radę, aby pomóc jej w przeprowadzeniu oceny wykonania niniejszej decyzji ramowej na szczeblu państwa członkowskiego.
2. Rada przeprowadza przegląd stosowania, w szczególności pod względem praktycznym, przepisów niniejszej decyzji ramowej przez państwa członkowskie.

Artykuł 21

Powiązania z innymi instrumentami prawnymi

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i bez uszczerbku dla stosowania w stosunkach między państwami członkowskimi a państwami trzecimi istniejących instrumentów prawnych, niniejsza decyzja ramowa współistnieje z obecnymi instrumentami prawnymi w stosunkach między państwami członkowskimi w zakresie, w jakim instrumenty te dotyczą wzajemnej pomocy w sprawach wniosków dotyczących dowodów objętych zakresem stosowania niniejszej decyzji ramowej.
2. Bez uszczerbku dla ust. 3 i 4 organy wydające korzystają z europejskiego nakazu dowodowego, gdy wszystkie przedmioty, dokumenty lub dane wymagane od państwa wykonującego są objęte zakresem stosowania niniejszej decyzji ramowej.

3. Organy wydające mogą korzystać z wzajemnej pomocy prawnej w celu uzyskania przedmiotów, dokumentów lub danych objętych zakresem stosowania niniejszej decyzji ramowej, jeżeli stanowią one część szerszego wniosku o pomoc lub organ wydający uważa w danym przypadku, że ułatwi to współpracę z państwem wykonującym.

4. Państwa członkowskie mogą zawierać dwu- lub wielo-stronne umowy lub dokonywać uzgodnień po wejściu w życie niniejszej decyzji ramowej, o ile takie umowy lub uzgodnienia pozwalają na rozszerzenie celów niniejszej decyzji ramowej oraz przyczyniają się do dalszego uproszczenia lub ułatwienia procedur służących uzyskiwaniu dowodów objętych zakresem stosowania niniejszej decyzji ramowej.

5. Umowy i uzgodnienia, o których mowa w ust. 4, nie mogą w żadnym przypadku zakłócać stosunków z państwami członkowskimi, które nie są ich stronami.

6. Państwa członkowskie informują Radę i Komisję o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w ust. 4, w ciągu trzech miesięcy od ich podpisania.

Artykuł 22

Przepisy przejściowe

Wnioski o wzajemną pomoc otrzymane przed dniem 19 stycznia 2011 r. podlegają nadal istniejącym instrumentom dotyczącym wzajemnej pomocy w sprawach karnych.

Artykuł 23

Wykonanie

1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu wykonania przepisów niniejszej decyzji ramowej do dnia 19 stycznia 2011 r.

2. W terminie do 19 stycznia 2011 r. państwa członkowskie przekazują Sekretariatowi Generalnemu Rady oraz Komisji teksty przepisów przenoszących do ich prawa krajowego obowiązki nałożone na nie na mocy niniejszej decyzji ramowej.

3. Każde państwo członkowskie, które zamierza dokonać transpozycji do swojego prawa krajowego podstawy odmowy określonej w art. 13 ust. 1 lit. f), powiadamia o tym Sekretarza Generalnego Rady oraz Komisję w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej poprzez złożenie oświadczenia.

4. Niemcy mogą poprzez złożenie oświadczenia zapewnić sobie prawo poddania wykonania europejskiego nakazu dowo-

dowego weryfikacji podwójnej karalności w przypadkach wymienionych w art. 14 ust. 2 odnoszących się do terroryzmu, przestępstw komputerowych, rasizmu i ksenofobii, sabotażu, wymuszenia rozbójniczego lub oszustwa, jeśli dla wykonania europejskiego nakazu dowodowego konieczne jest przeszukanie lub zajęcie, z wyjątkiem przypadków, w których organ wydający oświadczył, że dane przestępstwo – zgodnie z prawem państwa wydającego – spełnia kryteria określone w oświadczeniu.

Jeśli Niemcy pragną skorzystać z przepisów niniejszego ustępu, składają w tym celu oświadczenie do Sekretarza Generalnego Rady w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej. Oświadczenie jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Do dnia 19 stycznia 2012 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, w jakim stopniu państwa członkowskie przyjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji ramowej, załączając do niego, w razie potrzeby, wnioski legislacyjne.

6. Sekretariat Generalny Rady informuje państwa członkowskie, Komisję oraz Eurojust o oświadczeniach złożonych zgodnie z art. 6 i 11 oraz zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 24

Przegląd

1. Corocznie przed dniem 1 maja każde państwo członkowskie informuje Radę i Komisję o wszelkich trudnościach napotkanych w poprzednim roku kalendarzowym w związku z wykonywaniem europejskiego nakazu dowodowego w odniesieniu do art. 13 ust. 1.

2. Na początku każdego roku kalendarzowego Niemcy informują Radę i Komisję o liczbie przypadków, w których w poprzednim roku zastosowano podstawy odmowy uznania lub wykonania określone w art. 23 ust. 4.

3. W terminie do dnia 19 stycznia 2014 r. Komisja sporządza na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z ust. 1 i 2 sprawozdanie, któremu towarzyszą wszelkie inicjatywy uznane przez nią za stosowne. Na podstawie sprawozdania Rada dokonuje przeglądu niniejszej decyzji ramowej w celu ewentualnego uchylecia lub zmiany następujących przepisów:

— artykuł 13 ust. 1 i 3, oraz

— artykuł 23 ust. 4.

*Artykuł 25***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja ramowa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 2008 r.

W imieniu Rady

M. BARNIER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

EUROPEJSKI NAKAZ DOWODOWY ⁽¹⁾

Niniejszy europejski nakaz dowodowy został wydany przez właściwy organ sądowy. Proszę o uzyskanie i przekazanie przedmiotów, dokumentów lub danych wymienionych poniżej.

A)

Państwo wydające

Państwo wykonujące

B)

Organ sądowy uznaje, że:

- (i) uzyskanie przedmiotów, dokumentów lub danych wymaganych niniejszym europejskim nakazem dowodowym jest niezbędne i proporcjonalne do celu postępowania określonego poniżej;
- (ii) zgodnie z prawem państwa wydającego w porównywalnym przypadku krajowym możliwe byłoby uzyskanie przedmiotów, dokumentów lub danych, jeżeli byłyby one dostępne na terytorium państwa wydającego, nawet jeżeli miałyby wtedy zastosowanie inne procedury.

C) ORGAN SĄDOWY, KTÓRY WYDAŁ EUROPEJSKI NAKAZ DOWODOWY:

Nazwa:

.....

Imię i nazwisko jego przedstawiciela:

.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe):

.....

Proszę zaznaczyć rodzaj organu sądowego, który wydał nakaz:

- a) sędzia lub sąd;
- b) urzędnik prowadzący dochodzenie;
- c) prokurator;
- d) wszelkie inne organy sądowe określone przez państwo wydające, działające w danym przypadku jako organy śledcze w postępowaniach karnych, posiadające uprawnienia do nakazywania uzyskania materiału dowodowego w sprawach transgranicznych zgodnie z prawem krajowym.
- Niniejszy europejski nakaz dowodowy został zatwierdzony przez sędziego lub sąd, urzędnika prowadzącego dochodzenie lub prokuratora (zob. sekcje D i O).

Sygnatura akt:

.....

Adres:

.....

Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

.....

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

.....

Adres poczty elektronicznej:

Języki, w których można kontaktować się z organem wydającym:

Dane osoby (osób), z którą można się kontaktować w przypadku konieczności uzyskania dodatkowych informacji na temat wykonania niniejszego europejskiego nakazu dowodowego lub dokonania ustaleń praktycznych w celu przekazania przedmiotów, dokumentów lub danych (jeśli ma to zastosowanie):

.....

⁽¹⁾ Niniejszy europejski nakaz dowodowy należy sporządzić na piśmie w jednym z języków urzędowych państwa wykonania nakazu lub w innym języku akceptowanym przez to państwo albo należy go przetłumaczyć na jeden z tych języków.

D) ORGAN SĄDOWY ZATWIERDZAJĄCY EUROPEJSKI NAKAZ DOWODOWY (W STOSOWNYCH PRZYPADKACH)

Jeżeli zaznaczony został punkt d) w sekcji C i europejski nakaz dowodowy został zatwierdzony, proszę zaznaczyć rodzaj organu sądowego, który zatwierdził europejski nakaz dowodowy:

- a) sędzia lub sąd;
 b) urzędnik prowadzący dochodzenie;
 c) prokurator.

Oficjalna nazwa organu zatwierdzającego:

.....

Imię i nazwisko jego przedstawiciela

.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe)

.....

Sygnatura akt

.....

Adres:

.....

.....

Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

Adres poczty elektronicznej:

E) W PRZYPADKU GDY ZA ADMINISTRACYJNE PRZEKAZYWANIE I ODBIÓR EUROPEJSKIEGO NAKAZU DOWODOWEGO ORAZ W STOSOWNYCH PRZYPADKACH, ZA POZOSTAŁĄ KORESPONDENCJĘ SŁUŻBOWĄ Z TYM ZWIĄZANĄ ODPOWIADA ORGAN CENTRALNY

Nazwa organu centralnego:

.....

Osoba kontaktowa, w stosownych przypadkach (tytuł/stanowisko służbowe, imię i nazwisko):

.....

Adres:

.....

Sygnatura akt:

Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

Nr faksu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

Adres poczty elektronicznej:

F) ORGAN LUB ORGANY, Z KTÓRYMI MOŻNA SIĘ KONTAKTOWAĆ (W PRZYPADKU GDY WYPEŁNIONO SEKCJĘ D I/LUB E):

- Z organem wymienionym w sekcji C
można kontaktować się w kwestiach dotyczących:
- Z organem wymienionym w sekcji D
można kontaktować się w kwestiach dotyczących:
- Z organem wymienionym w sekcji E
można kontaktować się w kwestiach dotyczących:

G) ZWIĄZEK Z EWENTUALNYM WCZEŚNIEJSZYM EUROPEJSKIM NAKAZEM DOWODOWYM LUB Z POSTANOWIENIEM O ZABEZPIECZENIU

W stosownych przypadkach proszę zaznaczyć, czy niniejszy europejski nakaz dowodowy uzupełnia wcześniejszy europejski nakaz dowodowy lub czy następuje on po wydaniu postanowienia o zabezpieczeniu, a jeśli tak, proszę podać informacje pozwalające na określenie wcześniejszego europejskiego nakazu dowodowego lub postanowienia o zabezpieczeniu (datę wydania europejskiego nakazu dowodowego lub postanowienia, organ, któremu dokument ten został przekazany i, jeśli jest znana, datę przekazania europejskiego nakazu dowodowego lub postanowienia a także numery referencyjne podane przez organ wydający i wykonujący).

.....

.....

.....

.....

H) RODZAJ POSTĘPOWANIA, W RAMACH KTÓREGO WYDANO EUROPEJSKI NAKAZ DOWODOWY

Proszę zaznaczyć rodzaj postępowania, w ramach którego wydano nakaz

- a) w odniesieniu do postępowania karnego wszczętego przez organ sądowy, lub które ma być wszczęte przed organem sądowym w sprawie dotyczącej przestępstwa na mocy prawa krajowego państwa wydającego; lub
- b) postępowanie wszczęte przez organy administracyjne w odniesieniu do czynów karalnych na mocy prawa krajowego państwa wydającego, stanowiących naruszenie przepisów prawa, w przypadkach gdy decyzja może stać się powodem wszczęcia postępowania przed sądem właściwym w szczególności w sprawach karnych; lub
- c) postępowanie wszczęte przez organy sądowe w odniesieniu do czynów karalnych na mocy prawa krajowego państwa wydającego, stanowiących naruszenie przepisów prawa, w przypadkach gdy decyzja może stać się powodem wszczęcia dalszych postępowań przed sądem właściwym w szczególności w sprawach karnych.

I) POWÓD WYDANIA EUROPEJSKIEGO NAKAZU DOWODOWEGO

1. Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w których popełniono przestępstwo (przestępstwa) będące podstawą wydania europejskiego nakazu dowodowego, zawierające także wskazanie czasu i miejsca, zgodne z wiedzą wydającego organu:

.....

.....

.....

.....

Charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa (przestępstw), które spowodowało (spowodowały) wydanie europejskiego nakazu dowodowego oraz mający zastosowanie przepis ustawy:

.....

.....

.....

.....

2. Jeśli ma to zastosowanie, proszę zaznaczyć jedno lub więcej spośród następujących przestępstw zagrożonych w wydającym państwie karą pozbawienia wolności lub zastosowaniem innego środka polegającego na pozbawieniu wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, zgodnie z prawem państwa wydającego:

- udział w organizacji przestępczej;
- terroryzm ⁽¹⁾;
- handel ludźmi;
- wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi;
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;
- korupcja;
- nadużycia finansowe, w tym na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich z dnia 26 lipca 1995 r.;
- pranie wpływów pieniężnych z przestępczości;
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- przestępstwa komputerowe ⁽¹⁾;
- przestępstwa przeciwko środowisku, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami i odmianami roślin;
- udzielanie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub pobycie;
- zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszkodzenia ciała;
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- rasizm i ksenofobia ⁽¹⁾;
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- oszustwo ⁽¹⁾;
- wymuszenie rozbójnicze ⁽¹⁾;
- podrabianie i piractwo produktów;
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi i radioaktywnymi;
- obrót kradzionymi samochodami;
- zgwałcenie;
- podpalenie;
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- uprowadzenie statku wodnego lub powietrznego;
- sabotaż ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ W przypadku gdy europejski nakaz dowodowy jest skierowany do Niemiec, zgodnie z deklaracją Niemiec na podstawie art. 23 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2008/978/WSiSW z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych, organ wydający może dodatkowo zaznaczyć pole N.1, by potwierdzić, że przestępstwo lub przestępstwa spełniają kryteria wskazane przez Niemcy dla tych typów przestępstw.

3. Pełny opis przestępstwa (przestępstw) nie wymienionego w pkt 2, w związku z którym wydano europejski nakaz dowodowy:

.....

.....

.....

.....

.....

J) TOŻSAMOŚĆ OSÓB ZAANGAŻOWANYCH

Informacje dotyczące tożsamości: (i) osoby lub osób fizycznych; lub (ii) osoby lub osób prawnych, wobec których toczy się/może toczyć się postępowanie:

(i) W przypadku osoby lub osób fizycznych

Nazwisko:

Imię/imiona:

Nazwisko rodowe (jeśli dotyczy):

Pseudonimy (jeśli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer dowodu tożsamości lub numer ubezpieczenia społecznego (w miarę możliwości)

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce pobytu lub znany adres; jeśli adres nie jest znany, proszę podać ostatni znany adres:

.....

Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeśli są znane):

(ii) W przypadku osoby lub osób prawnych

Nazwisko:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, powszechnie używana lub nazwa handlowa, w stosownych przypadkach:

.....

Oficjalna siedziba (jeśli jest znana):

Numer rejestru (jeśli jest znany):

Adres osoby prawnej:

.....

K) PRZEDMIOTY, DOKUMENTY LUB DANE POSZUKIWANE NA MOCY EUROPEJSKIEGO NAKAZU DOWODOWEGO

1. Opis dowodów poszukiwanych na mocy europejskiego nakazu dowodowego (zaznaczyć odpowiednie pole i wypełnić odpowiednie rubryki):

Przedmioty (proszę podać szczegóły):

.....

.....

.....

.....

Dokumenty (proszę podać szczegóły)

.....

.....

.....

.....

Dane (proszę podać szczegóły)

.....
.....
.....
.....
2. Miejsce, w którym znajdują się przedmioty, dokumenty lub dane (jeśli nie jest znane, ostatnie znane miejsce):

.....
.....
3. W przypadku osoby innej niż wskazana w sekcji J pkt (i) lub (ii), informacje dotyczące tożsamości (i) osoby lub osób prawnych lub (ii) osoby lub osób fizycznych, które uważa się za będące w posiadaniu przedmiotów, dokumentów lub danych:

(i) W przypadku osoby lub osób fizycznych:

Nazwisko:

Imię/imiona:

Nazwisko rodowe (jeśli dotyczy):

Pseudonimy (jeśli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer dowodu tożsamości lub numer ubezpieczenia społecznego (w miarę możliwości)

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce pobytu lub znany adres; jeśli adres nie jest znany, podać ostatni znany adres:

.....
.....
Język lub języki zrozumiałe dla danej osoby (jeżeli są znane):

(ii) W przypadku osoby lub osób prawnych:

Nazwisko:

Forma prawna:

Nazwa skrócona, powszechnie używana lub nazwa handlowa, w stosownych przypadkach:

.....
Oficjalna siedziba (jeśli jest znana):.....

Numer rejestru (jeśli jest znany):

Adres osoby prawnej:

.....
Inny(-e) adres(-y), pod którym(-i) prowadzona jest działalność:

L) WYKONANIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU DOWODOWEGO

1. Terminy wykonania europejskiego nakazu dowodowego określa decyzja ramowa Rady 2008/978/WSiSW⁽¹⁾. Jeśli jednak wniosek jest szczególnie pilny, proszę wskazać wcześniejszy termin i przyczyny przez zaznaczenie odpowiedniego pola:

Wcześniejszy termin: (dd/mm/rrrr)

Przyczyny:

[] terminy przewidziany w procedurze

[] inne szczególnie pilne okoliczności (proszę wyszczególnić)

2. Proszę zaznaczyć i wypełnić, w stosownych przypadkach

Wymagane jest, aby organ wykonujący dopełnił następujących formalności i przestrzegał następujących procedur⁽²⁾

.....

.....

.....

Europejski nakaz dowodowy obejmuje również wszelkie inne przedmioty, dokumenty lub dane, które organ wykonujący ujawni podczas wykonywania niniejszego europejskiego nakazu dowodowego i bez dalszych dochodzeń uzna za istotne dla postępowania, do celów którego wydano niniejszy europejski nakaz dowodowy.

Organ wykonujący proszony jest o zebranie oświadczeń osób obecnych podczas wykonywania niniejszego europejskiego nakazu dowodowego, które są bezpośrednio związane z przedmiotem niniejszego europejskiego nakazu dowodowego.

M) ŚRODKI ODWOŁAWCZE

1. Opis środków odwoławczych dostępnych dla zainteresowanych stron, w tym stron trzecich będących w dobrej wierze, dostępnych w państwie wydającym oraz kroki, które należy podjąć:

.....

.....

.....

.....

2. Sąd, przed który można wnieść środek odwoławczy

.....

.....

3. Informacja o osobach uprawnionych do wniesienia środka odwoławczego

.....

.....

4. Termin wniesienia środka odwoławczego

.....

.....

5. Organ w państwie wydającym, który może dostarczyć dalszych informacji o procedurach stosowania środków odwoławczych w państwie wydającym oraz o dostępności pomocy prawnej i tłumaczeń ustnych i pisemnych:

Nazwisko:

Osoba kontaktowa (jeśli dotyczy):

Adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

Nr faksu: (numer kierunkowy kraju) (numer kierunkowy strefy lub miasta):

Adres poczty elektronicznej:

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 72.

⁽²⁾ Zakłada się, że organ wykonujący spełni formalności i przeprowadzi procedury wskazane przez organ wydający, o ile nie są one sprzeczne z podstawowymi zasadami prawa państwa wykonującego. Nie oznacza to jednak obowiązku stosowania środków przymusu.

N) UWAGI KOŃCOWE I PODPIS**1. Fakultatywne informacje podawane jedynie wobec Niemiec:**

- Niniejszym zaświadcza się, że odnośne przestępstwo(-a) zgodnie z prawem państwa wydającego spełnia(-ją) kryteria podane przez Niemcy w oświadczeniu ⁽¹⁾ złożonym na mocy art. 23 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2008/978/WSiSW.

2. Inne ewentualne informacje związane ze sprawą:

.....
.....

3. Wymagany sposób przekazania przedmiotów, dokumentów lub danych:

- pocztą elektroniczną
 telefaksem
 przesłanie oryginałów pocztą
 inny sposób (proszę określić):

.....

4. Podpis organu wydającego lub jego przedstawiciela potwierdzający prawdziwość informacji zawartych w europejskim nakazie dowodowym:

.....

Nazwisko:.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe):

Data:.....

Pieczęć urzędowa (jeśli dostępna):

O) JEŻELI WYPEŁNIONO SEKCJĘ D — PODPIS I SZCZEGÓŁOWE DANE ORGANU ZATWIERDZAJĄCEGO

.....

Nazwisko:.....

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe):

.....

Data:

.....

Pieczęć urzędowa (jeśli dostępna):

⁽¹⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 72.

OŚWIADCZENIE REPUBLIKI FEDERALNEJ NIEMIEC

W przypadku gdy wykonanie europejskiego nakazu dowodowego na mocy decyzji ramowej Rady 2008/978/WSiSW z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie europejskiego nakazu dowodowego dotyczącego przedmiotów, dokumentów i danych, które mają zostać wykorzystane w postępowaniach w sprawach karnych ⁽¹⁾ wymaga przeszukania lub zajęcia, Republika Federalna Niemiec zastrzega sobie na mocy art. 23 ust. 4 tej decyzji ramowej prawo uzależnienia wykonania od weryfikacji podwójnej karalności czynu w przypadku przestępstw związanych z terroryzmem, przestępstw komputerowych, rasizmu i ksenofobii, sabotażu, wymuszenia rozbójniczego oraz oszustwa wymienionych w art. 14 ust. 2 tej decyzji ramowej, chyba że organ wydający stwierdził, że dane przestępstwo spełnia zgodnie z prawem państwa wydającego następujące kryteria:

Terroryzm:

- czyn stanowiący przestępstwo w rozumieniu i zgodnie z definicją zawartą w Międzynarodowej konwencji z dnia 13 kwietnia 2005 r. o zwalczaniu aktów terroryzmu nuklearnego, Międzynarodowej konwencji z dnia 9 grudnia 1999 r. o zwalczaniu finansowania terroryzmu lub w jednym z traktatów wymienionych w załączniku do niej; lub
- czyn, który ma podlegać karze na mocy decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu ⁽²⁾; lub
- czyn, który ma być zabroniony na mocy rezolucji nr 1624 (2005) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 14 września 2005 r.

Przestępstwo komputerowe:

Przestępstwa zdefiniowane w decyzji ramowej Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne ⁽³⁾ lub w tytule I sekcji I Europejskiej Konwencji o cyberprzestępczości z dnia 23 listopada 2001 r.

Rasizm i ksenofobia:

Przestępstwa zdefiniowane we wspólnym działaniu Rady 96/443/WSiSW z dnia 15 lipca 1996 r. dotyczącym działania w celu zwalczania rasizmu i ksenofobii ⁽⁴⁾.

Sabotaż:

Czyny polegające na bezprawnym i umyślnym spowodowaniu szkód na dużą skalę w obiektach rządowych, innych obiektach publicznych, systemie transportu publicznego lub innego rodzaju infrastrukturze, wywołujące lub mogące wywołać poważne straty gospodarcze.

Wymuszenie rozbójnicze:

Domaganie się za pomocą gróźb, z użyciem siły lub poprzez inny rodzaj zastraszenia, dóbr, przyrzeczeń, wpływów lub też podpisania jakiegokolwiek dokumentu zawierającego lub powodującego zaciągnięcie zobowiązania, przeniesienie prawa lub zwolnienie ze zobowiązania.

Oszustwo:

Używanie fałszywych nazwisk, przypisywanie sobie fałszywego stanowiska lub stosowanie oszukańczych środków, aby wykorzystać zaufanie lub dobrą wiarę osób w celu przywłaszczenia sobie czegoś, co należy do innej osoby.

⁽¹⁾ Dz.U. L 350, 30.12.2008, s. 72.

⁽²⁾ Dz.U. L 164 z 22.6.2002, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 69 z 16.3.2005, s. 67.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 185 z 24.7.1996, s. 5.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.